

สํวรัฐหํงการเรียรู้ : การอุดมคึษา
ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียสํศตวรรษที่ 21

รองศาสตราจารย์ ดร. พรชูลี อาชาวอํรุง
ภาควิชาอุดมคึษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้แปล

รัฐแห่งการเรียนรู้ : การอุดมศึกษา
ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียสู่ศตวรรษที่ 21

วิกฤตการณ์ทางการอุดมศึกษามาถึงแล้ว สิ่งที่คุณค่าในปัจจุบัน คือ ความนิ่งนอนใจเกี่ยวกับเรื่องราวซึ่งทำทลายอยู่ในอนาคต นั่นคือ คลื่นของนิสิตนักศึกษาประเภทใหม่ ๆ ซึ่งมีความคาดหวังว่าเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาในทศวรรษหน้า ซึ่งแน่นอนว่า ทรัพยากรของรัฐจะไม่เพียงพอที่จะให้การศึกษแก่นักศึกษาใหม่ ๆ เหล่านี้ อันจะก่อให้เกิดความยุ่งยากกว่า ใครจะเป็นผู้สนองต่อความต้องการ และใครเป็นผู้ที่สมควรจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายดังกล่าว

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนี้ ไม่ว่าจะเป็สถาบันของรัฐหรือของเอกชน ย่อมเป็นฐานสำคัญต่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคม และเป็นความคาดหวังของผู้มุ่งที่จะได้รับโอกาสก้าวหน้าในชีวิต ชาวแคลิฟอร์เนียจำเป็นต้องก้าวร่วมนกันในวันนี้เพื่อที่จะทำนุบำรุงรักษาโอกาสความเป็นเลิศทางการวิจัย และปรับปรุงคุณภาพของสถาบันตามความจำเป็น ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงดีหรือเลว

รายงานฉบับนี้มุ่งมั่นที่จะบรรยายนโยบายใหม่ ๆ สำหรับศตวรรษที่ 21 ที่จะช่วยให้มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแห่งการเรียนรู้อย่างแท้จริง

มีนาคม 2542



สารบัญ

	หน้า
หัวข้อในรายงาน.....	3
สมาชิก คณะกรรมการ.....	4
บทนำ.....	6
บทสรุปบริหาร.....	9
ตอนที่ 1 วิสัยทัศน์สำหรับการอุดมศึกษาแคลิฟอร์เนีย.....	16
ตอนที่ 2 วาระเพื่อการปฏิบัติทางการอุดมศึกษา.....	53
1. การรับผิดชอบร่วมกันในการรับคลื่นลูกที่สอง : การสนับสนุน ทางการเงินสำหรับจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ลงทะเบียนเพิ่มขึ้น....	53
2. การขึ้นลงของงบประมาณรัฐ : การลดการเปลี่ยนแปลงอย่าง รวดเร็วของการ “รุ่ง” และ “ร่วง” สำหรับอุดมศึกษา.....	65
3. การประกันการเข้าเรียนและคุณภาพ : การอภิปรายถึงปัญหา วิกฤตที่สุดในการปกครองและโครงสร้าง.....	80
4. ยุทธศาสตร์ใหม่ ๆ สำหรับโอกาสทางการศึกษา : การประกัน โอกาสทางการศึกษาและความสำเร็จในช่วงที่กำลังเปลี่ยนแปลง..	103
5. การเชื่อมโยงที่มีสาระสำคัญ : การปรับปรุงการเชื่อมโยงระหว่าง อนุบาลถึงปีที่ 12 และการอุดมศึกษา.....	114
บทสรุป.....	128
รายการอ้างอิง.....	131

สู่รัฐแห่งการเรียนรู้

หัวข้อในรายงาน

หัวข้อหลัก	หน้า
การรับผิดชอบต่อสาธารณะ (Accountability)	18-19, 44, 65
การจัดการเทศะและเครื่องอำนวยความสะดวก	35-36
โครงสร้างและการปกครองวิทยาลัยชุมชน	25-26, 44-50
การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการอุดมศึกษา	17, 27
โอกาสทางการศึกษา	13, 28, 55-56
จำนวนนิสิตนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น	9, 20-21, 33-34
ความมั่นคงทางการเงิน	21-23, 32, 37-39
การอุดมศึกษาและการศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา	60-66
ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา	
นโยบายค่าเล่าเรียนระยะยาว	22-23, 39-40
การช่วยเหลือทางการเงินแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา	40-42
การประสานงานในมลรัฐและความร่วมมือในภูมิภาค	23-24, 50-54
การฝึกหัดครู	60-62, 64
เทคโนโลยี	28-29
สถาบันอุดมศึกษา	หน้า
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (University of California)	15, 32-34, 37-39, 43, 58-59, 63-66
วิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย (California Community Colleges)	16, 25-26, 32-33, 44-45, 56, 58
มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California State University)	15-16, 32-34, 37-39, 43, 58-59, 63-66
สถาบันอิสระ (Independent Institutions)	11, 15-17, 35, 50, 53-54, 62
สถาบันเอกชน (Proprietary Institutions)	11, 15-17

คณะกรรมการอุดมศึกษาแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
**MEMBERS OF THE CALIFORNIA CITIZENS COMMISSION ON HIGHER
EDUCATION**

ประธานร่วม

John Brooks Slaughter, President, Occidental College

Harold M. Williams, President Emeritus, The J. Paul Getty Trust and of
Counsel to Skadden. Arps, Slate, Meagher & Flom, LLP

กรรมการ

Robert Atwell, President Emeritus, American Council on Education

John Seely Brown, Chief Scientist and Corporate Vice President, Xerox
Corporation

William Coblenz, Senior Partner, Coblenz, Cahen, McCabe & Breyer

John Cooke, Executive Vice President, The Walt Disney Company

Lisa Foster, Public Interest Attorney, Phillips & Cohen

Walter Gerken, Chair and CEO (Retired), Pacific Mutual Life Insurance
Company

Allen Gresham, Senior Partner, Gresham, Savage, Nolan & Tilden

Lucy Killea, President & CEO, International Community Foundation

Stewart Kwoh, Executive Director, Asian Pacific American Legal Center

Monica Lozano, Associate Publisher and Executive Editor, **La Opinion**
Newspaper

Donna Lucas, President & CEO, Nelson Communications Group

Gloria Ma, Chair and CEO, Xxsys Technologies

Dennis Mangers, Senior Vice President, California Cable Television
Association

Luis Nogales, President, Nogales Partners

Ronald Olson, Senior Partner, Munger, Tolles & Olson

Aulana Peters, Senior Partner, Gibson, Dunn & Crutcher

John C. Petersen, Former Director, Western Association of Schools and
Colleges

Tom Proulx, CEO and President, Netpulse Communications

Gary Shansby, President, The Shansby Group

William Siart, President and CEO, EXED LLC

Arturo Vargas, Executive Director, National Association of Elected Latino
Officials

Michael Woo, Executive Director, Los Angeles Programs, Local Initiatives
Support Corporation

Robert Wycoff, President Emeritus, ARCO

คณะทำงาน

William Pickens, Executive Director

Robert Laffoon-Villegas, Director of Research and Communications

Tracy Westen, President, Center for Governmental Studies

บทนำ

คณะกรรมการอุดมศึกษาแห่งประชาชนชาวแคลิฟอร์เนีย (The California Citizens Commission on Higher Education) จัดตั้งขึ้นเพื่อสนองตอบต่อปัญหาโอกาสทางการศึกษาที่กำลังมีอยู่อย่างวิกฤตตั้งแต่ต้นปี 1996 คณะกรรมการได้วิตกกังวลว่า มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ขาดแผนระยะยาวที่สมเหตุสมผลตามความเป็นจริงในการรองรับนิสิตนักศึกษาใหม่ที่คาดว่าจะมุ่งเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษา

เรามีความวิตกกังวลว่า ถ้าปราศจากกรอบนโยบายที่เข้มแข็งแล้ว เศรษฐกิจตกต่ำในอนาคตจะก่อให้เกิดผลในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นแล้วในต้นทศวรรษที่ 1990 เมื่อรัฐบาลของรัฐทอดทิ้ง ละเลยคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ภายใต้แผนซึ่งมีชื่อเสียง ดังที่เรียกว่า แผนหลักเพื่อการอุดมศึกษา (Master Plan for Higher Education) ในช่วงนั้นสถาบันของรัฐลดจำนวนรับนิสิตนักศึกษาใหม่ เพิ่มค่าเล่าเรียนขึ้นอย่างสูงมาก และอาศัยกลยุทธ์โต้ตอบภาวะวิกฤตที่ตรงข้ามกับผลประโยชน์สาธารณะในระยะยาว

เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย คณะกรรมการได้ใช้เวลา 18 เดือน เยี่ยมวิทยาเขตต่าง ๆ ฟังผู้นำและผู้เชี่ยวชาญทางการอุดมศึกษา สนทนากับนิสิตนักศึกษาและอาจารย์ ตลอดจนจบทบทวนนโยบายของรัฐร่วมกับพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ในเดือนกรกฎาคม 1998 คณะกรรมการได้นำเสนอรายงานเรื่องรัฐแห่งการเรียนรู้ การอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนียสู่ศตวรรษที่ 21 ข้อค้นพบหลักคือ มลรัฐแคลิฟอร์เนียไม่มีระบบการอุดมศึกษาที่เข้มแข็ง ในขณะที่เจริญงอกงามได้ด้วยการได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐ แต่ในขณะเดียวกัน การอุดมศึกษาของมลรัฐนี้ยังมีจุดอ่อนที่ทำให้ระบบไม่สามารถจะใช้ศักยภาพได้อย่างสูงสุด และให้บริการแก่สาธารณะได้ดีเท่าที่ควร เรายังพบ ด้วยว่า การบิดเบือนนโยบายและการไม่ใส่ใจต่อปัญหาที่เด่นชัดทางการเงิน การปกครอง บริหารจัดการ คุณภาพความสามารถของชาวแคลิฟอร์เนียในอนาคตที่จะได้รับโอกาสทางการศึกษาตามที่สัญญาไว้ในแผนหลักเพื่อการอุดมศึกษา

ความคิดนี้ได้รับการสนองตอบอย่างกว้างขวางจากสื่อมวลชน รวมทั้งบุคคลและองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของการอุดมศึกษาในเดือนตุลาคม 1998 คณะกรรมการได้นำความสนใจไปสู่การสนทนากับสาธารณชนเกี่ยวกับนโยบายการอุดมศึกษา โดยจัดการประชุมเพื่อหาประชาคมดีขึ้น 4 ครั้งด้วยกัน คือ

- 3 กันยายน California State University, Sacramento
- 10 กันยายน University of California, Berkeley
- 22 กันยายน Los Angeles Trade Technical College

(Los Angeles Community College District)

1 ตุลาคม

University of San Diego

ประมาณ 120 คน เข้าร่วมประชุมในการประชุมทั้ง 4 ครั้งนี้ และ 30 คน นำเสนออย่างเป็นทางการ หลายคนได้เสนอความคิดเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร ในช่วงที่จัดการประชุม ในขณะที่คนอื่น ๆ ส่งจดหมายหรือข้อความใน e-mail ซึ่งมีลักษณะตั้งแต่การวิเคราะห์รายงานบรรทัดต่อบรรทัดไปสู่การนำเสนอทางแก้ไข ซึ่งเป็นนโยบายอย่างเป็นทางการของสภาวิทยาลัยชุมชน คณะกรรมการได้ประมวลสิ่งเหล่านี้เป็นเอกสาร 1 เล่ม ซึ่งตีพิมพ์สู่สาธารณชน ภายใต้ชื่อ การสนทนาเกี่ยวกับรัฐแห่งการเรียนรู้ (Conversations About “A State of Learning”)

ก่อนที่จะจัดทำรายงานนี้ให้เสร็จสมบูรณ์ คณะกรรมการได้ตรวจสอบความร่วมมือทางความคิดที่ได้รับจากผู้สนับสนุนและผู้ซึ่งวิจารณ์อย่างเท่าเทียมกัน หลังจากนั้นจึงได้เปิดการสนทนากับบุคคลเหล่านั้น ซึ่งปรากฏในหน้าต่อไปนี้ของรายงาน ในการเตรียมรายงานขั้นสุดท้ายเราได้ตัดสินใจที่จะนำเสนอความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อเสนอแนะหรือผู้แสดงแง่มุมซึ่งแตกต่างออกไปรวมอยู่ด้วย เรามีความเชื่อว่าการนำเสนอในรูปแบบเปิดเช่นนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ และทำให้สามารถจะประเมินได้ทั้งผลดีและผลเสีย

งานของคณะกรรมการสำเร็จลุล่วงไปได้โดยการสนับสนุนของหลายฝ่าย ซึ่งได้ให้การสนับสนุนการปฏิรูปการศึกษามาเป็นระยะเวลาต่อเนื่อง มูลนิธิ เจมส์ เออร์ไวน์ และมูลนิธิราล์ฟ เอ็ม พาร์สัน มูลนิธิวินการ์ต(The James Irvine Foundation, the Ralph M. Parsons Foundation, the Weingart Foundation, and the Arco Foundation) มูลนิธิวิลเลียม และฟลอราฮิวเล็ท (The William and Flora Hewlett Foundation) ได้สนับสนุนการทำงานของเรามาตั้งแต่ต้น มูลนิธิวิลเลียม และฟลอราฮิวเล็ท ได้สนับสนุนการนำเสนอต่อสาธารณะอย่างเหมาะสมกับเวลาในเดือนกันยายน 1998 คณะกรรมการนี้เป็น โครงการของศูนย์เพื่อการศึกษาของรัฐ ซึ่งเป็นองค์กรเพื่อการวิจัยนโยบายของรัฐที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง เพื่อปรับปรุงและพัฒนากระบวนการปกครองตนเองทางประชาธิปไตย คณะกรรมการทุก ๆ ท่าน ได้ทุ่มเทเวลาความคิด และพลังงานโดยไม่ได้รับเครื่องตอบแทนแต่อย่างใด พวกเราได้ปฏิบัติงานนี้เพื่อที่จะส่งเสริมวิสัยทัศน์เพื่อการอุดม ศึกษาตามปณิธานต่อไปนี้

ชาวแคลิฟอร์เนียทุกคนควรจะได้รับโอกาสและการสนับสนุนที่เข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาในระดับที่สามารถจะรองรับค่าใช้จ่ายได้ โดยที่สถาบันเหล่านั้นสนองตอบความต้องการของตนอย่างดีที่สุด วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ควรจะมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

สูงสุดในประเทศ และควรจะได้แสดงออกโดยการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ
ตลอดจนชี้ให้เห็นผลของการปฏิบัติงานเหล่านั้นอย่างชัดเจน และเป็นปรนัย
มลรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะมีมหาวิทยาลัยวิจัยที่มีชื่อเสียงที่เด่นและผลิต
ผลงาน ระดับโลก ตลอดจนมีสถาบันคุณภาพสูงประเภทอื่น ๆ อย่าง
หลากหลาย ซึ่งนำเสนอโปรแกรมทางวิชาการ วิชาชีพ ตลอดจนการศึกษา
ต่อเนื่องให้แก่ นิสิตนักศึกษาทุกระดับ นิสิตนักศึกษาในระบบการอุดมศึกษา
ของรัฐควรจะสามารถให้เห็นความหลากหลายทางเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ และ
ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

บทสรุปบริหาร (Executive Summary)

ความฝัน

สี่สิบปีมาแล้วที่ชาวแคลิฟอร์เนียแสวงหาการเปลี่ยนแปลง และคาดว่าที่จะได้รับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยให้เป็นความจริงสำหรับประชาชนทุกคน ตามแผนรวมเพื่อการอุดมศึกษา ที่มีชื่อเสียงนั้น ชาวแคลิฟอร์เนียทุ่มเทตนเองเพื่อพัฒนาระบบการอุดมศึกษาที่ได้รับความเชื่อถืออย่างสูง หลากหลาย เข้าได้ง่าย และสามารถจ่ายได้โดยไม่ต้องเสียทรัพย์สินมากเกินไป ความมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา ทุกวันนี้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ไม่ว่าจะป็นของรัฐหรือของเอกชน เป็นทรัพยากรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมลรัฐ ซึ่งเป็นสาระสำคัญ อย่างยิ่งอันจะก่อให้เกิดความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคมและโอกาสของเอกัตบุคคลอย่างต่อเนื่อง

สิ่งที่ท้าทาย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าจะมีการเพิ่มพูนงบประมาณของรัฐในการสนับสนุนระบบการอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนียก็ยังคงอยู่ในวิกฤต คลื่นลูกใหม่ของนิสิตนักศึกษาใหม่ ซึ่งมีจำนวน 5 แสนคน สูงกว่าจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนอยู่ในปัจจุบันนั้นต้องการเข้าสู่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐ ในปี 1210 นอกเหนือจากความหวังที่ว่า วิธีทางการเงินของรัฐจะยังคงดีอย่างสืบเนื่องต่อไปจนผ่านพ้นคลื่นลูกที่สองนี้ รัฐไม่มีแผนอะไร เลยที่จะรองรับหรือจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับ

หลังจากการศึกษาเข้มข้นสองปี คณะกรรมการแนะนำเป็นเอกลักษณ์อย่างเข้มแข็งว่า มลรัฐแคลิฟอร์เนียควรเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นทางการใหญ่ เพื่อปรับปรุงนโยบายการอุดมศึกษาและรับแผนรวมเพื่อประกันว่า สามารถรับ

คลื่นลูกใหม่ของนิสิตนักศึกษาใหม่ดังกล่าว ถ้าไม่มีแผนอย่างจริงจังที่จะประสบผลในการดำเนินงาน ไม่ว่าสถานการณ์ทางการเงินจะดีหรือเลวก็ตาม มลรัฐแคลิฟอร์เนียจะไม่สามารถที่จะรักษาคำสัญญาว่าจะให้การอุดมศึกษาแก่ทุกคนที่มีคุณสมบัติจะ

นักศึกษาใหม่ทุกคนได้ในแผนที่รักษาระดับคุณภาพสูงสุดหมดทั้งระบบ

เข้าเรียนได้ รัฐจึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดการรับเข้า ลดคุณภาพ
ของสถาบัน และเพิ่มค่าเล่าเรียนจนค่าเล่าเรียนสูงเกินความ
สามารถที่จะจ่ายของชาวแคลิฟอร์เนียหลายคน

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

หลังจากการศึกษาอย่างเข้มข้น 2 ปี คณะกรรมการได้นำเสนอ
อย่างเป็นทางการว่า ให้มลรัฐแคลิฟอร์เนียเปลี่ยนแปลงและปรับ
ปรุงนโยบายทางการอุดมศึกษา และรับแผนรวม เพื่อประกันว่า
จะมีสถานที่เรียนสำหรับนิสิตนักศึกษาใหม่ ในขณะที่ทำนุบำรุง
รักษาระดับคุณภาพสูงสุดทั้งระบบ

เพื่อวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับรัฐเพื่อการเรียนรู้ คณะ
กรรมการได้เสนอแนะการปฏิบัติดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทางการเงิน
ของคณะกรรมการ แสดง
ให้เห็นข้อผูกพันที่
สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
ชุดหนึ่ง ร่วมกันระหว่าง
รัฐบาล นิสิตนักศึกษา
และสถาบันอุดมศึกษา
รัฐบาลควรผูกพันที่จะ
ให้งบประมาณสนับสนุน
เท่ากับสัดส่วนงบ
ประมาณของรัฐใน
ปัจจุบันเป็นอย่างน้อย
และให้งบประมาณ
บางส่วนสำหรับการ
ขยายตัวของการรับนิสิต
นักศึกษา และการ
ช่วยเหลือนิสิตนักศึกษา
ที่ต้องการเงินทุน

- รัฐบาลมีพันธสัญญาที่จะให้งบประมาณระยะยาวสำหรับ
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียสเตท
(University of California and the California State
University) แนวทางปฏิบัตินี้ทำได้โดยการกำหนดบ
ประมาณอย่างชัดเจนไว้เป็นสัดส่วนของรายจ่ายของรัฐ นอก
เหนือไปจากนี้ ให้ทรัพยากรอื่น ๆ เพิ่มเติมขึ้นสำหรับนิสิตนัก
ศึกษาใหม่ โดยมีความรับผิดชอบร่วมกันในกลุ่มรัฐบาล นิสิต
นักศึกษา และระบบการอุดมศึกษาของรัฐ รัฐบาลควรที่จะนำ
ยุทธศาสตร์บางอย่างมาใช้เพื่อลดการขยายตัวของการ
สนับสนุนระบบการอุดมศึกษา และสงวนรักษาทรัพยากรที่มี
เพื่อจะสามารถนำมาใช้ในระยะเวลาที่ต้องการและจำเป็นมาก
ที่สุด
- รัฐบาลควรมีพันธสัญญาที่จะจัดสัดส่วนของงบประมาณให้แก่
วิทยาลัยชุมชนตามพระราชบัญญัติ 98 (Proposition 98) ค่า
ใช้จ่ายซึ่งสูงกว่านี้ให้จัดการ จัดสรรทรัพยากรเพิ่มเติมสำหรับ
นิสิตนักศึกษาใหม่ วิทยาลัยเหล่านี้ในปัจจุบันได้รับเงินงบ
ประมาณ สนับสนุนต่ำกว่าที่ควร ถ้าเปรียบเทียบกับความจำ
เป็น ความต้องการ และการเปรียบเทียบกับวิทยาลัย

สนับสนุนเป็นพิเศษ
สถาบันอุดมศึกษาควรจะ
นำงบประมาณส่วนหนึ่ง
ซึ่งเคยใช้เป็นงบประมาณ
ปกติที่ได้รับมา โดย
สัดส่วนสัมพันธ์กับการ
ขยายตัวในการรับนิสิต
นักศึกษาใหม่ เพื่อการ
จัดการทางธุรกิจตาม
ปกติ (business as
usual” ซึ่งนำไปใช้
เกี่ยวกับอุปกรณ์อำนวยความสะดวก และการจัดการเรียนการสอน แต่นำ
งบประมาณส่วนนี้เข้าไปไว้ในกองทุนรวมเพื่อการใช้จ่ายในภายหลัง
ควรจะขึ้นค่าเล่าเรียนของ
นิสิตนักศึกษาปีต่อปี
แต่เป็นการขึ้นที่ค่อยเป็น
ค่อยไปในระดับกลาง ๆ
และสามารถทำนายได้

ในลักษณะเดียวกันทั่วประเทศ

- ควรมีพันธสัญญาทางการเงินให้แก่วิทยาลัยชุมชน โดยถือเป็นส่วนประกอบของการปฏิรูป อันจะก่อให้เกิดลักษณะทางการอุดมศึกษา (collegiate character) ในปัจจุบันนี้วิทยาลัยชุมชนสนับสนุนวนวยอยู่ในความขัดแย้งภายใน และความไม่มีประสิทธิภาพของโครงสร้างมากมาย ทำให้สามารถจะตอบสนองต่อคลื่นลูกที่สองได้ ถ้าโครงสร้างจะทำให้เรียบง่ายขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความสนับสนุนวนวยของระเบียบและกฎต่าง ๆ ของรัฐควรจะต้องลดลง และการ สนองตอบต่อสาธารณะควรจะต้องชัดเจนยิ่งขึ้น
- พันธสัญญาของรัฐบาลที่จะรับและผูกพันกับการเพิ่มงบประมาณที่ได้จากนิสิตนักศึกษาเป็นรายปีในระยะยาว ควรจะเป็นไปที่ละเล็กละน้อย ปานกลาง และ ทำนายได้ มีความเท่าเทียมกัน แนวทางนี้ควรจะเข้ามาแทนที่แบบที่ใช้ในปัจจุบัน คือ ลดค่าเล่าเรียนในปีซึ่งมีเงินสนับสนุนมาก และขึ้นค่าเล่าเรียนในปี ซึ่งมีวิกฤตทางเศรษฐกิจ จะเห็นได้ชัดว่านิสิต นักศึกษาในสถาบันของรัฐในปัจจุบันนี้จ่ายค่าเล่าเรียนซึ่งสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ทางการศึกษาของตนอย่างมีนัยสำคัญ ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะช่วยเหลือค่าใช้จ่ายอยู่แล้ว นั้นหมายความว่า แม้จะนิสิต นักศึกษาจะจ่ายเงินส่วนมากอยู่ แต่ก็ยังไม่เพียงพอ รัฐยังคงต้องช่วยเหลือสนับสนุนเสริมอีก เป็นความจริงที่ว่า ถึงแม้ว่านิสิตนักศึกษาหลายคนจะสามารถจ่ายมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการให้เครดิตหักจากค่าภาษีอากรที่จ่ายไปเพื่อจะมาจ่ายคืนในรูปของค่าเล่าเรียนสำหรับผู้มีรายได้ปานกลาง มติมหาชนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และนำหนักของการโต้แย้งทางด้านนโยบายยังไม่ สนับสนุนค่าเล่าเรียน ควรเป็นยุทธศาสตร์สำหรับสถาบันของรัฐในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับวิทยาลัยชุมชนและมหาวิทยาลัย แห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California State University)

- พันธสัญญาของรัฐบาลที่จะให้เงินช่วยเหลืออย่าง เพียงพอตามความต้องการทางการเงินของนิสิต นักศึกษา เงินช่วยเหลือประเภทนี้ควรจะต้องมีสำหรับการอุดมศึกษาทั้ง มลรัฐแคลิฟอร์เนีย และมอบให้แก่นิสิตนักศึกษาทั้งในสถาบัน ของรัฐและสถาบันเอกชน แนวทางนี้ควรจะแทนที่การปฏิบัติ ร่วมสมัย โดยการหมุนเวียนเงินซึ่งได้รับจากการเก็บค่าเล่า เรียนสูงจาก ผู้อื่น แล้วนำเอามาลดทอนมาจ่ายเป็นเงินช่วย เหลือของผู้ซึ่งไม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนสูงนั้นได้ การเพิ่ม เงินค่าเล่าเรียนของนิสิตนักศึกษาในสถาบันของรัฐนั้นควรจะ เป็นไปเพื่อจะสนับสนุนการดำเนินการเท่านั้น ส่วนเงินช่วย เหลือทางการเงินในกรณีซึ่งมีการเพิ่ม ค่าเล่าเรียนนั้นควรจะเป็น ความรับผิดชอบของรัฐบาล
- พันธสัญญาของรัฐบาลที่จะใช้สมรรถนะที่ปรากฏอยู่ใน สถาบันอิสระทางการอุดมศึกษา เป็นหนทางที่จะ สนองตอบต่อส่วนหนึ่งของคลื่นลูกที่สอง และฝึกฝนครู ตั้งแต่ชั้นปฐมวัยศึกษาจนถึงปีที่ 12 ที่จำเป็นจะต้อง พัฒนาขึ้นใหม่สำหรับโรงเรียนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐบาลควรจะคำนึงและกล่าวถึงสถาบันเหล่านี้ ตลอดเวลา ในฐานะที่เป็นส่วนที่จะก่อให้เกิด ผลประโยชน์ภายในของการวางแผน โดยการพิจารณา ให้เข้าถึงผลกระทบของการอุดมศึกษาที่มีต่อสถาบัน ในระดับต่ำกว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง นโยบายหลัก ๆ สำหรับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ของรัฐ
- พันธสัญญาของรัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาเพื่อที่จะจัดการ ศึกษาโดยไม่จำเป็นที่จะต้องขึ้นค่าใช้จ่ายของ อสังหาริมทรัพย์ โดยใช้ความเพียรพยายามมากเป็นพิเศษที่จะใช้เครื่องอำนวยความสะดวกที่มีอยู่แล้วในปัจจุบันอย่างเหมาะสมและกว้าง ขวาง กรณีนี้ควรจะคำนึงถึงการดำเนินการตลอดทั้งปี และใช้ เวลายาวไปถึงกลางคืนและวันสุดสัปดาห์ การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกัน สถาบันควรจะต้องได้รับแรงกระตุ้นที่จะ ใช้วิทยาเขตให้ได้เต็มสมรรถนะ ไม่มีส่วนใดสูญเปล่าเลย
- พันธสัญญาของรัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาที่จะกำหนด

กรอบการเงินที่จะให้รางวัลแก่ประสิทธิภาพ กระตุ้นการใช้ค่า
ใช้จ่ายเท่าที่มี และสนับสนุนเรียกร้องให้เพิ่มพูนผลผลิต
ตลอดจนสามารถรับนิสิตนักศึกษาทั้งหมดที่ควรได้เข้ามา
ศึกษา หนทางที่เป็นไปได้ทางเดียวที่จะรับนิสิตนักศึกษาใน
คลื่นลูกที่สอง คือ การใช้แนวทางที่เรียกว่า การรับผิดชอบ
ร่วมกัน เมื่อรัฐบาล นิสิตนักศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาต่างก็
มีส่วนร่วม ที่จะสนับสนุนและรับภาระค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นของ
การอุดมศึกษา

- พันธสัญญาของรัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาที่จะทำให้การ
ประสานสัมพันธ์ในมลรัฐและการประสานสัมพันธ์ในภูมิภาค
ของกลุ่มสถาบันการศึกษาทั้งหมดเข้มแข็งขึ้น เพื่อที่จะลด
อุปสรรคและขอบเขตที่ทำให้ลดประสิทธิภาพและลดทอน
ความก้าวหน้าของนิสิต นักศึกษา การปรับปรุงในลักษณะ
เช่นนี้จะทำให้มีผลดีในแง่การประชาสัมพันธ์ต่อผลประโยชน์
ของสาธารณะ ซึ่งได้จากการอุดมศึกษา และช่วยลดอุปสรรค
สำหรับนิสิตนักศึกษา และความไร้สมรรถภาพที่ปรากฏอยู่
ในโครงสร้างทุก ๆ ส่วน ซึ่งได้แบ่งแยกออกเป็น
ส่วน ๆ ของการอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
- พันธสัญญาของรัฐบาลและสถาบันที่จะใช้ยุทธศาสตร์ใหม่ ๆ
เพื่อนำเสนอโอกาสทางการศึกษา และประกันว่านิสิตนัก
ศึกษามีลักษณะที่พึงต้องการกับความหลากหลายที่ปรากฏ
ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยของรัฐในแคลิฟอร์เนีย
นั้น ควรจะต้องเปลี่ยนนิยามของการมีคุณสมบัติรับเข้าเพื่อที่จะ
ประกันว่า นักเรียนซึ่งได้คะแนนระดับสูงสุดในโรงเรียนมัธยม
ศึกษาแต่ละโรงเรียนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
สามารถเข้ามหาวิทยาลัยได้ รัฐบาลควรจะเพิ่มงบ
ประมาณสำหรับโปรแกรมซึ่งแสดงให้เห็นความสำเร็จ
เป็นหลักฐานของการขยายการรับเข้าและโอกาสทาง
การศึกษา และกระตุ้นให้มีการถ่ายโอนระหว่างสถาบัน
เพื่อปรับปรุงอัตราการจบของบัณฑิต
- พันธสัญญาของสถาบันที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงหลัก ๆ ของ
บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่พิจารณาโรงเรียนตั้งแต่ระดับ
อนุบาลถึงชั้นปีที่ 12 และความรับผิดชอบ ที่มีต่อการฝึกฝน

ครู ความเชื่อมโยงระหว่างอนุบาลถึงชั้นที่ 12 และการอุดมศึกษา นั้นควรจะเป็นนโยบายสำคัญสูงสุด อันเป็นแกนกลางของสถาบันการศึกษาทั้งหมด และควรจะเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายและ สิ่งแวดล้อมทางการเงินที่ถาวรของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สถาบันอุดมศึกษาควรที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อสาธารณะมากขึ้นในการที่จะปรับปรุงคุณภาพ และประสิทธิผลของการอุดมศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยศึกษา จนถึงชั้น 12

ตอนที่ 1

วิสัยทัศน์สำหรับการอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (A VISION FOR CALIFORNIA HIGHER EDUCATION)

สี่สิบปีมาแล้วที่ชาวแคลิฟอร์เนียพยายามแสวงหาวิธีการ
ที่จะทำให้ความต้องการได้รับการศึกษาระดับ
อุดมศึกษาเป็นความจริงสำหรับประชาชนทุกคน ตามที่ได้จารึก
ไว้ในแผนหลักสำหรับการอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงของมลรัฐ

รัฐได้สัญญาว่าจะทำให้ประชาชนทุกคนเข้าถึง การ
ศึกษาอุดมศึกษาที่มีคุณภาพสูง ค่าใช้จ่ายพอที่จะรับได้กระจาย
ไปอย่างกว้างขวางโดยทั่วถึงกัน ตามแผนนี้ชาวแคลิฟอร์เนียได้มี
พันธสัญญาต่อตัวเองที่จะพัฒนาระบบอุดมศึกษาที่สามารถจัดหา
ได้ เข้าถึงได้ง่าย และ
เป็นที่ยอมรับนับถือ

ดังนั้น พันธกิจดังกล่าวจึงก่อให้เกิดผลประโยชน์อย่าง
ใหญ่หลวงต่อรัฐ การอุดมศึกษาช่วยประกันว่าประชาชนที่ได้รับ
การศึกษาสูงมีสมรรถภาพในการสงวนรักษาและปฏิบัติตามสิทธิ
และความรับผิดชอบ ดังนั้น
จึงถือได้ว่า การอุดมศึกษานั้นมีความสำคัญ เป็น
ศูนย์กลางของมลรัฐแคลิฟอร์เนียในการต่อสู้แข่งขันกับตลาดอื่น
การต่อสู้แข่งขันในตลาดโลก การอุดมศึกษา
ชั้นสูงเตรียมผู้คนทั้งชายและหญิงที่เข้าสู่วิชาชีพต่าง ๆ
ทั้งอุตสาหกรรม การสื่อสารทางไกล สารสนเทศ
สันหนนาการ และการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นความเจริญ
ก้าวหน้าในมลรัฐ แคลิฟอร์เนียที่ทันสมัย
ผลงานวิจัยระดับโลกได้รับเงินทุนสนับสนุนจากธุรกิจ

เพื่อประกันว่า ประชาชน
ผู้ได้รับการศึกษามีความ
สามารถในการรักษาสิทธิ
และหน้าที่ตามเศรษฐกิจ
ในระบบประชาธิปไตย
การอุดมศึกษาจำเป็น
ต้องพัฒนาเพื่อทำให้
สามารถแข่งขันได้ใน
ตลาดโลก

ต่าง ๆ ซึ่งหันกลับมาสู่วางการอุดมศึกษาในฐานะรายได้ที่จรรโลง
ความเจริญของงาม การอุดมศึกษายังถือว่าเป็นสะพานที่สำคัญ
ในการเชื่อมโยงสิ่งแวดล้อมของการทำงานในมลรัฐมาสู่หลักสูตร
การสอนที่เตรียมประชาชนให้พร้อมในการปรับตัวสำหรับงานใหม่
ๆ ในอนาคต ดังที่มีผู้เขียนไว้ว่า อนาคตจะมีสถานที่ทำงานที่

ปราศจากงาน นั้นหมายความว่า บัณฑิตหลาย ๆ คนจะไม่เข้า
สู่งานตามความหมายเดิม ๆ ซึ่งเป็นตำแหน่งกำหนดเอาไว้
พร้อมด้วยภาระหน้าที่ที่ซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างคงเส้นคงวา แต่จะ
ได้รับการจ้างงานที่สามารถรับผิดชอบได้อย่างหลากหลาย จึงจำ
เป็นที่จะต้องเรียนรู้การคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการผลิต
นวัตกรรม และสามารถใช้เทคโนโลยีอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเพิ่มพูน
ผลผลิตมลรัฐแคลิฟอร์เนีย นำชาติอเมริกันสู่สถานที่ทำงานที่
เปลี่ยนไปของการกระจายอำนาจ วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยใน
มลรัฐนี้เป็นสาระสำคัญที่ช่วยผลักดันให้ประชาชนมีความยืดหยุ่น
มากขึ้น มีความรู้ความสามารถทางเทคโนโลยีสูงขึ้น และพร้อมที่
จะแก้ปัญหาซับซ้อนของโลกสมัยใหม่

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยยังสวมบทบาทสำคัญยิ่งในการ
ทำนุบำรุงส่งเสริมให้เกิดโอกาสที่เท่าเทียมกัน ระบบการอุดม
ศึกษาที่ทุกคนสามารถเข้าได้ ทำให้สมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ ที่เสีย
เปรียบ เพราะความยากจนหรือการด้อยคุณภาพ แบ่งแยกผิว
พรรณ และชาติพันธุ์ สามารถที่จะได้รับความรู้ทักษะ วุฒิ ซึ่งจะ
ช่วยให้แข่งขันได้เชิงเศรษฐกิจ และบรรลุสัมฤทธิ์ผลส่วนตัว บท
บาทนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีลักษณะ
หลากหลาย ทั้งทางด้านเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ และสังคม

สภาพความเป็นจริง

ไม่ว่าจะใช้เกณฑ์ใดกำหนดก็ตาม การอุดมศึกษาประสบความสำเร็จ
สำเร็จในการช่วยชาวแคลิฟอร์เนียให้บรรลุตามความฝัน สำหรับ
บุคคลที่แสวงหาโอกาส สถาบันในมลรัฐแคลิฟอร์เนียได้ให้ข้อ
เลือกหลากหลาย ตั้งแต่วิชาภาษาอังกฤษสำหรับคนเข้าเมือง ซึ่ง
เพิ่งเข้าสู่ประเทศ จนกระทั่งถึงวิชาการแพทยศาสตร์ ที่ก้าวหน้าที
สุดในโลก จากวิชาการแต่งหน้า จนถึงวรรณคดีเปรียบเทียบ และ
จากวิชาการศึกษาทั่วไปขั้นนำสู่การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาขั้น
สูงในสาขาวิชาเฉพาะทางสายวิทยาศาสตร์

สถานประกอบการทั้งที่ใหม่และประสบความสำเร็จส่วนหนึ่ง (เช่น ไมโครอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีชีวภาพ เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด) ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนโดยมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน เศรษฐกิจของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นที่ตั้งของครึ่งหนึ่งในบรรดาบริษัทที่กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็วที่สุด 100 บริษัทในสหรัฐอเมริกา ซึ่งลักษณะเช่นนี้ไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นได้ ถ้าปราศจากพนักงานที่มีทักษะและระดับการศึกษาสูง

ในทศวรรษที่ 1990 พบว่า การลงทุนทางด้าน การอุดมศึกษาได้ขยายขึ้น เป็นความจริงที่กว้างขวางและหลากหลายมากกว่าความผันผวนทางการเงินการไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม วิทยาเขตถึง 139 แห่ง ของการอุดมศึกษาของรัฐขณะนี้กระจายไปทั่วทั้งมลรัฐ และมีผู้ลงทะเบียนเรียนตามหน่วยกิตจำนวนถึง 1.6 ล้านคน สถาบันเอกชนที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะ มีนิสิต นักศึกษาถึง 1 ส่วน 4 ล้านคน ในขณะที่สถาบันมีผลประโยชน์ มีนิสิตนักศึกษา 4 แสนคน ลงทะเบียนเรียนทางด้านอาชีวศึกษา และวิชาการ

โดยรวมสถาบันเหล่านี้ใช้เงินประมาณ 25 ล้านล้านดอลลาร์ทุกปี เพื่อปฏิบัติการทางด้านการศึกษาวิจัย บริการ สาธารณะ และกิจกรรมอื่น ๆ

ตารางที่ 1 แสดงขนาดและขอบเขตของการอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

การอุดมศึกษา / ประเภท	วิทยาเขต	จำนวนนิสิตนักศึกษาที่ลงทะเบียนรวม	เงินสนับสนุนรายปีจากรัฐ (ร้อยร้อย ล้าน)***	จำนวนค่าใช้จ่ายทั้งหมดรายปี (ร้อยร้อย ล้าน)
วิทยาลัยชุมชน	106	1,200,000	\$ 3.2	\$ 3.6
มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย	22	326,000	\$ 1.9	\$ 3.8
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย	9	163,700	\$ 2.3	\$ 11.1
สถาบันอิสระ*	72*	231,300	\$ 0.2	\$ 6.5

จำนวนสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับ การรับรองวิทยฐานะ	209	1,921,000	\$ 7.6	\$ 25.0
สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ	สถานที่ ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษา	งบประมาณ รายปีจากรัฐ (ร้อยร้อย ล้าน)***	จำนวนรวม ของค่าใช้จ่าย รายปี (ร้อยร้อย ล้าน)
สถาบันที่ได้รับการรับรองจาก รัฐ ของเอกชนและอาชีวศึกษา โรงเรียนผู้ใหญ่อตั้งแต่อนุบาล ถึงปีที่ 12	2}100 แห่ง	412,400	\$ 0.01	\$ 1.3
โปรแกรมวิชาชีพภูมิภาค	250 เขต	ประมาณ 1,800,000	\$ 0.45	\$ 0.48
	30 แขวง	การลง ทะเบียนซ้ำ ประมาณ 100,000		
		ประมาณ 100,000		
		ลงทะเบียน ซ้ำ	\$ 0.27	\$ 0.29
รวมสถาบันอื่น ๆ	ไม่เกี่ยว	ไม่เกี่ยว	\$ 0.74	\$ 2.07
<p>* เฉพาะสมาชิกของสมาคมวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยอิสระแคลิฟอร์เนียเท่านั้น</p> <p>** UC และ CSU มีผู้ลงทะเบียนในโปรแกรมที่ไม่ต้องเข้าเรียนในวิทยาเขต จำนวน หลายแสนคนโดยไม่ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากรัฐ</p> <p>*** รวมถึงเงินอุดหนุนช่วยเหลือทางการเงินสำหรับนิสิตนักศึกษา ซึ่งได้จากคณะกรรมการ เงินกู้สำหรับนิสิตนักศึกษา</p> <p>แหล่งที่มา : CPPVE หน้า 18 งบประมาณของที่ว่าการรัฐ 1998/99; AICCU Uncertain Partnership หน้า 11.</p>				

มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (The University of California) ในเรื่องของความเป็นหนึ่งทางด้านการศึกษาและการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานั้น ไม่มีมลรัฐใดเทียบเท่ามลรัฐแคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยวิจัยของรัฐประกอบไปด้วย วิทยาเขต 8 แห่ง และวิทยาเขต-วิทยาศาสตร์สุขภาพ 1 แห่ง โดยรวม สถาบันนี้ดึงดูด 1 ใน 10 ของทุนวิจัยที่ให้แก่มหาวิทยาลัยทั่วทั้งสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีจำนวนรวมประมาณ 1.2 ล้านล้านดอลลาร์ ศาสตราจารย์ วาเตอร์บิลท์ ผู้ได้รับการเคารพนับถือท่านหนึ่งสรุปว่า มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยที่ประสบความสำเร็จสูงสุดระบบหนึ่งในโลก มหาวิทยาลัยนี้ไม่มีคู่แข่ง

มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (The California State University)

มหาวิทยาลัยนี้มีวิทยาเขตทั้งหมด 22 แห่ง ซึ่งถือว่าเป็นระบบอุดมศึกษา 4 ปีที่ใหญ่ที่สุดในประเทศที่มีที่ตั้งอยู่ทั่วไปในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สถาบันนี้เน้นการศึกษาระดับปริญญาตรีและการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาบางสาขาวิชา เช่น ธุรกิจ สังคม สงเคราะห์ การศึกษา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนี้รับนิสิตนักศึกษาบางเวลามากกว่ามหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย และรับผู้ซึ่งได้รับประกาศนียบัตรเพื่อการสอนในมลรัฐตั้งแต่ระดับ ปฐมวัยศึกษา ถึงปีที่ 12 ส่วนใหญ่ และรับนักศึกษาที่โอนมาจากวิทยาลัยชุมชนจำนวนมาก (60% ของผู้ซึ่งจบจาก CSU นี้ โอนหน่วยกิตมาจากวิทยาลัย 2 ปี ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย) CSU บรรยายว่า สถาบันของตนเองนั้นมีพันธกิจในการใช้อุปกรณ์ เทศะ และครุภัณฑ์ต่าง ๆ ในแนวทางใหม่ หรือมีนวัตกรรม มีการปรับตารางการเรียนการสอนทางวิชาการให้ยืดหยุ่นได้ และเน้นการบริการนิสิตนักศึกษาแบบง่ายและรวดเร็วอย่างต่อเนื่อง

วิทยาลัยชุมชนของแคลิฟอร์เนีย ประเภทที่ 3 ของการอุดมศึกษาของรัฐนี้มีนิสิตนักศึกษา 1.4 ล้านคน ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาที่รับเครดิตซึ่งถือว่าเป็นร้อยละ 10 ของจำนวน

นิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งหมด ตัวเลขนี้ถือว่าเป็นร้อยละ 10 ของนิสิตนักศึกษาในวิทยาลัยทั้งหมดของสหรัฐอเมริกา และร้อยละ 27 ของนิสิตนักศึกษาวิทยาลัย 2 ปี วิทยาลัยชุมชนมีความหลากหลายมากที่สุดในบรรดาสถาบันของรัฐทั้งหมด ซึ่งรับผู้คนที่เชื้อสายลาตินและชาวอเมริกัน อาฟริกัน ไนเมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ ตามกฎหมาย สถาบันเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยเปิด นั่นคือ วิทยาลัยชุมชนต้องรับผู้ซึ่งมีถิ่นฐานในไนเมลรัฐแคลิฟอร์เนียที่อายุเกิน 18 ปี และสามารถที่จะเรียนในการเรียนการสอน ได้รับประโยชน์จากการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาได้ วิทยาลัยสอนวิชา 3 ประเภทที่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐ คือ หน่วยกิตที่อาจถ่ายโอนไปยังมหาวิทยาลัย หน่วยกิตของวิทยาลัยชุมชน และไม่มีหน่วยกิตวิทยาลัยประเภทนี้ส่วนใหญ่ยังให้บริการแก่ชุมชนและธุรกิจซึ่งไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐ นิสิตนักศึกษามากกว่า 1 ล้านคนต่อปี เรียนวิชาทางด้านอาชีวศึกษา ซึ่งฝึกฝนให้เข้าสู่งาน การเปลี่ยนงาน การฝึกฝนทักษะให้ทันสมัย และการสอบให้ได้ใบประกอบวิชาชีพต่าง ๆ การปฏิรูปโดยแปรเปลี่ยนสวัสดิการให้เป็นงาน ทำให้วิทยาลัยเหล่านี้ต้องมีความรับผิดชอบสูงขึ้น โดยจัดเตรียมการศึกษาทางด้านวิชาชีพและการฝึกฝน เพื่อเข้าสู่งาน วิทยาลัยยังคงได้รับการเรียกร้องให้สวมบทบาทในการสนองตอบต่อสาธารณะ ซึ่งถือว่าเป็นจุดเน้นในปี 1996 เมื่อสภานิติบัญญัติได้เพิ่มการพัฒนาเศรษฐกิจให้เป็นองค์ประกอบอีกประการหนึ่งของภารกิจของวิทยาลัยเหล่านี้

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนประเภทที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะ สถาบันที่ไม่คำกำไร และสถาบันคำกำไร ไนเมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่รับการรับรองวิทยฐานะ จำนวนมากที่เรียกว่าเป็นสถาบันอิสระ ซึ่งมีตั้งแต่วิทยาลัยเฉพาะทางเล็ก ๆ ทางด้านศิลปะต่าง ๆ ซึ่งมีนิสิตนักศึกษาเพียง 200 คน จนถึงมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ซึ่งมีจำนวนนิสิตนักศึกษา 30,000 คน ในช่วงกลางระหว่าง 2 ประเภทนี้ ก็ยังมีสถาบันวิชาชีพและสถาบันบัณฑิตที่เป็นอิสระ วิทยาเขตทางศาสนา สถาบันที่รับนิสิตนัก

ศึกษาเพศเดี่ยว วิทยาลัยศิลปศาสตร์ และวิทยาเขตสำหรับผู้ใหญ่ ที่ทำงานแล้ว มหาวิทยาลัยวิจัยของเอกชน 4 แห่งใน มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้รับเงินทุนวิจัยถึง 400 ล้าน และถาวรสถานบันอิสระอื่น ๆ อีก สถาบันเหล่านี้ให้ปริญญาระดับสูงถึงครึ่งหนึ่งในบรรดาปริญญาทั้งหมด และ 1 ส่วน 4 ของปริญญาตรีที่จบในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย กลุ่มสถาบันเพื่อผลกำไรประกอบด้วย ลักษณะสถาบันที่หลายหลาก และกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว สถาบันเหล่านี้จัดการเรียนการสอนที่มีตั้งแต่วิชาการระยะสั้นทางเทคนิค จนถึงระดับปริญญาเอกในสาขาวิชาการต่าง ๆ ในภาพรวม ลักษณะทางประชากรของนิสิตนักศึกษาในสถานบันอิสระเหล่านี้สะท้อนให้เห็นประชากรของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย อัตราการจบของสถาบันที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะสูง ในขณะที่การช่วยเหลือจากเงินภาษีอากรของรัฐต่ำ โดยให้เพียง 170 ล้านต่อปี สำหรับเป็นเงินช่วยเหลือทางการเงินสำหรับนิสิตนักศึกษาที่ต้องการ

การทำนาย

ในขณะที่ชาวแคลิฟอร์เนียนั้นมีความภาคภูมิใจในองค์การอุดมศึกษาของตน ความสามารถที่จะสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาสำหรับผู้สมัครเข้าที่มีคุณสมบัติครบยังได้รับการคุกคามจากจำนวนผู้ที่ประสงค์ที่จะเข้าเรียนที่เพิ่มสูงขึ้นในความไม่แน่นอนว่ารัฐจะสามารถรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของการดำเนินการโดยทั่วไปอย่างที่เคยเป็นมาในอดีต

ช่องว่างที่กว้างขึ้นระหว่างเศรษฐกิจและสังคม บางทีผลของการลดโอกาสทางการศึกษาที่วิกฤตที่สุดคงจะเป็นการขยายช่องว่างที่น่าอันตรายในกลุ่มประชากรของรัฐ ตามประวัติศาสตร์ มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นมลรัฐที่ร่ำรวยที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจที่แข็งแกร่งของมลรัฐแคลิฟอร์เนียในทศวรรษที่ 1980 ความแตกต่างของรายได้เริ่มขยายวงกว้างขึ้นอย่างคงเส้นคงวา การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในปี 1990 ทำให้ ช่องว่างนี้ขยายตัวขึ้น เมื่อมีผู้ตกงานจำนวนมากในอุตสาหกรรมเครื่องบิน การผลิตและอุตสาหกรรมอาวุธ ซึ่งเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับโอกาสในการทำงานของ

สายงานวิชาชีพบริการและเทคโนโลยีระดับสูง ผลสรุปของการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาสังคมใน 1997 เรื่องหนึ่ง กล่าวไว้ว่า มลรัฐแคลิฟอร์เนียไม่จน แต่ผู้คนไม่เท่าเทียมกัน

บทบาทของการศึกษาโดยการลดช่องว่าง ความไม่เท่าเทียมกันส่วนใหญ่อาจอธิบายโดยความแตกต่างทางการศึกษา ในเศรษฐกิจร่วมสมัย ส่วนใหญ่รายได้ของบุคคลสูงขึ้นอย่างรวดเร็วถ้าระดับการศึกษาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งได้รับปริญญาตรีหรือสูงกว่า อันที่จริงโอกาสที่จะหางานก็สูงขึ้นตามระดับการศึกษาเช่นกัน 85% ของงานใหม่ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียในช่วงปี 1970 - 1990 นั้น บรรจุพนักงานที่ได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

ในขณะที่ชาวแคลิฟอร์เนียมีความภาคภูมิใจในระบบการอุดมศึกษาของตนความสามารถอย่างต่อเนื่องที่จะเกื้อหนุนโอกาสทางการศึกษาสำหรับผู้สมัครเข้าเรียนที่มีคุณสมบัติครบได้รับการคุกคามจากจำนวนหรืออุปสรรคของนิสิตนักศึกษาที่ต้องการเข้าเรียนใหม่

ดัชนีบ่งชี้ที่เป็นปัญหา ถ้าปราศจากโอกาสทางการศึกษาสำหรับชาวแคลิฟอร์เนียทุกคนแล้ว การแบ่งขั้วทางสังคมและเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นอย่างถาวรและเป็นวิกฤตทางสังคม ในปัจจุบัน ดรรชนีบ่งชี้ 4 ประการกำลังเป็นปัญหา

ประการแรก อัตราการเข้าวิทยาลัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนียได้ลงในหลายปีที่ผ่านมา (ดูตารางที่ 2) ส่วนใหญ่เป็นผลจากการตัดงบประมาณ การลดจำนวนนิสิตนักศึกษาเข้าสู่วิทยาลัยชุมชน และความไม่แน่ใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของค่าเล่าเรียน ครั้งหนึ่งเคยเป็น ผู้นำของโอกาสเข้าวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ มลรัฐแคลิฟอร์เนียได้ตกลงอย่างน่ากลัวใน 20 ปีที่ผ่านมา ทุกวันนี้มีเพียงร้อยละ 54 ของผู้จบมัธยมปลายที่เข้าวิทยาลัยหลังจากจบมัธยมปลาย ซึ่งถือว่าเป็นระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของชาติ ในปี 1975 ร้อยละ 16 นิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาทั้งหมดในประเทศ

ในขณะที่ผู้จบมัธยมศึกษาทุกคนไม่จำเป็นต้องจะได้รับการศึกษาและฝึกฝนรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหลังมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างประสบความสำเร็จ

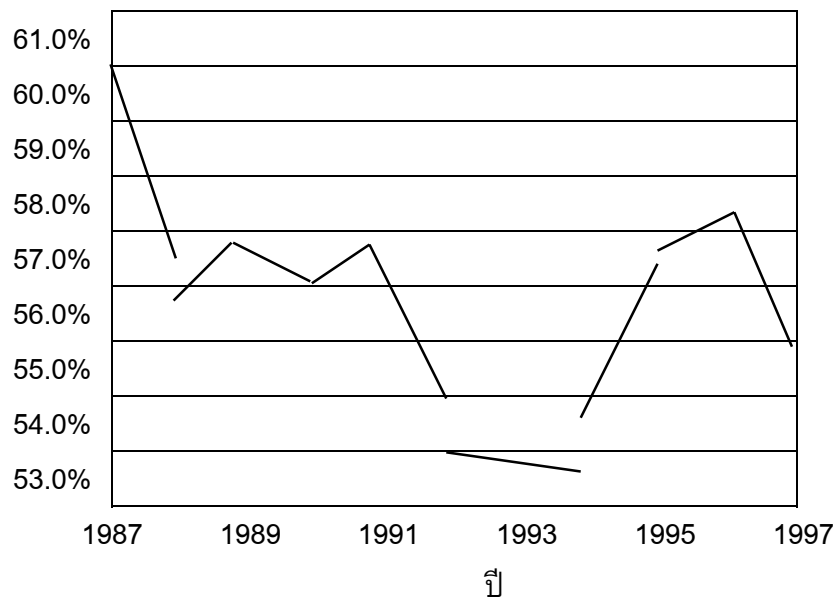
ลงทะเบียนเรียนในสถาบันของรัฐเอกชนในมลรัฐ
แคลิฟอร์เนีย ถือได้ว่าเป็นค่าสถิติที่ตกลงถึงร้อยละ 12.7
ในปี 1995

แม้ว่าผู้จบมัธยมศึกษาทุกคนอาจจะไม่ต้องการหรือจำเป็นที่
จะต้องได้รับปริญญาตรี แต่ควรจะได้รับการศึกษาในรูปแบบใดรูป
แบบหนึ่งในระดับอุดมศึกษา เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่าง
ประสบความสำเร็จในเศรษฐกิจของรัฐ

คณะกรรมการเสนอแนะการให้ทุนสนับสนุนเป็นไป
อย่างคงที่ และปรับปรุงการเตรียมสำหรับวิทยาลัย
เพื่อที่จะทำให้การหดตัวของสถาบันกลับสูงขึ้นไปเช่นเดิม

ตารางที่ 2 อัตราการรับนิสิตนักศึกษาในวิทยาลัย จากผู้จบมัธยมศึกษา
ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย 1987-1997

อัตรา



แหล่งที่มา : CPEC, Student Profiles 1998, section 3-2

หมายเหตุ ข้อมูลสำหรับปี 1987 ไม่รวมผู้ซึ่งจบโรงเรียนมัธยมเอกชน

ประการที่สอง ระบบอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนียได้รับการจัดอันดับต่ำในเรื่องของสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาขั้นสุดท้าย ถือว่าอยู่ในระดับล่าง ๆ ที่ได้รับปริญญาตรี หรืออนุปริญญา ทั้งในแง่ของสัดส่วนต่อประชากรทั้งหมด และค่าร้อยละของผู้ลงทะเบียนเรียนทั้งหมด (ดูตารางที่ 3) การที่ในอันดับต่ำเช่นนี้ แม้เมื่อเปรียบเทียบกับระดับใหญ่ ๆ อื่น ๆ ซึ่งมีระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษา 2 ปี ที่มีแนวโน้มจำนวนผู้ได้รับปริญญาตรี

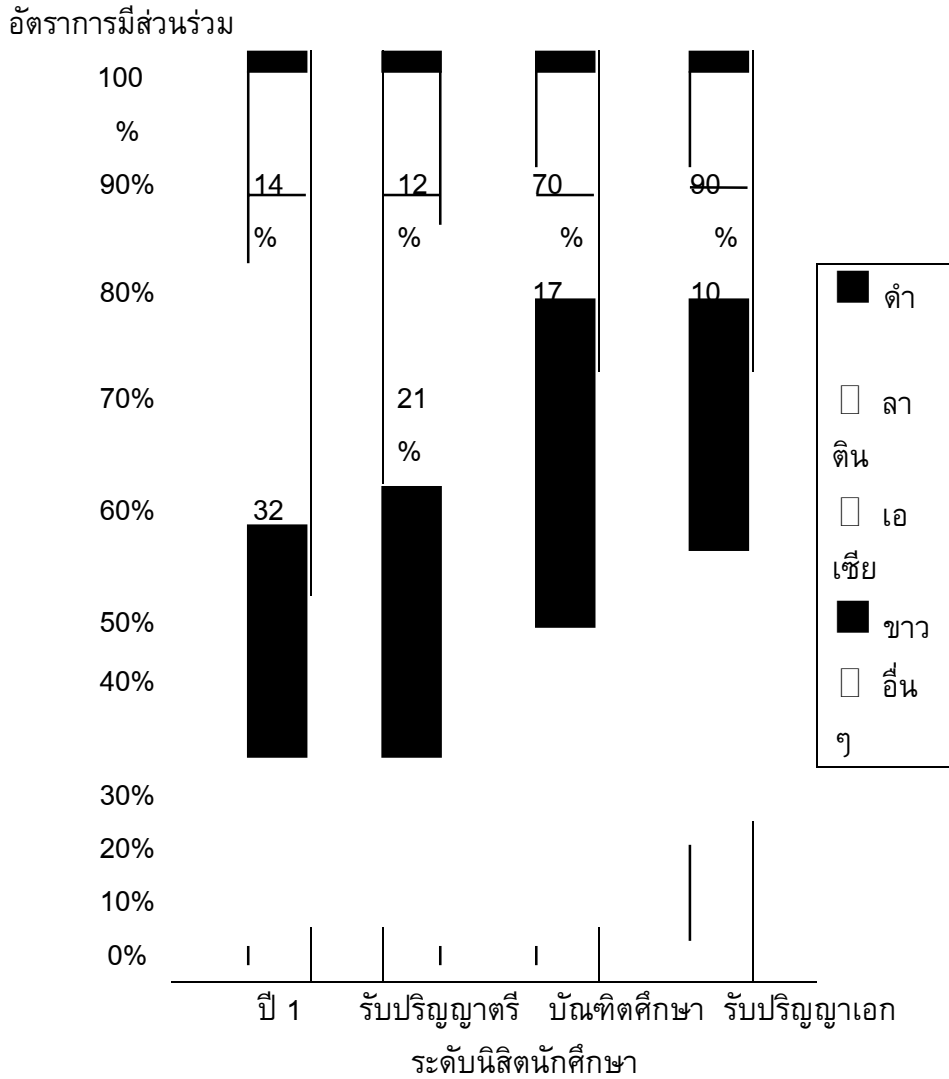
ตารางที่ 3 การจัดอันดับของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในการผลิตผู้จบปริญญา ระดับอุดมศึกษา

รวมสถาบันของรัฐและเอกชน	อันดับระดับชาติ
ปริญญาตรี : ผู้ลงทะเบียนเรียน 1,000 คน	47
ปริญญาตรี : ประชากร 1,000 คน ที่มีอายุ 18-24 ปี	10
ปริญญาตรี : ผู้ลงทะเบียนเรียน 1,000 คน (30% ต่อกว่าค่าเฉลี่ยของชาติ)	46

แหล่งที่มา : U.S. Census Bureau and U.S. Department of Education, 1995

ประการที่สาม ดัชนีบ่งชี้เหล่านี้คือ อัตราการเข้าวิทยาลัย อัตราการจบยังคงต่ำอยู่สำหรับสมาชิกของกลุ่ม ต่างกลุ่ม เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ และเศรษฐกิจสังคมต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เชื้อสายลาติ เชื้อสายอาฟริกัน และอินเดียนแดง ซึ่งมีจำนวนน้อยในระดับอุดมศึกษา มาตั้งแต่ ตั้งเดิมแล้ว ความแตกต่างในการรับเข้าเหล่านี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อนิสิต นักศึกษาเรียนสูงขึ้นไปทุกที โดยที่บางกลุ่มแทบจะไม่ปรากฏเลยในระดับสูงสุด ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 อัตราการมุ่งสู่การศึกษาระดับสูง นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย โดยระดับและชาติพันธุ์



แหล่งที่มา : UC Irvine Outreach Forum, Academic Outreach and Intersegmental Partnerships, 1996, pg. 15.

หมายเหตุ จำนวนรวมไม่ได้ 100% เพราะเป็นการปรับตัวเลข

ประการที่ 4 กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีจำนวนสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย คือ เชื้อสายลาตินนั้นน่าจะสูญเสียมากที่สุด ถ้ามีการปิดประตูอุดมศึกษา เมื่อคลื่นลูกที่สองมาถึง จำนวนของนักเรียนเชื้อสายลาตินที่จบจากโรงเรียนมัธยมคาดการณ์ว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าในปี 2010 และในช่วงนั้นผู้จบมัธยมศึกษาเชื้อสายลาตินจะเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 30 - 45 ของ จำนวนผู้จบมัธยมศึกษาของรัฐทั้งหมด

ดังนั้น กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ใหญ่ที่สุดของนักเรียนมัธยมในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย อีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็ว คือ ชาวอเมริกัน เอเชีย ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 16 ของจำนวนผู้จบโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐทั้งหมด ในปี 2010 ถ้าโอกาสทางการศึกษาไม่เพิ่มขึ้นสำหรับนักเรียนเหล่านี้ และกลุ่มทาง

เศรษฐกิจสังคมและ เชื้อชาติทั้งหมด เศรษฐกิจของมลรัฐแคลิฟอร์เนียจะเข้าสู่ยุคแห่งความเสี่ยงที่สุดที่น่ากลัวอันตราย

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการเขียนไว้เพื่อแก้ไขปัญหาทัศนียภาพที่กำลังมีปัญหาเหล่านี้ และเพื่อประกันว่าจะยังคงมีโอกาสทางการศึกษามากขึ้น

อะไรทำให้มลรัฐแคลิฟอร์เนียไม่สามารถที่จะเอาชนะสิ่งที่ท้าทายนี้ได้

คณะกรรมการบ่งชี้ปัญหาหลัก 2 ชุด ซึ่งในระยะยาวจะทำให้มลรัฐแคลิฟอร์เนียไม่สามารถตอบสนองต่อคลื่นลูกที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำนุบำรุงรักษาระบบการอุดมศึกษาอันดับหนึ่งเอาไว้ได้

ชุดแรก คือ การเงิน ค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นในการจัดการศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษาที่ต้องรับเข้าใหม่ ภายใต้อำนาจใช้จ่ายเพื่อการดำเนินธุรกิจตามปกติ (business as usual” และวัฏจักรของการให้งบประมาณสนับสนุนของรัฐแบบน้ำขึ้นน้ำลง (boom and bust)

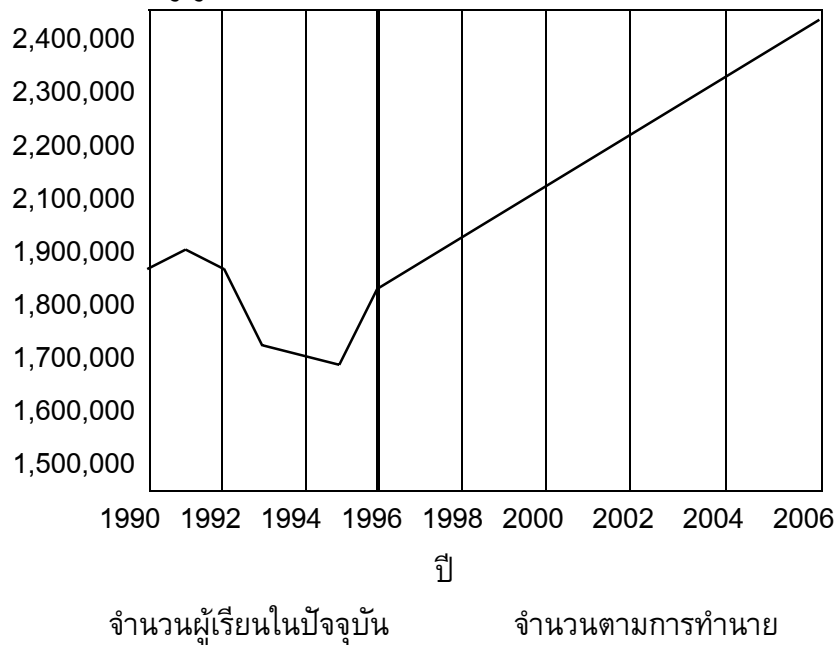
ชุดที่สอง เกี่ยวกับโครงสร้าง แนวทางที่แบ่งแยกออกเป็น ส่วน ๆ ในการจัดการอุดมศึกษา และระบบวิทยาลัยชุมชน ซึ่งมีโครงสร้าง ตลอดจนกฎระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ อย่างรัดกุม นั้นไม่เหมาะสมสำหรับศตวรรษที่ 21

ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ของคลื่นลูกที่สอง

ตารางที่ 5 ชี้ให้เห็นการเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็วของนิสิตนักศึกษา เมื่อจำนวน 5 แสนคนมากกว่าปัจจุบันจะต้องการเข้าเรียนในระบบอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี 2010 (30% สูงกว่าจำนวนนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน) ความต้องการนี้แสดงให้เห็นจำนวนเยาวชนที่ต้องการเข้าเรียนในระดับวิทยาลัยครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อเด็กรุ่นหลังสงครามมีอายุเข้ามหาวิทยาลัยได้ ในช่วงทศวรรษที่ 1960

ตารางที่ 5 คลื่นลูกที่สอง รับนิสิตนักศึกษา 532,560 เพิ่มขึ้น (จากปี 1996-2006)

นิสิตนักศึกษาปริญญาตรี



แหล่งที่มา : Department of Finance, Demographic Research Unit, October 1997.

คณะกรรมการทบทวนผลงานวิจัยเกี่ยวกับการรับนิสิตนักศึกษาและจัดทำสถิติของตนขึ้นมา หลักฐานเหล่านี้ยืนยันว่า รัฐบาลของมลรัฐแคลิฟอร์เนียไม่สามารถที่จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวนนิสิตนักศึกษาที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคตแต่เพียงผู้เดียว ข้อสรุปนี้เสริมโดยการประชุมผู้ชำนาญการ 3 ครั้ง ในเดือนตุลาคม 1998 หลังจากมีการวิเคราะห์ การทำนาย จำนวนผู้ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และสรุปว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรับนิสิตนักศึกษาจำนวนเท่านี้ และรัฐไม่มีทางที่จะสร้างวิทยาเขตใหม่ ๆ ขนาดใหญ่ เพราะงานใหญ่ในลักษณะนี้จะมีผลกระทบอีกหลาย ๆ ด้าน ดังนั้น ถ้าปราศจากการรวมตัวกันในการวางแผนของรัฐและหาผู้สนับสนุน รวมทั้งพัฒนาประสิทธิภาพของแต่ละหน่วยงาน และเพิ่มค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองและนิสิตนักศึกษา จำนวนนิสิตนักศึกษาถึงครึ่งล้านถือได้ว่าเป็นการกวดขันต่อระบบอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

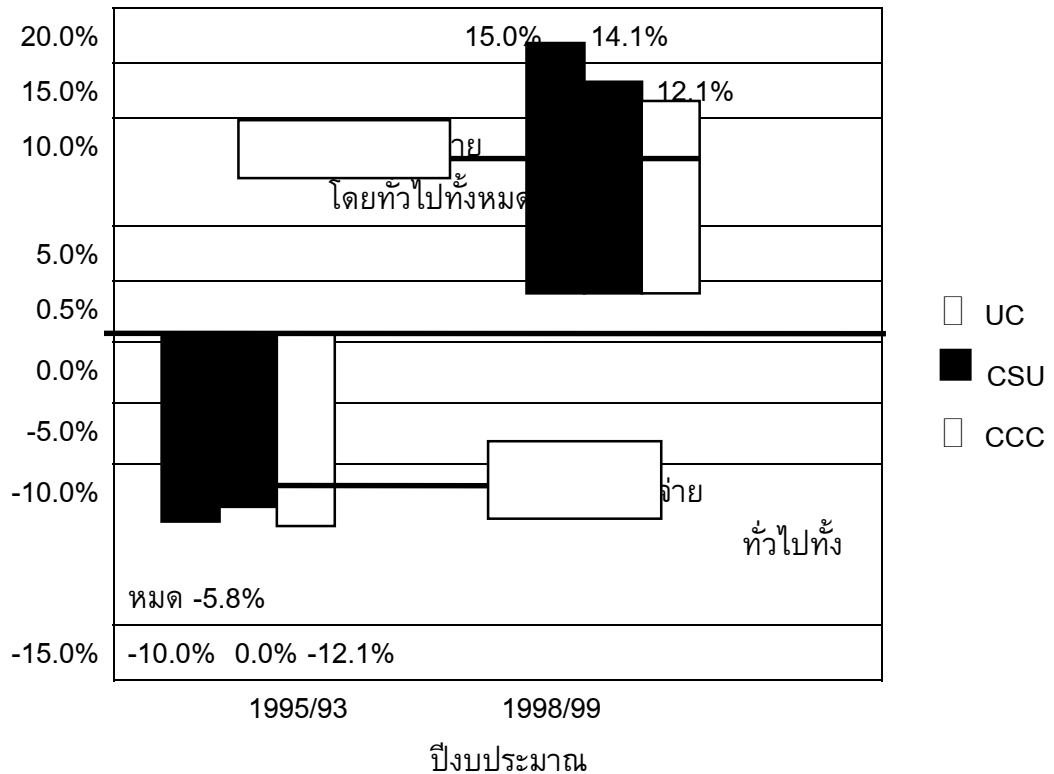
ปัญหา “น้ำขึ้นน้ำลง” (Boom and Bust) ของการเงิน

ปัญหาสำหรับสถาบัน รูปแบบของการให้เงินสนับสนุนของรัฐ ก่อให้เกิดการทำลายที่รุนแรงสำหรับการอุดมศึกษา การจัดสรรงบประมาณให้แก่วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยสูงขึ้นมากกว่ารายได้ของรัฐในช่วงเวลาที่ดี และลดลงต่ำลงมากกว่าค่าเฉลี่ยที่เคยได้รับ เมื่อรายรับของรัฐลดลง ดังปรากฏในตารางที่ 6 ในช่วงเวลาที่ดีนั้น ทรัพยากรไหลมาเทมาเหมือนฝนฟ้าตก และจะใช้จ่ายออกไปโดยไม่มี การวางแผนอย่างรอบคอบ และมีได้คำนึงถึงผลระยะยาว สถาบันหลายแห่งตอบสนองต่อลักษณะการให้เงินสนับสนุนแบบน้ำขึ้น (boom) โดยการเพิ่มค่าใช้จ่าย คงที่ (fixed costs) ซึ่งยากที่จะรักษาเอาไว้ในเวลาต่อ น้อยนักที่จะมีการประมาณการล่วงหน้า เพื่อรองรับสภาพน้ำลง (busts) ซึ่งตามมาอย่างแน่นอน

น้ำขึ้น (boom) ในวิทยาลัยชุมชนของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในมลรัฐ-แคลิฟอร์เนีย นั้น เรามีความสุขกับสองปีที่ดีมากในเรื่องของงบประมาณ กล่าวคือ มีเงินมากกว่าที่เราคาดหวัง เรารู้สึกปลาดใจมาก เพราะคิดว่าความจำเป็นความต้องการของเรา นั่นคือ 300 ล้านดอลลาร์ แต่ปรากฏว่า ได้รับเงินถึง 450 ล้านดอลลาร์ เราจึงพยายามหาทางที่จะใช้เงินเหล่านั้น และทำให้เงินเหล่านั้นเข้ากันได้กับการจัดลำดับความสำคัญของภารกิจ

Thomas Nussham
CCC Chancellor 1997

ตารางที่ 6 ลักษณะน้ำขึ้นน้ำลงทางการเงินในช่วงทศวรรษที่ 1990 ค่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงในการจัดสรรงบประมาณให้แก่การอุดมศึกษาของรัฐ เปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายโดยประมาณของรัฐ 1992/93 1998/99



แหล่งที่มา : Governor's Budget, 1994/95 and 1999/2000

ภาวะรุ่งและร่วงในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สำหรับมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียนั้น อุปสรรคความยากลำบากทางการเงินในอดีตที่ผ่านมาผ่านไปไม่สามารถจะเทียบเท่าได้กับประวัติ 125 ปีของเรา

เมื่อเวลาที่ยากลำบากมาถึง รัฐบาลตัดการจัดสรรงบประมาณสำหรับการอุดมศึกษา ซึ่งทำให้จำเป็นจะต้องวางมาตรฐานเพื่อรองรับวิกฤต โดยทั่ว ๆ ไปของขั้นตอนนี้ ก็คือการลดการลงทุนทางการอุดมศึกษาทุก ๆ ด้าน และลดการรับนิสิตนักศึกษาในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย

ทั่วทั้งรัฐ ในช่วงระยะเวลา “ร่วง” ล่าสุดนี้มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียได้ดำเนินการตอบสนองโดยให้แรงจูงใจในการเกษียณอายุการทำงานก่อนเวลาแก่อาจารย์อาวุโสจากเงินกองทุนเพื่อการเกษียณอายุ ซึ่งนับได้ว่าเป็นมาตรการที่ลดอาจารย์ผู้เป็นเสาหลักของมหาวิทยาลัยลงอย่างมากมายทีเดียว

ใน 4 ปีที่ผ่านมา
มหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนียได้
ตอบสนองต่อการตัด
งบประมาณที่เกิดขึ้น
อย่างกระทันหัน
ในขอบเขตและจำนวน
ที่ไม่เคยปรากฏ
เทียบเท่ามาก่อนเลย
เจต เพลเตอร์สัน
(Jack Peltason) อธิการ
บดีมหาวิทยาลัยแค
लिฟอร์เนีย 1993

และทำให้ตำแหน่งวิชาการต่าง ๆ ลดลงถึง 20% วิทยาลัยเอกชน
ลดรายวิชาที่เคยจัดให้และพบว่าจำนวนนิสิตนักศึกษาลดลงถึง
150,000 คน มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียยกเลิกการจ้างงาน
ของอาจารย์และพนักงานชั่วคราวจำนวนมาก และยังคงรายวิชา
และการรับนิสิตนักศึกษาลงด้วย ทำให้นักศึกษาปีที่ 1 ในปี 1992
ลดลงถึง 10% วิทยาเขตต่าง ๆ ในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3
ประเภทนั้น เลื่อนการ ทำนุบำรุงรักษา ปรับปรุงแก้ไขสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และลดการซื้อหนังสือเอกสาร และสารสนเทศ
อื่น ๆ เข้าห้องสมุด สิ่งที่เราสูญเสียไปยิ่งกว่านั้นก็คือ แต่ละวัฏจักรที่
“ร่วง” ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา นั้นรุนแรงยิ่งขึ้นกว่าการร่วงที่ผ่านมา
เพิ่มขึ้นทุกที ซึ่งมองดูเหมือนว่าจะเป็นแบบแผนของอนาคต

งบประมาณปีนี้อัจฉริยะ
จริง ๆ เป็นงบประมาณที่
ทุ่มเทให้กับ
มหาวิทยาลัยมากที่สุด
เท่าที่เคยพบมาใน
หลาย ๆ ปี
ริชาร์ด แอตกินสัน
(Richard Atkinson)
อธิการบดีมหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนีย 1998

เป็นที่ยอมรับโดยผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อถือ โดยทั่วไปอย่างกว้าง
ขวางว่า การเปลี่ยนแปลง การจัดสรรงบประมาณอย่างหน้ามือเป็น
หลังมือของรัฐนั้นก่อให้เกิดผลกระทบเชิงปฏิบัติอย่างรุนแรงต่อ
วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย “ในช่วงเวลาที่รุ่งเรืองและมีทรัพยากร
พร้อมที่จะจัดสรรให้อย่างมากมาย” ทำให้ไม่มีแรงจูงใจหรือข้อ
บังคับให้เกิดประสิทธิภาพตามที่สภาเพื่อการสนับสนุนทางการ
ศึกษา (Council for Aid to Education) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ สภานี้
อยู่ในเครือของ แรน (RAND) “ในช่วงเวลาที่ย่าแย สถาบันจะ
กำหนดมาตรการระยะสั้น เพื่อจะลดบริการ ต่าง ๆ และขึ้นค่าเล่า
เรียน เพื่อพยายามที่จะเอาตัวรอดในช่วงวิกฤตนั้น” แนวโน้มที่
เกือบจะเป็นสากลสำหรับสถาบันต่าง ๆ ก็คือ พยายามจัดชั้นตอน
ต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างคงอยู่โดยไม่ล้มสลายไปจน
กว่าเวลารุ่งเรืองจะกลับคืนมา

คณะกรรมการมีความเชื่อว่าผลของ “รุ่ง และ ร่วง” อันเป็น
วัฏจักรนี้ก่อให้เกิดการทำทลายวิกฤตต่อเป้าหมายของการรับนิสิต
นักศึกษาแห่งคลื่นลูกที่สองอีกครั้งหนึ่งที่สภาเพื่อการสนับสนุน
การศึกษาได้จับประเด็นอันเป็นหัวใจของปัญหาขึ้นมากล่าว “จน
กว่ารัฐจะค้นหาหนทาง พบว่าจะสามารถจัดสรรงบประมาณ

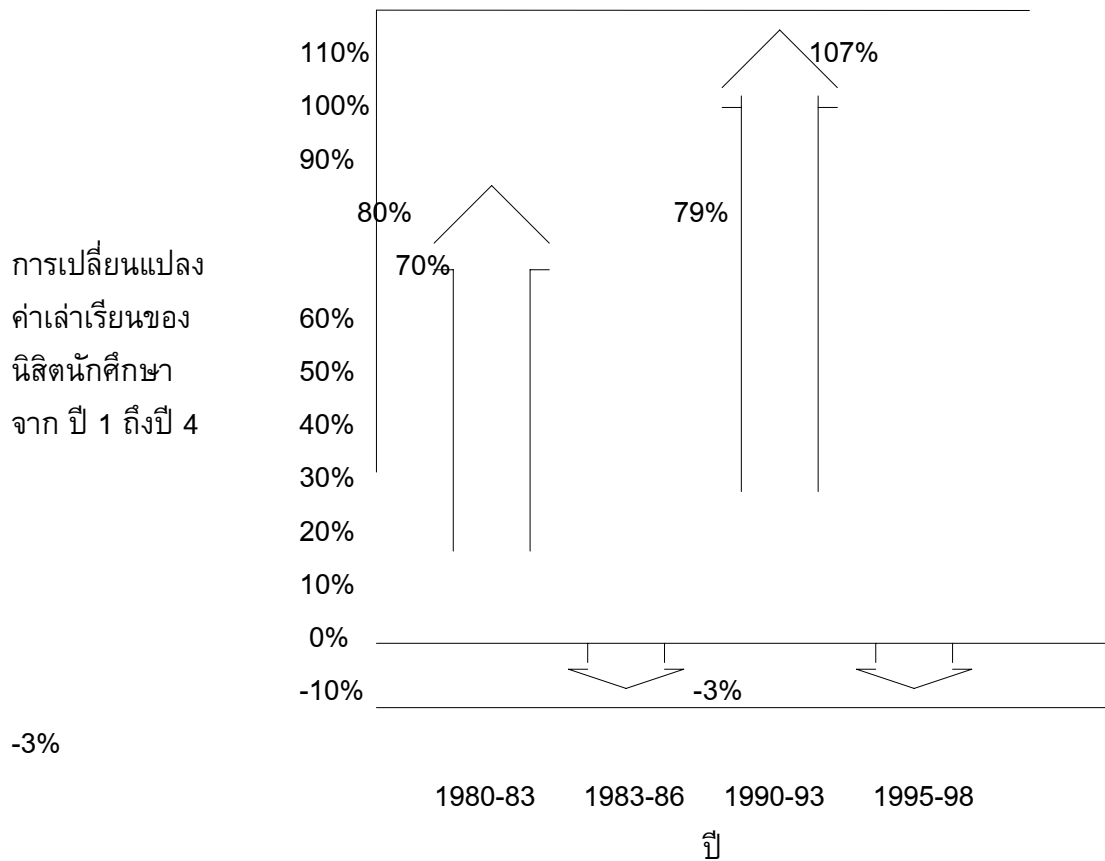
สนับสนุนการอุดมศึกษาได้อย่างไร อย่างคงเส้นคงวาและมีความมั่นคง สถาบันก็คงจะไม่มีแรงจูงใจที่จะวางแผนระยะยาว อันเป็นเรื่องจำเป็นต่อการควบคุมค่าใช้จ่าย และปกป้องสิทธิการเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาของเยาวชน”²³

ปัญหาสำหรับนิสิตนักศึกษาและผู้ปกครอง “วัฏจักรรุ่งและร่วง มีผลกระทบที่ตรงพลังต่อนิสิตนักศึกษา และผู้ปกครอง และนโยบายของรัฐก็ไม่ยุติธรรมสำหรับเขาเหล่านั้น ในช่วงเวลาที่รุ่งเรือง เมื่อเศรษฐกิจเข้มแข็ง และการว่างงานต่ำ รัฐบาลลดค่าเล่าเรียนในช่วงเวลาที่ยากลำบาก เมื่อโอกาสทางเศรษฐกิจมีอยู่จำกัด และครอบครัวต่าง ๆ กำลังต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรค รัฐก็เพิ่มค่าเล่าเรียนจำนวนสูงทีเดียว และบางครั้งเพิ่มเป็น 2 เท่า ในระยะเวลาที่น้อยกว่าที่นิสิตนักศึกษาจะสามารถสำเร็จการศึกษาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย นั้น นิสิตนักศึกษาจำนวนมากที่เดียวที่ถูบบังคับให้เรียนจบเข้าไปโดยปริยาย เพราะมีการยกเลิกรายวิชาต่าง ๆ ใน 20 ปีที่ผ่านมา นั้น แบบแผนในลักษณะก่อให้เกิดความไม่แน่นอนอย่างรุนแรงเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาและครอบครัวจะคาดหวังว่าค่าใช้จ่าย ในสถาบันของรัฐควร จะเตรียมไว้ในจำนวนเท่าใด บางปีนิสิตนักศึกษาใหม่จ่ายค่าเล่าเรียนใน อัตราที่เท่าเทียมกัน บางปีรุ่นนั้นจ่ายค่าเล่าเรียนอย่าง สม่่าเสมอตลอดการศึกษา ในขณะที่ บางรุ่นต้องได้รับกระทบ กระแทกจากการขึ้นค่าเล่าเรียนจำนวนมากมาย มหาศาล ดังที่ปรากฏ ในรายการประกอบการพิจารณา 7

รายการประกอบการพิจารณา 7 การเปลี่ยนแปลง ค่าเล่าเรียนของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย: การขึ้นลงของ “รุ่งและร่วง”

ข้อมูลประกอบการพิจารณา 7

การเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ในยุค “รุ่ง” และ “ร่วง”



แหล่งที่มา : CPEC, Fiscal Profiles, 1998, Display 35.

โครงสร้างการอุดมศึกษาที่แบ่งแยกประเภทกันมากจนเกินไป ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 มลรัฐแคลิฟอร์เนียได้จัดการโครงสร้างอุดมศึกษาให้แบ่งระบบ ซึ่งแบ่งแยกจากกันโดยเด็ดขาด หรือถ้าจะพูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ จัดให้เป็น วิทยาเขตที่ลดหลั่นกันหลายระดับ ซึ่งมีการศึกษาการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แผนรวม มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Master Plan) ชี้แนะอย่างชัดเจน ระหว่างมหาวิทยาลัยวิจัย ของแคลิฟอร์เนีย (research-oriented University of California) และมหาวิทยาลัยสอนของมหาวิทยาลัย แห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (teaching-oriented) ระหว่างวิทยาลัยชุมชน ซึ่งเป็นวิทยาลัยเปิด และมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นมหาวิทยาลัย

ปิด และระหว่างสถาบันของรัฐเหล่านี้ จะมีการจัดสรรงบประมาณตามประเภทการใช้จ่าย (line-item appropriations) และสำหรับภาคเอกชนนั้น สถาบันเอกชนได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในทางอ้อม โดยการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่นิสิตนักศึกษา นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐทั้งหมดได้รับการนิยามอย่างชัดเจนว่าอยู่เหนือมัธยมศึกษา (K-12) ซึ่งถือว่าเป็นการศึกษาระดับล่างที่เตรียมนิสิต

นักศึกษาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

ลักษณะของระบบ
ที่แบ่งแยกมากที่สุดในประเทศ

การแบ่งแยกในลักษณะนี้มีเป้าหมายเพื่อที่จะจัดลำดับในช่วงที่มีการขยายตัวของ การอุดมศึกษา เพื่อป้องกันการแข่งขันที่ และควบคุมการอ้างอิงภารกิจซึ่งมิใช่เป็น ขอบเขตอันควร (mission creep) นั่นคือ วิทยาเขตที่มีความพยายามที่จะแสวงหาเกียรติยศชื่อเสียงและทำให้สถาบันของตน เป็นสถาบันที่จะต้องใช้จ่ายสูงขึ้น หรือเพื่อขยายขอบเขตการทำงานของตนและเพื่อจะเป็นสารที่ชัดเจนสู่สาธารณะเกี่ยวกับ นโยบายการรับเข้า และลักษณะอื่น ๆ ของวิทยาเขตแต่ละแห่ง

สภามหาวิทยาลัย
หรือวิทยาลัยพหุคุณ
(Multiple governing
boards) แต่ละสภา
มีความรับผิดชอบต่อ
สถาบัน 1 แห่ง หรือ
มากกว่า ทั้งนี้
ปราศจากหน่วยงาน
ของรัฐที่มีประสิทธิภาพ
ในการรับผิดชอบ

เกี่ยวกับความ
รับผิดชอบสาธารณะสำคัญ
ของการอุดมศึกษา

คงจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การแบ่งแยก (segmentation) ในลักษณะนี้มีส่วนอันยังประโยชน์ให้แก่มลรัฐแคลิฟอร์เนียที่จะทำ

โดยรวม รัฐเพียงแต่
คงไว้ซึ่งอำนาจในการ
กำหนดการจัดสรรว่า
แต่ละสถาบันจะได้รับ
งบประมาณเท่าใดต่อปี
สภาแต่ละสภาและ
ผู้บริหารที่ได้รับการ
แต่งตั้งเป็นตัวแทน
ของสถาบันที่จะติดต่อ
ประสานงานกับรัฐบาล
โดยผ่านกระบวนการ
จัดสรรงบประมาณ
สถาบัน 4 ปี และ
วิทยาลัยชุมชนอาจจะ
มีการจัดการที่แยกออก
เป็นต่างหาก โดยมีการ
ประสานงานของอาสา
สมัคร เพื่อบ่งชี้ว่ามี
ความประสงค์ที่จะ
ประสานกับรัฐในเรื่อง
ใดบ้าง และประสานซึ่ง
กันและกันอย่างไร
ได้บ้าง ส่วนนโยบาย
สาธารณะและการอุดม-
ศึกษาแห่งชาติ 1998
(The National Center
for Public Policy and
Higher Education
1998)

พัฒนาการของการอุดมศึกษาเป็นไปอย่างมีระบบระเบียบ และตาม
ลำดับความสำคัญที่ควรจะมี และทำให้สามารถรับนิสิตนักศึกษา
ใหม่ได้อย่างกว้างขวาง ตลอดจนกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ
ของสถาบันได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามก็ตีปัญหาของแบ่งแยก
สถาบันอุดมศึกษาให้เป็นประเภทและสัดส่วนอย่างชัดเจน
เช่นนี้ กลับกลายเป็นปัญหาเพิ่มขึ้นทุกทีที่ทำให้จะต้องหันมา
พิจารณาใหม่ ถ้าชาวแคลิฟอร์เนียจะได้รับบริการอย่างเต็มที่จาก
ระบบอุดมศึกษาทั้งหมดของรัฐ จุดอ่อนหรือข้อจำกัดที่วิกฤตรุนแรง
ที่สุดของการแบ่งแยก ได้แก่

- ระบบนี้เป็นการขีดความสามารถของรัฐบาลที่จะประสานงาน
และให้การกระตุ้นทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อก่อให้
เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศของสถาบันต่าง ๆ หรือกับ
สถาบันเอกชน
- ระบบนี้ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการก่อตั้งสมาคมระดับภูมิภาคที่มี
ประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถจะเชื่อมโยงประเทศต่าง ๆ ได้ดีขึ้น
และก่อให้เกิดความร่วมมือในการใช้สิ่งอำนวยความสะดวก และ
อุปกรณ์ต่าง ๆ ประสานการจัดโปรแกรมและสนองต่อความ
ต้องการของ นิสิตนักศึกษาโดยรวม

- ระบบนี้เป็นอุปสรรคต่อการจัดทำโครงการร่วมระหว่างสถาบันที่
มาจากต่างประเทศ และไม่เอื้อให้เกิดความร่วมมืออย่างใกล้ชิด
เพื่อสนองต่อความต้องการของนิสิตนักศึกษา ซึ่งอาจจะ

โอนย้ายไปมาระหว่างประเภทสถาบัน

- ระบบนี้ส่งเสริมให้แต่ละประเทศไปตามทางของตน ในช่วงที่มีวิกฤตทางการเงิน มากกว่าที่จะมีความร่วมมือกันโดยการปฏิบัติการและแนวทางดำเนินงานในภาพรวมอย่างครอบคลุมทุก ๆ ด้าน (comprehensive approach)

โครงสร้างที่ล้ำสมัยและฝ่ากฎระเบียบ - วิทยาลัยชุมชน

แคลิฟอร์เนีย---ประสิทธิภาพของวิทยาลัยชุมชนแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย นั้นเป็นหัวใจของอนาคตของมลรัฐ วิทยาลัยเหล่านี้รับนิสิตนักศึกษาเกือบจะ 60% ของนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งหมดของรัฐ และคาดว่าจะสามารถรับได้ถึง 75% ในคลื่นลูกที่สอง²⁴ โดยที่บทบาทของสถาบันประเภทนี้สูงและเป็นเชิงยุทธศาสตร์ วิทยาลัยชุมชนควรจะต้องมีประสิทธิภาพและเน้นการบรรลุความต้องการที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วทางการศึกษาของรัฐ อย่างไรก็ตาม กระบวนการพบว่า สถาบันประเภทนี้โดยเปรียบเทียบกับสถาบันประเภทอื่น ๆ มีโครงสร้างที่ซับซ้อนและมีความขัดแย้งและความกดดันภายในสูงที่สุด ความรับผิดชอบต่อสาธารณะ (Accountability) ไม่ชัดเจน และทรัพยากรหลายประเภทจำนวนมากได้ใช้ไปเพื่อปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งมีได้สนองตอบภารกิจของสถาบันหรือยังประโยชน์ให้แก่นิสิตนักศึกษามากนัก

อะไรก็ให้เกิดความกดดันสูงภายในวิทยาลัยชุมชนเหล่านี้ สาเหตุบางส่วนเกิดจากข้อเท็จจริงที่วิทยาลัยเหล่านี้ต้องสวมบทบาทของการอุดมศึกษาซึ่งมีกรอบการจัดองค์กรระดับล่าง (K-12) ซึ่งอยู่ในขอบเขตของ ความรับผิดชอบของเขตการศึกษาและกรรมการสภาที่มาจากการเลือกตั้ง สาเหตุบางประการมาจากการยึดท้องถิ่นซึ่งทำให้เกิดภารกิจที่เน้นและการยึดมั่นถือนั้นจากกฎระเบียบปฏิบัติของรัฐมากเกินไป และกฎระเบียบเหล่านี้หลาย ๆ ประการก็ไม่เหมาะสมกับสถาบันอุดมศึกษาสมัยใหม่แต่อย่างใด สาเหตุบางประการมาจากขนาดซึ่งใหญ่มากของระบบที่มีวิทยาลัยหลากหลายถึง 107 แห่ง ปัญหาประการอื่น ๆ มาจากภายนอก เช่น ข้อเสนอที่ 13 (Proposition 13) ทำให้

ตัวอย่างหนึ่งของกฎระเบียบที่เป็นภาระหนักหน่วง คือ กฎหมายว่าด้วยการใช้พื้นที่ (Field Act.) ซึ่งกำหนดว่าวิทยาลัยชุมชนจำเป็นจะต้องรักษากฎของการก่อสร้างมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของการอุดมศึกษา กฎหมายว่าด้วยการใช้พื้นที่นี้ ทำให้วิทยาลัยชานตามอนิกา จะต้องใช้เงินในการก่อสร้างสูงขึ้นกว่าปกติ 1-2 ล้าน เมื่อเราซื้อและปรับปรุงอาคารในวิทยาเขตเพื่อรองรับสัญญาเดาเวเทียมซึ่งเคยตั้งอยู่ในวิทยาลัยเอกชนจดหมายจาก พิเดด โรเบิร์ตสัน (Piedad Robertson) อธิการ

วิทยาลัยเหล่านี้ไม่สามารถที่จะกำหนดอัตราภาษี

บตีวิทยาลัยซานตามอนิกา กันยายน 1998
(Santa Monica College)

อสังหาริมทรัพย์ท้องถิ่น และนำเอาการกระจายภาษีดังกล่าวไปสู่สถานะนิติบัญญัติของรัฐ อันจะก่อให้เกิดผลในการจัดสรรระบบการเงินของรัฐในที่สุด สาเหตุบางประการมาจากความไม่คงเส้นคงวาของโครงสร้าง เช่น การควบคุม การใช้จ่ายงบประมาณโดยรัฐบาลในระบบซึ่งมีการต่อรอง อันเป็นองค์ประกอบหลักของการควบคุมการใช้จ่ายและอำนาจนี้เป็นอำนาจ โดยเฉพาะของเขตของแต่ละเขต รวมทั้งหมด 71 แห่งเท่านั้น ความรับผิดชอบในลักษณะนี้ ทำให้หลาย ๆ เขตลงทุนเวลา และเงินอย่างมากมาย ไปในกระบวนการอันก่อให้เกิดการทำสัญญาจ้างงานต่อจำนวนมาก ซึ่งในบางลักษณะเป็นผลเสียทางการเงิน เพราะการทำสัญญาหลาย ๆ เรื่องก็ได้บรรลุผลตามสัญญา สุดท้ายนี้ วิทยาลัยชุมชนหลาย ๆ แห่ง ประสบความยากลำบาก ในการที่จะเปลี่ยนโครงสร้างการตัดสินใจประเภทที่ใช้กันในการศึกษาระดับล่างไปสู่ระบบที่เหมาะสมกับการทำงานทางวิชาการของมหาวิทยาลัย (collegial)

ถ้าระบบปัจจุบันนี้มีการควบคุมโดยท้องถิ่นที่สอน จะยิ่งใหญ่ทำให้วิทยาลัยชุมชนของแคลิฟอร์เนียจึงจำเป็นจะต้องใช้ผู้เจรจาประสานประโยชน์ต่อรองลงทะเบียน (registered lobbyists) ถึง 110 คน ในชาสครอเมนต์

คำถามหนึ่งที่ตั้งขึ้นในช่วงการประชุมครั้งที่ 3 ของวิทยาลัยเทคนิคการคัลอสแอนเจลีส์ กันยายน 1998
(LA Trade Technical College)

การที่คณะกรรมการแจกแจงรายการของปัญหาโครงสร้างข้างต้นนี้ มิได้หมายความว่า กรรมการคิดว่าวิทยาลัยเหล่านี้กำลังล้มเหลว แต่ในขณะที่เรากำลังเริ่มต้นพัฒนาข้อเสนอแนะ และในช่วงที่มีการประชุมหามติสาธารณะ เราพบตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่างของ โปรแกรมที่มีประสิทธิภาพ และมีนวัตกรรมในกลุ่มมหาวิทยาลัยเหล่านี้ คณะจารย์และผู้บริหารจำนวนมากที่เดียวในวิทยาลัยชุมชน นำพลังและจินตนาการมาสู่การลงทุนทางการศึกษา และ

อุทิศตนเพื่อสนองต่อการให้บริการทางสังคม ที่มักจะคิดว่าไม่เหมาะสม โดยสถาบันอุดมศึกษาทั่ว ๆ ไป สมาชิกสภาวิทยาลัยหลายคนให้บริการสาธารณะที่ยิ่งใหญ่ทางด้านของการควบคุมดูแล ในแง่ของกฎหมายและการเงินเพื่อ

รักษาผลประโยชน์ของเขต วิทยาลัยชุมชนหลายแห่งจัดกิจกรรมที่เน้นนิสิตนักศึกษา ถึงแม้ว่าโครงสร้างในการจัด

นอกจากนั้น
เรายังเป็นเขตเดียวที่ไม่
ได้ลงทุนในการล้ม
ละลายของเซทออเรนซ์
นอกเสียจาก 2 ล้าน
ดอลลาร์ ซึ่งกำหนดไว้
โดยคำสั่งของรัฐให้เรา
ยังมีเงินคงคลังเช่นนี้
โดยผ่านกองคลังของ
วอลเตอร์ ไฮวาลด์
(Walter Howald)
เขตประธานสภา
วิทยาลัย การประชุม
ครั้งที่ 4 ของเขต
วิทยาลัยชุมชนแห่งชาย
ฝั่ง มหาวิทยาลัย
ซานดีเอโก
ตุลาคม 1998 (Coast
Community College
District Forum IV,
University of San
Diego October 1998)

องค์กร มักจะเป็นอุปสรรคมากกว่าที่จะสนับสนุน

การเปลี่ยนแปลงที่จำเป็น การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด
ในขณะที่รุ่งเรือง และตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นออกในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ
และไม่เพิ่มค่าเล่าของนิสิตนักศึกษา ให้สิ่งจูงใจเพื่อกระตุ้นทุก ๆ
สถาบัน ไม่ว่าจะป็นของรัฐและเอกชน เพื่อบรรลุความต้องการของ
สาธารณะ ประหยัด และสร้างความร่วมมือระยะยาวในกลุ่มของรัฐ
บาล นิสิตนักศึกษาและสถาบันของรัฐในระดับอุดมศึกษา

นอกจากนั้น ยังดูเสมือนว่าวิทยาลัยชุมชนได้พยายามที่จะ
แก้ไขปัญหาโครงสร้างและทรัพยากร ความพยายามเหล่านี้ รวมถึง
การตอบสนองยุทธศาสตร์ (Strategic Response) ซึ่งเสนอโดย
คณะกรรมการของผู้ว่าการรัฐ รายงาน 2,005 (Report 2005) ซึ่ง
เสนอโดยคณะกรรมการที่ปรึกษา และการริเริ่ม เพื่อความเป็นเลิศ
จากความร่วมมือของอธิการบดี ซึ่งเป็นโปรแกรมการจัดสรร งบประมาณหลักในมลรัฐแคลิฟอร์เนียที่ยอมรับเป้าหมายและผลของ
การศึกษาอย่างชัดเจน ถึงจะมีการดำเนินการตามที่กล่าวมาแล้ว
ข้างต้น คณะกรรมการก็ยังมีความเชื่อว่า พัฒนาการ เหล่านี้ยังไม่
เพียงพอที่จะแก้ปัญหาความกดดันและความคับข้องอันเกิดจาก
โครงสร้างของ วิทยาลัยชุมชน นับว่ามีโช้เรื่องบังเอิญ ซึ่งเท่าที่ผ่าน
มาใน 15 ปีนั้น ทุก ๆ วิทยาลัยมีการวิจัยอย่างอิสระหลัก ๆ ได้บ่ง
บอกข้อค้นพบใกล้เคียงกันเกี่ยวกับความกดดันเหล่านี้ ถึงเวลา
แล้วที่เราจะจัดการกับปัญหาเหล่านี้อย่างจริงจังเสียที

โอกาส

ความต้องการเข้าเรียนสูง ความต้องการทางเงินสูง และ
ปัญหาทางโครงสร้าง ก่อให้เกิดการทำหายวิกฤตต่อการอุดม
ศึกษา และมลรัฐมลรัฐแคลิฟอร์เนียในปัจจุบันมีทรัพยากรทาง
เทคโนโลยีและทรัพยากรมนุษย์ที่พร้อมจะแก้ปัญหาเหล่านี้ คณะ
กรรมการมีความเชื่อว่า การจัดการทรัพยากรที่เหมาะสมจะทำให้
มีความเป็นไปได้ที่จะรับนิสิตนักศึกษาทั้งหมดที่คาดว่าจะเข้าสู่
ระบบอุดมศึกษาในคลื่นลูกที่สอง และน่าจะก่อให้เกิดโอกาสที่ดี
ขึ้นอีกด้วย

อย่างไรก็ดี เพื่อที่จะคว้าโอกาสเหล่านี้ จำเป็นจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง เราน่าที่จะวางขั้นตอนของการประหยัดทรัพยากรในช่วงเวลาเร่งรีบ และลดค่าใช้จ่ายจากการจัดสรรงบประมาณ และการเพิ่มค่าเล่าเรียน รวมทั้งให้แรงกระตุ้นเพื่อที่จะทำให้สถาบันต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนสนองต่อความต้องการของสาธารณะ ประหยัดค่าใช้จ่ายและรังสรรค์ ความร่วมมือระยะยาวในกลุ่มของรัฐบาล นิสิตนักศึกษา และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ถ้าพิจารณาในลักษณะนี้แล้ว มลรัฐมลรัฐแคลิฟอร์เนียอาจจะได้รับผลประโยชน์จากประสบการณ์ของรัฐอื่น ๆ ซึ่งกำลังทดลองแนวทางต่าง ๆ ในการบริหารการเงิน ตัวอย่างที่ดีและน่าจะหยิบยกขึ้นมากล่าวในที่นี้ ได้แก่ มลรัฐเคนตักกี (Kentucky) ซึ่งยกเลิกสมการการจัดสรรงบประมาณโดยยึดถือจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน แต่หันมาใช้การให้เงินก้อนตาม ผลงาน (incentive grants)

มลรัฐมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีโอกาสที่จะปรับปรุงระบบการอุดมศึกษา โดยลดความเข้มข้นของการแบ่งแยกเป็นประเภทสถาบันต่าง ๆ ลง ซึ่งไปเน้นความสนใจกับโครงสร้างและความแตกต่างของภารกิจมากเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะกรรมการเห็นพ้องต้องกันว่า การทบทวนการอุดมศึกษาที่ผ่านมาในระยะแรก ๆ รวมทั้งการศึกษาที่จัดโดยคณะกรรมการร่วมของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งสรุปว่า ความแตกต่างตามแผนรวมระหว่างกลุ่มสถาบัน ของรัฐต่าง ๆ นั้น มีเส้นขีดขึ้นมากเกินไป และทำให้ไม่สามารถที่จะเกิดเอกภาพ ตลอดจนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุนโยบายและวัตถุประสงค์ทางการศึกษาของมลรัฐฯ ได้

สุดท้ายนี้ การอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนียยังคงจะปรับปรุงบริการที่ให้สาธารณะได้ โดยการเปลี่ยนความสนใจไปจากกระบวนการภายในไปสู่ผลสุดท้ายที่พึงประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสู่เป้าหมายของการให้บริการต่อนิสิตนักศึกษาอย่างทันการ มีประสิทธิภาพ และยืดหยุ่นได้

เพื่อรับโอกาสเหล่านี้ จำเป็นจะต้องมีการนำจากรัฐบาล บางทีตัวอย่างที่ดีที่สุดที่จำเป็นในเรื่องนี้ก็ได้แก่ กฎบัตรการศึกษา (Education Cade) ของมลรัฐสำหรับวิทยาลัยชุมชน กฎบัตรนี้เป็นเอกสารหลายเล่ม ซึ่งเป็นชุดเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งสัมพันธ์กันกับสถาบันท้องถิ่น เหล่านี้ -- กฎซึ่งออกแบบให้สำหรับการควบคุมทางราชการ หรือเพื่อผลประโยชน์ของพนักงานของวิทยาลัยมากกว่าที่จะให้บริการต่อนิสิต นักศึกษาหรือประชาชน

ในการจัดทำโครงสร้างใหม่สำหรับการอุดมศึกษา และเปลี่ยนแปลงมุมมองของรัฐบาลนั้น มลรัฐแคลิฟอร์เนียอาจจะได้รับผลประโยชน์จากตัวอย่างของบริษัทใหญ่ ๆ และ หน่วยงานของรัฐด้วย ซึ่งหน่วยงานเหล่านี้จำเป็นต้องทบทวนยุทธศาสตร์ และออกแบบโครงสร้างการดำเนินงานของตนใหม่²⁷ เกือบจะทั่วไปทั้งสากลโลกนั้น องค์กรเหล่านี้ได้หันมาเน้นการบริการและคุณภาพมากกว่าความสำคัญภายใน หรือมุ่งเน้นไปที่ผลผลิตมากกว่า อภิสัทธ์

อนาคตของวิทยาลัย และ มหาวิทยาลัยของรัฐ

ไม่เคยสุขไส่ไปกว่านี้อีกแล้ว เหตุผลก็คือ ศูนย์กลางของการลงทุนทางการอุดมศึกษา คือ การแสวงหา การสงวนรักษา และการถ่ายทอดความรู้ ถือว่าเป็นส่วนสำคัญสูงสุด 3 ประการของแนวโน้มทางสังคมและเศรษฐกิจแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนียสมัยถ้าวิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยสามารถตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพต่อแนวโน้มเหล่านี้ แนนอนที่สุดที่สถาบันเหล่านี้จะก้าวหน้าและบริการต่อสาธารณได้เป็นอย่างดี

แนวโน้มที่ 1 : เศรษฐกิจที่มีคุณค่าเพิ่มและวางอยู่บน ฐาน ของความรู้ (A knowledge-based and value-added economy) ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจร่วมสมัยและความก้าวหน้าของมลรัฐแคลิฟอร์เนียในปัจจุบันนี้ ขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจ ซึ่งข้อมูลสารสนเทศเป็นศูนย์กลางของกาผลิต และผลงานทุก ๆ ด้าน ความสามารถของเราที่จะแข่งขันได้ระดับ นานาชาติ ตลอดจนสามารถรักษา

มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ
แคลิฟอร์เนียจำเป็นจะ
ต้องทบทวนปริญญาดตรี
และปริญญาโทว่า
มีบทบาทอย่างไรในการ
พัฒนาเศรษฐกิจ ผู้เขียนมี
ความวิตกกังวล
เกี่ยวกับการควบคุมคุณ
ภาพของปริญญาเหล่านี้
และการ
ทำนุบำรุง รักษา ลักษณะ
ค่าใช้จ่ายในสถาบัน ซึ่ง
ผู้เรียนมีกำลังที่จะจ่ายได้
(Charles Reed) อธิการ
บดีมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ
แคลิฟอร์เนีย ในการนำ

มาตรฐานคุณภาพชีวิตที่สูงสำหรับทุก ๆ คน ขึ้นอยู่กับการขยาย
เศรษฐกิจในรูปแบบนี้ มหาวิทยาลัยและ

เสนอต่อ

คณะกรรมการ

กุมภาพันธ์ 1998

วิทยาลัยสวมบทยาหลักตรงนี้เพราะธุรกิจของสถาบันการอุดม
ศึกษา คือการถ่ายทอดองค์ความรู้

แต่ทว่า ความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจนั้นจำเป็นที่จะต้อง
มีมากกว่าข้อมูลสารสนเทศ ตามความคิดเห็นของผู้ชำนาญการ
ทางการจ้างงาน “ทุกคนจำเป็นจะต้องมีความสามารถจะทำอะไรที่
เพิ่มคุณค่าในปัจจุบัน หรือสามารถที่จะเรียนรู้ทักษะที่สามารถ
เพิ่มคุณค่าให้แก่ตน ได้อย่างรวดเร็ว มิฉะนั้นจะไม่ได้รับการจ้าง
งาน นอกจากงานระดับล่าง ๆ ในศตวรรษที่ 21”²⁸ การนำเอาค่า
นิยมมาเพิ่มเติมเสริมในสถานที่ประกอบการนั้น หมายความว่า
ไปกว่าการนำเอาองค์ความรู้มาประยุกต์ แต่จำเป็นจะต้องมีวินัย
ในตน วินัยในด้านความคิด ความอ่าน การสร้างสรรค์ส่วนบุคคล
สมรรถนะทางเทคโนโลยี และความสามารถในการทำงานเป็นทีม
การอุดมศึกษาควร
ที่จะต้องทะนุบำรุงส่งเสริม ปลูกฝังทักษะเหล่านี้ เช่นเดียวกับการ
ให้ข้อมูลในรูปของการบรรยายหรือการทดลองในห้องปฏิบัติการ

แนวโน้มที่ 2 : แนวโน้มสู่ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และ
ลักษณะร่วมในโลก (Trend Two : Aglobal and multi-cultural
orientation) มลรัฐ

แคลิฟอร์เนียนำประเทศในด้านคนเข้าเมือง ความหลากหลายทาง
ชาติพันธุ์และโลกาภิวัตน์ ไม่มีสถาบันใดที่มีความสำคัญยิ่งไปกว่า
การอุดมศึกษาที่จะดูแลว่าคุณลักษณะเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความ
ของรัฐ และมีใช้

แหล่งที่มาของความขัดแย้ง

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้เพียรพยายามที่จะขยายทางด้านความเป็นนานาชาติและความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยปลูกฝังให้นิสิตนักศึกษาที่มีมุมมองในลักษณะนี้ ซึ่งถือว่าเป็นเป้าหมายที่ไม่มีอะไรจะสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าในศตวรรษที่ 21 ถ้าการศึกษาไม่สมบูรณ์ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำเป็นที่จะต้องได้พบกับคนแบบอื่น ประเภทอื่น และมีมุมมอง ซึ่งทางสภาการศึกษาอเมริกันได้เรียกร้องให้ปลูกฝังในตัวนิสิตนักศึกษา เพื่อที่จะมีความ

เข้าใจที่ลึกซึ้ง และมีอำนาจสูงเกี่ยวกับภาษาอื่น วัฒนธรรมที่หลากหลาย และปัญหาของโลก²⁹

คณะกรรมการย้ำว่าสมรรถนะนี้ เป็นศูนย์กลางของการลงทุนทางการศึกษา และมีใช้เรื่องที่จะบรรจุไว้ในลักษณะของการเสริมหลักสูตร

ในช่วงเวลานี้ ประชากรในมลรัฐกำลังเพิ่มขึ้น โดยมีลักษณะหลากหลาย และความ ผูกพันกับต่างประเทศเข้มแข็งยิ่งขึ้น มลรัฐแคลิฟอร์เนียจะเลิกเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่า นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นจะต้องสะท้อนให้เห็นความหลากหลายนี้เสียมิได้ หลักการสำคัญอันเป็นศูนย์กลางของการศึกษาควรจะเป็นความเข้าใจวัฒนธรรมที่หลากหลายนั่นเอง

แนวโน้มที่ 3 : การปฏิรูปโดยอาศัยเทคโนโลยีระดับสูง (A transformation through high technology) การปฏิวัติทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งแทรกซึมเข้ามาสู่สังคมของเรา ในวิถีทางซึ่งไม่สามารถจะจินตนาการได้ ในหลายทศวรรษที่ผ่านมาทำให้คอมพิวเตอร์ การเก็บข้อมูลจำนวนมาก การใช้อินเทอร์เน็ต การสื่อสารด้วยความเร็วสูง และการส่งสื่อต่าง ๆ ผ่านดาวเทียม ได้กระทบต่อแง่มุมทุก ๆ ด้านของชีวิตเรา ไม่ว่าเราจะยุ่งเกี่ยวกับมันหรือไม่ การปฏิวัตินี้จะเป็นไปไม่ได้ถ้าหากไม่ได้รับพื้นฐานและผลประโยชน์จากงานของการอุดมศึกษา ซึ่งเป็นผู้สร้างทฤษฎี ทั้งการพัฒนา การประยุกต์ และการผลิตเครื่องมือเทคโนโลยีสูง ๆ เช่นนี้ขึ้นมา

อย่างไรก็ดี นำประหลาดใจยิ่งนักที่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย แบบเดิม ๆ หลายแห่งยังมีได้ใช้ประโยชน์ของเทคโนโลยีนี้อย่างเต็มที่ในการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน “ในขณะที่ผู้มีวิสัยทัศน์จำนวนหนึ่งในวิทยาเขตและในหน่วยงาน ของรัฐซึ่งบุคคลอื่น ๆ ถือว่าเพื่อมีความคิดแปลก ๆ พวกกันกล่าวว่า เทคโนโลยีนี้จะปฏิรูป การอุดมศึกษา” เขียนโดย ดีเวน แมคทิวส์ ในปี 1998 (Dewayne Mathews, 1998) แมททิวส์ เป็นคณะทำงานในการรวมกลุ่มของ มหาวิทยาลัยในมลรัฐทางภาคตะวันตก “ข้อเท็จจริงในปัจจุบันนั้นมีอยู่ว่า ทั้งรัฐบาลและมหาวิทยาลัยยังคงจัดการกับเทคโนโลยี เสมือนหนึ่งว่าเป็นส่วนที่เพิ่มเติมเสริมมาให้กับโครงสร้างที่มีอยู่ในปัจจุบัน และมีใช้หนทาง ใหม่ที่จะบริหารจัดการสิ่งต่าง ๆ”³⁰ ในเมื่อเทคโนโลยีได้มีบทบาทในการปฏิรูป และนวัตกรรมต่าง ๆ ส่วนใหญ่มักจะมาจากผู้ซึ่งคิดค้นใหม่ ๆ จำนวนหยิบมือเดียว มากกว่าที่จะมาจากวิสัยทัศน์ของสถาบันทั้งหมด

ศักยภาพของเทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ ชิง ยุทธศาสตร์ส่วนใหญ่ ปรากฏอยู่ในหนทางซึ่งสามารที่จะทำให้เปลี่ยนแปลง จุดเน้นจากการสอนไปสู่การเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่จะสามารถจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามความต้องการของแต่ละเอกัตบุคคล วิลเลียม มาซี (Milliam Massy) แห่งมหาวิทยาลัย สแตนฟอร์ด ได้เขียนเอาไว้ว่า “การอุทิศ และผูกพันอย่างจริงจังกับนวัตกรรมทางเทคโนโลยีจะกระตุ้นและอาจจะทำให้จะต้อง หันไปจับจุดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของ การเรียนการสอนและคุณภาพ”³¹

แต่เทคโนโลยีทางสารสนเทศเท่าที่ผ่านมานั้น “เพียงแต่กระทบอย่างผิวเผินในการปรับปรุง การเรียน การสอน” ไมเคิล โดเลนซ์ และดอนัล นอร์ริส (Michael Dolence and Donald Norris) เขียนในการวิพากษ์วิจารณ์ที่มีชื่อเสียงเรื่อง *การปฏิรูปอุดมศึกษา* “ทั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพราะว่าได้นำเอาเทคโนโลยีมา

ใช้ขยายการเข้าถึงและประสิทธิภาพของการเรียนการสอนที่เน้นห้องเรียน การนั่งในห้องเรียนตามเวลาที่กำหนด และรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งเน้นการสอนอยู่เหมือนเดิม”³²

ผู้อำนวยการส่วนใหญ่มีเชื่อว่า ปรากฏการณ์ปฏิบัติทางอิเล็กทรอนิกส์นั้นคงจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างลุ่มลึกในวิธีการดำเนินงานของการอุดมศึกษา ตลอดจนวิธีการบริหารการเงิน ตัวอย่างเช่น ในอดีต เป็นการปฏิบัติต่อเนื่องกันมานโยบายของรัฐจะเน้น ผู้ให้ (providers) เกี่ยวกับการศึกษาและแมทิวส์ (Mathews) ได้โต้แย้งว่า การบริหารจัดการการเงินนั้นตั้งอยู่บนฐานของระดับตัวป้อน หรือระดับของกิจกรรมอย่างสูงมากทีเดียว (เช่น จำนวนหน่วยกิตที่สอนนิสิต

นักศึกษา) มากกว่าจะเน้นผลผลิต (เช่น จำนวน หน่วยกิตนิสิตนักศึกษาเรียนสำเร็จ หรือบรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษา)”³³

เทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ในปัจจุบันนี้ ทำให้สามารถที่จะจัดการเรียนการสอนในหลายรูปแบบอย่าง มีประสิทธิภาพ และสามารถที่จะประเมินความก้าวหน้าของนิสิตนักศึกษาได้ดียิ่งขึ้นด้วย “รัฐต่าง ๆ จะพบว่า เทคโนโลยีน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ทุกที่” แมทิวส์ (Mathews) สรุปไว้ “ในการสนับสนุนสมรรถนะ และมีใช้เป็นแต่เพียงการสะสมชั่วโมงที่พบปะกัน ถึงแม้ว่าผู้นำเสนอเรื่องเหล่านี้ยอมรับว่า “เท่าที่ผ่านมายังไม่มีใครค้นพบว่า ควรจะสนับสนุนทางการเงินเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนจุดเน้น เช่นนี้อย่างไร”³⁴ มลรัฐแคลิฟอร์เนียยังคงควรที่จะต้องนำ ตนเองไปสู่ทิศทางของการเปลี่ยนแปลงนี้อยู่ดี

โครงร่างของแผน

ข้อสรุปหลัก : การทบทวนของคณะกรรมการเกี่ยวกับการอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนำไปสู่ ข้อสรุปที่ละเอียดละไมได้ว่า ระบบนี้ยังไม่อยู่ในสถานะที่เหมาะสม เพื่อที่จะรองรับการทำหายในอนาคต และ จำเป็นที่จะต้องมีการรอบแนวคิดเชิงนโยบาย ซึ่งมีความ สมดุลและสมเหตุสมผลตามฐานของความ เป็นจริงในปัจจุบัน ซึ่งควรจะต้องจัดทำขึ้นทันที งานชิ้นแรกซึ่ง

การทบทวนของคณะกรรมการเกี่ยวกับการอุดมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย นำไปสู่ข้อ

จะทำให้เกิดความมั่นใจว่า นิสิตนักศึกษาทุกคนที่มีความสามารถจะสามารถ เข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาได้ในคลื่อน ลูกที่สาม ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลา รุ่ง หรือช่วงเวลา รุ่ง ทาง เศรษฐกิจก็ตาม คือ การที่คณะกรรมการแนะนำว่าจะต้องมีการจัดทำโครงร่างของกรอบแนวคิดขึ้นมาก่อน นอกจากนั้นเรายังแนะนำแนวทางการอื่น ๆ จำนวนหนึ่ง

สรุปที่หลีกเลี่ยงมิได้ว่า ระบบนี้ไม่อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมที่จะรองรับการทำทนายในอนาคต และจำเป็นที่จะต้องมีการกรอบแนวคิดเชิงนโยบาย ซึ่งมีความสมดุลและตรงตามความเป็นจริงที่จะต้องกำหนดขึ้นทันทีในปัจจุบัน

เพื่อพัฒนาโครงสร้างและการทำงานของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยใหม่ลรัฐแคลิฟอร์เนีย

หลักการของแผน : ในการทบทวนการอุดมศึกษาของเรา นั้น เราได้ศึกษาแหล่ง ทรัพยากรที่มีอยู่สำหรับสถาบันใหม่ลรัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อปฏิบัติภารกิจและ เปรียบเทียบแหล่งทรัพยากรเหล่านี้กับสถาบัน ในลักษณะเดียวกันใหม่ลรัฐอื่น ๆ เราได้ทบทวนแบบแผนระยะยาวของการเก็บเงินค่าเล่าเรียนและการให้เงินทุนสนับสนุนแก่นิสิตนักศึกษา เราได้พยายามเข้าใจถึงนัยของค่าใช้จ่ายที่เปลี่ยนแปลงในอดีต อันเป็นผลกระทบจากการเกษียณอายุการทำงานของคณาจารย์ แบบแผนการ จ้างงาน (แบบแผนเต็มเวลา และบางเวลา) บัตรค่าใช้จ่ายของโปรแกรมต่าง ๆ ในต้นศตวรรษที่ 1990 และ ข้อเท็จจริงที่ว่า เงินเดือนของคณาจารย์ใหม่มหาวิทยาลัย มลรัฐแคลิฟอร์เนีย และ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย นั้นล้าหลังเงินเดือนของสถาบันอื่น ๆ ซึ่งเป็นคู่แข่งขั้นของเราใหม่ลรัฐอื่น ๆ คณะกรรมการยังแสวงหา ที่จะบ่งชี้ด้วยว่า ค่าใช้จ่ายที่กะประมาณไว้นั้นเหมาะสมเพียงพอ แล้วหรือยังสำหรับที่จะสนับสนุนทางการเงินเกี่ยวกับเทคโนโลยีทางการศึกษา ทำนุบำรุง รักษาสิ่ง เอื้ออำนวยความสะดวก ตลอดจนรองรับคลื่อนลูกที่สาม ในสถาบันชั้นหนึ่ง³⁵

จากการทบทวนนี้ เราได้สรุปว่า การให้เงินทุนสนับสนุนที่ผสมผสานกันอยู่ในปัจจุบันสำหรับสถาบันของรัฐ และแบบแผน

การใช้จ่ายโดยทั่ว ๆ ไป ก่อให้เกิดจุด เริ่มต้นของการวางแผนที่พอจะยอมรับได้ แต่ทว่า :

แผนนั้นจำเป็นจะต้องมองสู่นาคต แผนจำเป็นจะต้องมีความสมดุลและวางอยู่บนฐานของความเป็นจริง และที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องเป็นแผนที่ใช้ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงรุ่งหรือร่วง ของเศรษฐกิจการเงิน

แผนนั้นจำเป็นที่จะต้องทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่า นิสิตนักศึกษาซึ่งมีความหลากหลาย สะท้อน ประชากรในมลรัฐแคลิฟอร์เนียสามารถเข้าเรียนในสถาบันที่มีคุณภาพสูงของมลรัฐแคลิฟอร์เนียได้

แผนจำเป็นที่จะต้องเน้นความสำคัญของการเชื่อมโยงในกลุ่มของสถาบัน และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้และขยาย การรับเข้าของนิสิตนักศึกษา

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการเพื่อที่จะนำแผนนี้ไปปฏิบัติจะได้นำเสนอต่อไปในวาระของการปฏิบัติงาน (Action Agenda)

ตอนที่ 2

วาระการปฏิบัติสำหรับการอุดมศึกษา

1. การรับผิดชอบร่วมกันเพื่อรองรับคลื่นลูกที่สอง : การบริหารจัดการการเงินเพื่อรองรับจำนวน นิสิตนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น

มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประสบกับอุปสงค์ที่เพิ่มขึ้นอย่างรุนแรงสำหรับการรับเข้านิสิตนักศึกษาใหม่ แต่ รัฐบาลของมลรัฐเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งดำเนินการตามปกติไม่สามารถที่จะรองรับค่าใช้จ่ายทั้งทางการศึกษาและอสังหาริมทรัพย์ที่จำเป็นในการรับนิสิตนักศึกษาใหม่ ทั้งหมด “ธุรกิจ ตามปกติหมายถึง การดำเนินงานแบบลมเพลมพัด และลดการผูกมัดทางการเงินโดยรัฐบาล ถึงแม้ว่าจะมีการเพิ่มงบประมาณขึ้นบ้างในอดีตที่ผ่านมา แต่การอุดมศึกษายังคงได้รับเงินตามสัดส่วนของ งบประมาณของรัฐน้อยกว่าที่เคยได้รับเมื่อ 2 ทศวรรษ ที่ผ่านมา และจำนวนเงินดอลลาร์ที่ใช้เพื่อการศึกษา ต่อหัวของนิสิตนักศึกษา เมื่อปรับให้เข้ากันกับภาวะ เงินเฟ้อแล้ว ก็ถือว่าได้ลดลงไปด้วย การใช้จ่ายอื่น ๆ ในส่วนอื่นของรัฐบาล เช่น สุขภาพ สวัสดิการ ราชทัณฑ์ และการศึกษาระดับล่าง ได้เพิ่มพูนขึ้นรวดเร็วกว่า การอุดมศึกษา และยังคงจะเป็นเช่นนี้ต่อไป ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรัฐธรรมนูญ หรือเป็นเพราะส่วนอื่น ๆ ตรงตามความต้องการของรัฐบาลกลางที่มีความประสงค์จะให้ งบประมาณสนับสนุนก่อน “ธุรกิจตามปกติยังหมายถึง แบบแผนเดิม ๆ ซึ่งยังคงยึดถือการจัดสรรงบประมาณของรัฐเป็นหลัก ในช่วงที่เศรษฐกิจดี และละเลิก

ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจของชาติ และการเงินของรัฐกลับไปสู่รูปแบบของการเติบโตปกติ โดยไม่มี การถดถอย การอุดมศึกษาจะพบว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อม ซึ่งเพียงแต่รักษาบริการปัจจุบันเอาไว้ โดยการจัดสรรงบประมาณที่สะท้อนให้เห็นลักษณะของเงินเฟ้อ ดังนั้น การรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นจึงเป็นเรื่องที่ลำบาก

ฮัลโฮวี (Hal Hovey)
อธิการบดี บริษัทวิจัย
นโยบายของรัฐ (State
Policy Research,
Incorporated 1999)

ความรับผิดชอบที่จะให้เงินทุนสนับสนุนการรับเข้า
นักศึกษาใหม่ในช่วงที่เศรษฐกิจเสีย

คณะกรรมการมีความเชื่อตามหลักฐานที่ปรากฏ
ว่า หนทางที่สมเหตุสมผลตามความเป็นจริงทางเดียว เพื่อที่จะรับ
นิตินักศึกษาใหม่ในคลื่นลูกที่สองก็คือ การร่วมมือกัน ระยะยาว
ระหว่างรัฐบาล นิตินักศึกษาในสถาบัน อุดมศึกษาทั้งสามฝ่ายจะ
ต้องมีส่วนให้ค่าใช้จ่ายรองรับความรับผิดชอบและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ
ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นเงา ตามตัวของการรับนิตินักศึกษาจำนวนมาก
ขึ้น ในขณะที่เดียวกัน ทั้งรัฐบาลและสถาบันควรจะให้ความ
สำคัญเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างสร้างสรรค์และเข้มข้น
กว่านี้ เราแนะนำให้รัฐบาลเป็นผู้นำนโยบายของการรับผิดชอบ
ร่วมกัน นั่นคือ การลดค่าใช้จ่ายและการ รับผิดชอบต่อสาธารณะ
โดยแนวทางที่อธิบายต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะ 1-1

รักษาสภาพคงที่ของงบประมาณพื้นฐานที่ให้โดยรัฐใน
การอุดมศึกษา โดย

ก. จัดสรรงบประมาณรายปีให้แก่มหาวิทยาลัย แคล
리포ร์เนีย และมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ไม่น้อยกว่า
ค่าร้อยละของงบประมาณทั่วไปทั้งหมดที่จัดให้

ในปีที่ผ่านมา และเพื่อเป็นผลตอบแทน ทั้งสองสถาบันนี้
จะต้องรับนิตินักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคนที่มี คุณสมบัติ
และสมัครเข้าเรียนทุกปี

คณะกรรมการร่วมกับ
ผู้วิจารณ์ข้อเสนอของ
เรา เห็นด้วยที่จะเสนอ
ให้ใช้สิ่งกระตุ้นให้เกิด
การลดค่าใช้จ่าย หรือ

ข้อเสนอนี้เป็นขั้นหนึ่งไปสู่ความคงเส้นคงว่าของ
การจัดสรรงบประมาณให้แก่การอุดมศึกษา และเป็นการยกเลิก
การลดงบประมาณของรัฐสำหรับการอุดมศึกษา ที่เป็นมาเป็น
ระยะยาว ผู้วิจารณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้วิเคราะห์ทาง
กฎหมายและสภาพการมัธยมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มีความ
เชื่อมั่นว่า แนวทางนี้จะลดละความยืดหยุ่นของรัฐบาลและจัดสรร
ทรัพยากรไปที่อื่น มิใช่ให้การอุดมศึกษาและจะทำให้

ควบคุมค่าใช้จ่ายและ
เพิ่มทุนผลผลิต แต่เรา
ยังไม่สามารถหาหลัก
ฐานว่า การให้เงินทุน
สนับสนุนตามแนวทาง
ในปัจจุบันของมลรัฐ
แคลิฟอร์เนียส่งผล
อย่างไรทั้งสองด้านนี้

มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย
“มีทรัพยากรใหม่ ๆ ที่มีนัยสำคัญทุกปี โดยไม่จำเป็นที่จะต้อง
เรียกร้อง และ ก่อให้เกิดการปฏิบัติ ซึ่งควบคุมค่าใช้จ่าย หรือปรับ
ปรุง ผลผลิตและประสิทธิภาพ”³⁶

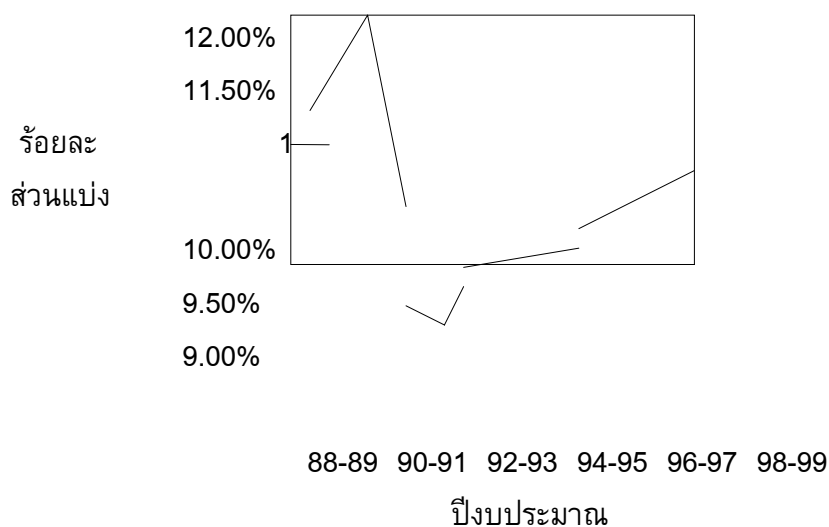
เพื่อเป็นการตอบสนอง คณะกรรมการมองไม่เห็นเหตุผลเชิงนโยบายที่ดีแต่อย่างใดว่า ทำไมสัดส่วนของงบประมาณของรัฐที่จัดให้กับมหาวิทยาลัยของรัฐ 2 แห่งนี้ จะยังคงต้องลดลงในระยะยาว ซึ่งเป็นแนวโน้มที่มีนัยว่า สาธารณชนให้ความสำคัญต่อการอุดมศึกษาน้อยกว่าบริการของรัฐด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ยังคงสำคัญมากที่จะเข้าใจว่า ข้อเสนอนี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะประกันได้ว่า จะมีการเพิ่มเงินในการจัดสรรงบประมาณสำหรับมหาวิทยาลัยเหล่านี้ หรือจะมีเงินเพียงพอที่จะแก้ปัญหาเงินเพื่อ ข้อเสนอนี้เพียงแต่ ประกันว่า การทำงานของรัฐบาลเกี่ยวกับการอุดมศึกษาจะมีสัดส่วนเท่าใดต่อจำนวนค่าใช้จ่ายทั้งหมดนั้นจะไม่ลดลง

คณะกรรมการเห็นพ้องต้องกันกับผู้วิจารณ์

ข้อเสนอ โดยเห็นว่า ควรจะให้สิ่งจูงใจเพื่อที่จะควบคุมค่าใช้จ่าย และปรับปรุงผลผลิต แต่ยังไม่เห็นหลักฐาน แต่ประการใดในปัจจุบันว่า แนวทางการให้เงินสนับสนุน ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียจะมีผลกระทบที่ต้องการดังกล่าว สิ่งจูงใจนั้นสำคัญมาก แต่ควรจะต้องตั้งขึ้นในทางที่ไม่ลดทรัพยากรที่รัฐจัดสรรให้การอุดมศึกษา หรือทำให้ความแตกต่างระหว่าง “รุ่ง และ ร่วง” มีขึ้นอย่างเด่นชัด เราบรรยายแนวทางที่น่าจะเป็นประโยชน์ในอนาคต สำหรับการควบคุมค่าใช้จ่ายและปรับปรุงผลผลิตในรายงานนี้ในส่วนอื่น ๆ ด้านหลัง

ข. การกำหนดส่วนแบ่งของวิทยาลัยชุมชนจากงบประมาณที่กันเอาไว้ให้กับการศึกษาระดับล่าง (K-14) ภายใต้กฎบัตร 98 ไว้อย่างน้อยที่สุดร้อยละ 10.6 และใช้สัดส่วนของแต่ละปีเพื่อกำหนดระดับของการให้เงินสนับสนุน

ค่าร้อยละส่วนแบ่งตามกฎบัตร 98 ของวิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย



แหล่งที่มา : กระทรวงการคลังแคลิฟอร์เนีย

คณะกรรมการเห็นพ้องต้องกันว่า วิทยาลัยชุมชนได้รับเงินสนับสนุนต่ำเกินไปในปัจจุบัน ถ้าพิจารณาถึงความจำเป็นและความต้องการเมื่อเปรียบเทียบกับวิทยาลัยในลักษณะเดียวกันทั่วประเทศ³⁷ ผู้กำกับดูแลระดับรัฐ เสนอว่า ควรจะเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.6 ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน กับสัดส่วนระยะยาว ซึ่ง แบ่งปันกันตามงบประมาณในกฎบัตร 98 ระหว่างวิทยาลัยต่าง ๆ และการศึกษาระดับล่าง และเพื่อป้องกันมิให้เกิดการ

แก่งแย่งงบประมาณประจำปี คณะกรรมการเสนอว่า การเปลี่ยนแปลงในการให้เงินสนับสนุนวิทยาลัยชุมชนเหล่านี้ควรจะขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงหลัก ๆ ในการบริหารจัดการและโครงสร้าง (ดูข้อเสนอแนะ 3-1)

ข้อเสนอแนะ 1-2

ให้การสนับสนุนของรัฐเพื่อการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นต่อเมื่อจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ต้องรับเข้าเกินจำนวนที่กำหนดไว้

38

ก. มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียควรจะรับเงินจัดสรรงบประมาณเพื่อขึ้นต่อเมื่อ จำนวนนิสิตนักศึกษาขยายตัวเกิน 1.5 %

มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียควรรับเงินจัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นต่อเมื่อการขยายตัวของนิสิต นักศึกษาต่อปีเกิน 1.5% นอกเสียจากว่า เมื่อจำนวนรับเข้าเพิ่มขึ้นในคณะครุศาสตร์ ซึ่งควรจะต้องได้รับเงินสนับสนุนเป็นพิเศษเพื่อที่จะเป็นไปตามความต้องการของรัฐ

ค. วิทยาลัยชุมชนของมลรัฐแคลิฟอร์เนียควรได้รับเงินจัดสรรจากงบประมาณกว่าที่ได้ตามกฎหมายบัตร 98 กำหนดไว้สำหรับปีที่จำนวนนิสิตนักศึกษาขยายตัวเกิน 1.5%⁴⁰ ได้มีการจัดสรรงบประมาณบางส่วนสำหรับการรับเพิ่มเติมของ วิทยาลัยชุมชนไว้แล้วในสมการของกฎบัตร 98 ซึ่งตั้งอยู่บนฐานของจำนวนผู้ใหญ่ที่เพิ่มขึ้นในประชากรของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ง. ทุก ๆ ประเภทการอุดมศึกษาควรจะเก็บเงินค่าเล่าเรียนจากนิสิตนักศึกษาเอาไว้เพื่อการขยายตัวของการรับเข้า และไม่ถูกนำเอารายได้ส่วนนี้ไปลดจาก งบประมาณของรัฐ

คณะกรรมการเสนอให้งบประมาณของรัฐจัดสรรเพิ่มเติม สำหรับการรับนิสิตนักศึกษาในกรณีที่ 1) รับเกินกำหนด 1.5% และ 2) ที่อัตราซึ่งตั้งไว้ในปัจจุบันของ รัฐบาล คือ 7,872 ดอลลาร์ สำหรับมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย และ 5,487 ดอลลาร์ สำหรับมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย และ 3,300 ดอลลาร์ สำหรับวิทยาลัยชุมชน ซึ่งปรับปีต่อปีตามภาวะเงินเฟ้อ⁴¹ เหตุผลสำหรับข้อเสนอแนะดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

- ค่าใช้จ่ายเมื่อรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นถึง 1.5% เท่าเทียมกันสำหรับมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย และ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย เพราะ ทั้ง 2 แห่งจะต้องรับผิดชอบร่วมกันสำหรับนิสิตนักศึกษาใหม่ และจะเป็นการกระตุ้นให้ประหยัดค่าใช้จ่ายและปรับปรุงผลผลิต
- ประเภทมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จะได้รับทรัพยากรเพิ่มขึ้นจากการรับนิสิตนักศึกษาใหม่ในรูปของค่าเล่าเรียนที่เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ 1-3

กำหนดค่าเล่าเรียนที่นิสิตนักศึกษาจะต้องจ่าย เพิ่มขึ้นปีต่อปีและจัดสรรงบประมาณของรัฐให้อยู่บนฐานของความจำเป็น และเงินสนับสนุนนิสิตนักศึกษา หรือ เงินกู้

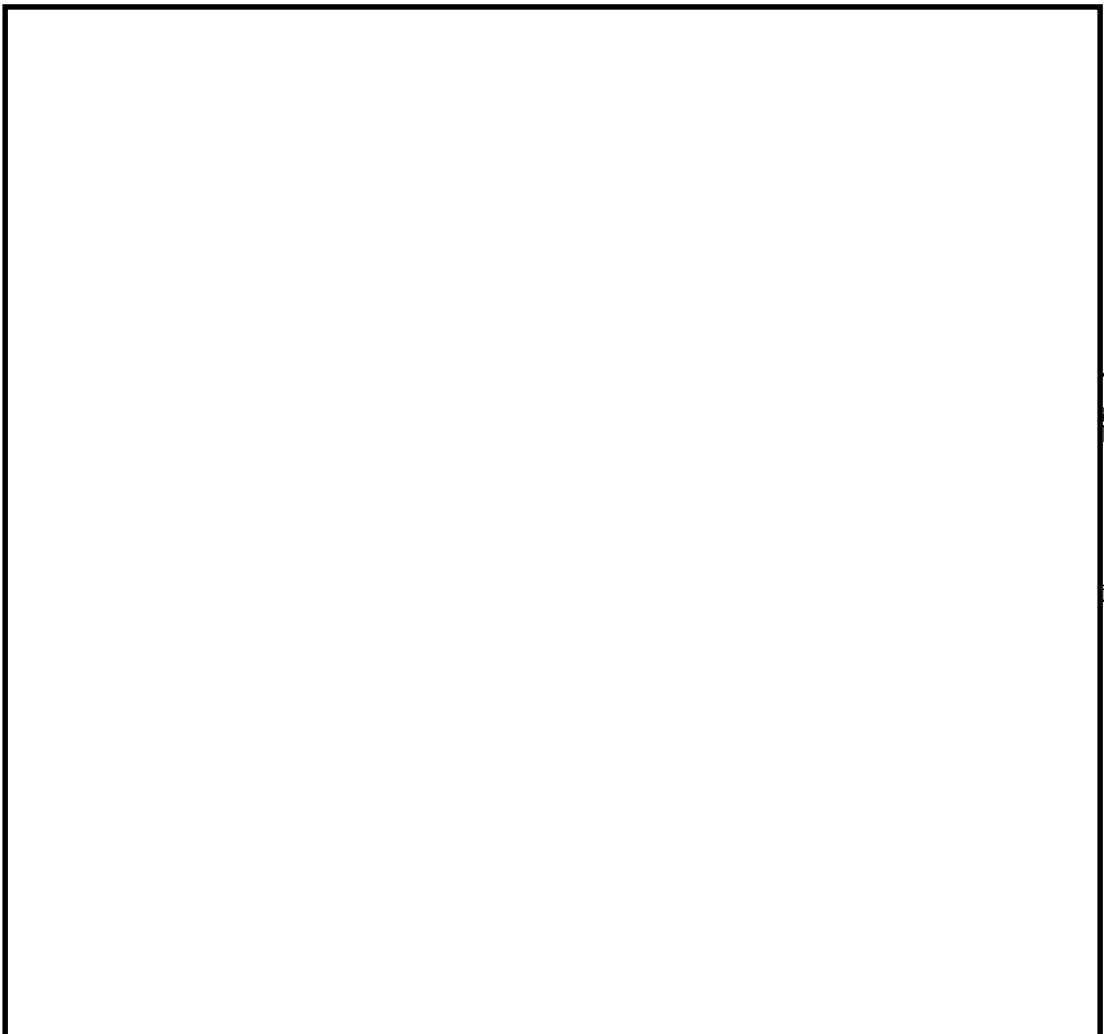
ก. กำหนดให้นิสิตนักศึกษาในระบบสถาบันของรัฐทั้งหมดจ่ายเงินค่าเล่าเรียนสูงขึ้นเล็กน้อยทุกปี เพื่อเป็นการรับผิดชอบร่วมกันในการรองรับจำนวนนิสิตนักศึกษาซึ่งเพิ่มขึ้น และก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายทางการศึกษาที่สูงขึ้นตามกัน

งบประมาณเหล่านี้ยังคงอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อยังประโยชน์ต่อนิสิตนักศึกษาและมีได้นำมาใช้เพื่อจะขุดเซียงงบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ เสนอแนะ 2-2 อธิบายวิธีการที่จะกำหนด

ลักษณะที่เพิ่มพูนขึ้นรายปี เหล่านี้

ข. กำหนดให้รัฐบาลจัดสรรเงินช่วยเหลือทางการเงิน สำหรับนิสิตนักศึกษาที่จำเป็นและไม่สามารถจ่าย ค่าเล่าเรียนที่ เพิ่มขึ้นดังกล่าวได้

นโยบายปัจจุบันที่จะกำหนดให้ 1/3 ของ งบประมาณที่ได้จากค่าเล่าเรียนที่สูงขึ้นเป็นเงินสนับสนุนหรือเป็นทุนกู้ยืมให้แก่ นิสิตนักศึกษา จึงถือว่าเป็นการลดจำนวนดอลลาร์ที่สามารถนำไป ใช้จ่ายเพื่อสนับสนุน การดำเนินงานของวิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยมีความ เชื่อว่า การจัดสรรเงินสนับสนุนการเงิน และการกู้ยืมของนิสิตศึกษานั้นควรจะต้องอยู่บนฐานของความ จำเป็นว่า ควรจะเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาล มิใช่เป็นการนำ เอาเงินที่ได้จากนิสิตศึกษามาจัดสรร ข้อมูลประกอบที่ 8 สรุปความแตกต่างระหว่างธุรกิจตามปกติและความ รับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งเสนอแนะโดยคณะกรรมการ



ในช่วงเวลาที่งบประมาณของรัฐให้งบประมาณตามฐานของสถาบัน ของรัฐ โดยที่สัมพันธ์ของงบประมาณรัฐ และจัดสรรงบประมาณสำหรับค่าใช้จ่ายซึ่งสัมพันธ์กันกับการขยายตัวของนิสิตนักศึกษาที่รับเข้าใหม่ เมื่อเกินขีดจำกัด สถาบันรับค่าใช้จ่ายสำหรับการขยายตัวและนิสิตนักศึกษาจ่ายเงินค่าเล่าเรียน ต่อปีเพิ่มขึ้นเล็กน้อย รัฐให้เงินช่วยเหลือกู้ยืมแก่นิสิตนักศึกษาเพื่อช่วยลดผลกระทบของค่าเล่าเรียนที่เพิ่มขึ้นสำหรับนิสิตนักศึกษาที่มีความจำเป็น

ในช่วงเวลาที่ตกต่ำ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่ง รัฐแคลิฟอร์เนียได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการตัดงบประมาณพื้นฐานมากกว่าการตัดค่าใช้จ่ายของรัฐโดยทั่ว ๆ ไป และวิทยาลัยชุมชนยังคงได้รับเงินตามสัดส่วนที่คงที่เป็นร้อยละของกฎบัตร 98 มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียอาจจะดึงนำเอางบประมาณที่เก็บสะสมไว้ในช่วงเวลาของปีที่เศรษฐกิจดี (ดูข้อเสนอแนะ 2-2) ยังคงมีการสนับสนุนการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มเติมขึ้น โดยแนวทางการรับผิดชอบร่วมกันในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจดี จำนวนนิสิตนักศึกษาซึ่งรับเพิ่มขึ้นถือว่ามีความสำคัญสูง

ข้อเสนอแนะ 1-4

รัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาควรที่จะมีความพยายามเป็นพิเศษที่จะใช้สิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเต็มที่ และฉลาด โดย

ก. ให้แรงเสริมทางการเงินแก่การอุดมศึกษาทั้งหมด มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ แคลิฟอร์เนีย วิทยาลัยชุมชน และสถาบันอิสระ เพื่อการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกัน

แรงเสริมเหล่านี้ควรจะให้โดยผ่านเงินช่วยเหลือพิเศษจากเงินทุนของรัฐ และให้แก่สถาบันที่แสดงให้เห็นว่าได้ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกในสถาบันอื่น ๆ เพื่อที่จะประหยัดค่าใช้จ่ายทางด้านอสังหาริมทรัพย์ของสาธารณะ การจัดการให้เกิดความร่วมมือ รวมถึง รายวิชาซึ่งจัดสอนในวิทยาเขตที่มีคนใช้น้อย โดยสถาบันของรัฐ โปรแกรมปริญญาซึ่งจัดสอนให้ในสถานที่ที่ห่างไกล ไปจากวิทยาเขต ซึ่งแออัด การเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสูง และโปรแกรมซึ่งนำเสนอร่วมกันระหว่างวิทยาเขตที่มาจากประเภทต่างกัน ข้อเสนอแนะ 3-2 (ข) อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับงบประมาณนี้

คณะกรรมการสนับสนุนให้มีโปรแกรมความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สถาบันอิสระ และมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาชีพประยุกต์ เช่น อาชีววิทยา และการเป็นผู้นำทางการอุดมศึกษา

ข. ให้แรงเสริมทางการเงินแก่สถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด (มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย วิทยาลัยเอกชน และสถาบันอิสระ เพื่อสนับสนุนให้เกิดโปรแกรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสามารถจัดขึ้นมาได้โดยไม่จำเป็นต้องมี สิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น

คณะกรรมการสนับสนุนโปรแกรมดุษฎีบัณฑิตกร่วมระหว่าง มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สถาบันอิสระ และมหาวิทยาลัยแห่ง รัฐแคลิฟอร์เนีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาชีพประยุกต์ เช่น อาชีววิทยา ผู้นำทางการศึกษา เป็นต้น ความสำคัญสูงสุดควร จะให้กับโปรแกรมเหล่านี้ ซึ่งสนับสนุนการร่วมมือกันในเขต ภูมิภาคศาสตร์ที่ขาดปริญญาในระดับสูง ซึ่งเป็นที่ต้องการในขณะ นั้น

ค. รับนโยบายระยะยาวเพื่อที่จะแสวงหา ข้อเลือกสำหรับการก่อสร้างในส่วนของรัฐ และถ้า ข้อเลือก เหล่านี้หมายถึงการประหยัด ก็ให้นำไปปฏิบัติก่อนที่จะตกลงผูก มัดตนเองให้มีการก่อสร้างในขอบเขตที่ค่าใช้จ่ายสูงสำหรับเพิ่ม สมรรถนะในการรับนิสิตนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น

ข้อเลือกที่น่าสนใจ รวมถึงการแนะนำให้นิสิต นักศึกษา ไปเข้าเรียนในวิทยาเขตที่มีสมรรถนะทางกายภาพพร้อมที่จะรับ ได้ มีการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ได้มากขึ้น เช่น (เวลา กลางคืน สุดสัปดาห์ ช่วงปิดภาคฤดูร้อน) และการเรียนการสอน อิเล็กทรอนิกส์ การขยายเงินทุนของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อ กระตุ้นให้ มีการเข้าเรียนในสถาบันอิสระที่ไม่ได้รับการ สนับสนุนทางด้านอสังหาริมทรัพย์น่าจะเป็นส่วนสำคัญของ นโยบายนี้

ง. หลักการต่อไปนี้จะนำพาการผูกมัดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ อสังหาริมทรัพย์ที่สัมพันธ์กับจำนวนนิสิตนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น

1. การสร้างสิ่งก่อสร้างใหม่ ๆ เพื่อจะให้มีความสามารถในการรับนิสิตนักศึกษาใหม่ ควรจะเป็นทางเลือกสุดท้าย วิทยาเขตที่มีอยู่ในระดับอุดมศึกษา จำเป็นจะต้องรับเงินทุนเพื่อการทำนุบำรุง อสังหาริมทรัพย์สูงขึ้น ถ้าจะยังคงมีประสิทธิภาพในการสอนและการวิจัย ถ้าพิจารณาเกี่ยวกับความปลอดภัยและกรณีแผ่นดินไหวเป็นเรื่องพิเศษที่ควรจะได้รับ ความสนใจสูงสุด

2. การขยายตัวของวิทยาลัยที่ตั้งอยู่แล้ว ควรมีความสำคัญสูงกว่าที่เป็นอยู่ เมื่อเทียบกับการสร้าง มาจากไม่มีอะไรเลย เพราะค่าก่อสร้างต่ำกว่า วิทยาเขตที่ตั้งอยู่แล้วไม่ต้องมีค่าก่อสร้างสาธารณูปโภค

3. การขยายวิทยาเขตควรจะเป็นความสำคัญสูงกว่ากว่าการสร้างวิทยาเขตใหม่ ๆ จากเริ่มต้น เพราะค่าใช้จ่าย สำหรับการสร้างสิ่งปลูกสร้างใหม่ในวิทยาเขตอยู่แล้ว ควรจะให้ความสำคัญสูงสุดต่อภาคภูมิศาสตร์ของมลรัฐแคลิฟอร์เนียที่ไม่มีสถาบันอุดมศึกษาให้บริการอยู่มากที่สุด⁴²

4. ความร่วมมือในระดับภูมิภาค โดยมี วัตถุประสงค์ที่จะลดค่าใช้จ่ายของสิ่งก่อสร้าง ควรจะต้องเป็นความสำคัญระดับสูง (ข้อเสนอแนะ 3-3 พัฒนา ความคิดนี้เพิ่มเติมในระดับของสมาคมภูมิภาค)

โดยการจัดการเรียน การสอนตลอดทั้งปี รัฐสามารถที่จะให้การศึกษานักศึกษาจำนวน 1/3 เพิ่มขึ้น โดยอาศัย สิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนการสอนที่มีอยู่ในปัจจุบัน และประหยัดค่าใช้จ่ายหลายร้อยล้านดอลลาร์ ซึ่งอาจจะต้องนำไปจ่ายสำหรับการจัดสร้างอาคารใหม่ ๆ ลักษณะเช่นนี้จะทำให้นิสิตนักศึกษาที่ต้องการ สามารถเข้าสู่ วิทยาเขตต่าง ๆ ในฐานะ นิสิตนักศึกษาใหม่ ได้และสามารถที่จะจบปริญญาได้เร็วยิ่งขึ้น

นักวิเคราะห์ทางกฎหมายของ แคลิฟอร์เนีย กุมภาพันธ์ 1999

ในเดือนพฤศจิกายน 1998 ผู้ออกเสียงเลือกตั้งในมลรัฐแคลิฟอร์เนียรับกฏบัตร 1ก ซึ่งจัดงบประมาณ 2.5 ล้านล้านจากพันธบัตร เพื่อสิ่งอำนวยความสะดวก อสังหาริมทรัพย์ให้แก่ประเภทสถาบันของรัฐทั้ง 3 ความคาดหวังก็คือ งบประมาณเหล่านี้จะจัดสรรให้ในระยะเวลา 4 ปี เริ่มตั้งแต่ 1998-99

แน่นอนที่สุดที่เงินค่าใช้จ่ายซึ่งจัดสรรสำหรับ อสังหาริมทรัพย์ตามความจำเป็นของการอุดมศึกษาใน ทศวรรษนี้จะสูงกว่าความสามารถที่รัฐบาลจะจัดสรรให้ หรือผู้ออกเสียงเลือก

ตั้งยินดีที่จะช่วยให้ ดังนั้น คณะกรรมการจึงเสนอให้รัฐบาลประเมิน และเปลี่ยนแปลง ข้อตกลง เบื้องต้นหลายประการเกี่ยวกับการ แบ่งปันงบประมาณเพื่ออสังหาริมทรัพย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ ข้อตกลง เบื้องต้น ซึ่งตั้งอยู่บนฐานของมโนทัศน์ดั้งเดิมเกี่ยวกับ ห้องเรียนและการใช้ห้องปฏิบัติการ ข้อตกลง เบื้องต้น เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนซึ่งไม่กระตุ้นให้ มีการใช้ เทคโนโลยีมากขึ้น และการแบ่งปันงบประมาณให้เท่า ๆ กันในกลุ่ม สถาบันอุดมศึกษาของรัฐทั้ง 3 กลุ่ม

1. การขึ้นลงของการเงินของรัฐ : การลดการ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของการ “รุ่ง และ ร่วง” สำหรับการอุดมศึกษา

การสนับสนุนของรัฐสำหรับการอุดมศึกษา เปรียบเสมือน กับเครื่องเล่นที่วิ่งขึ้นวิ่งลงอย่างรวดเร็ว เมื่องบประมาณมักจะเพิ่ม ขึ้นสูงกว่างบประมาณของรัฐใน ช่วงเวลาที่เศรษฐกิจดี และตกลง อย่างมากกว่าการลดของงบประมาณทั่วไปในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ (ดูข้อมูลประกอบที่ 6) แบบแผนของการ “รุ่ง และ ร่วง” เช่นนี้ส่งผล เสียต่อวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย และก่อให้เกิดความไม่แน่นอน สำหรับนิสิตนักศึกษาและครอบครัว

วัฏจักรเช่นนี้เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เพราะการจัดสรร งบ งบประมาณสำหรับการอุดมศึกษา โดยทั่วไปเป็นรายปี และไม่ใด้มีกฎ เกณฑ์ตายตัว นั่นคือ มิได้มีข้อกำหนดโดยรัฐธรรมนูญ หรือได้รับการ ปกป้องคุ้มครองจากกฎหมายที่มี อยู่ในปัจจุบัน⁴³ นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษา ยังถือได้เป็น เป้าหมายที่สนองต่อโอกาส เพื่อจัดหา งบประมาณเพิ่มขึ้น ในช่วงที่รัฐขาดงบประมาณ หลายคนสามารถ จะจ่าย ค่าเล่าเรียนสูงขึ้นได้ เป็นแนวทางของรัฐบาลที่ ไม่ถูกต้องนัก มักจะลดค่าเล่าเรียนในช่วงที่เศรษฐกิจดี

ผลกระทบในทางลบของวัฏจักรที่เกิดขึ้นจากรัฐบาลเหล่านี้ อาจลดลงได้มากที่สุดถ้ามีการรัฐยู่ทศาสตร์ ทางการเงินที่ สงวนรักษาทรัพยากรสำหรับการอุดมศึกษา ในช่วงที่มีมาก และ ถ้ายโอนไปใช้ในช่วงซึ่งต้องการสูง เมื่องบประมาณน้อยลง

การเปลี่ยนแปลงต่อไปนี้ ซึ่งควรจะต้องมีระเบียบวินัยในการใช้เงินมากยิ่งขึ้น และเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักของนโยบายของรัฐ ภายใต้การดำเนินกิจการตามปกติ แสดงให้เห็นหนทางที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมการ ขึ้น ๆ ลง ๆ เปลี่ยนไปมาของงบประมาณรายปี

ข้อเสนอแนะ 2-1

เพื่อให้วัฏจักรของการจัดสรรการเงินเพื่อการอุดมศึกษาราบเรียบ รัฐบาลควรจะต้องตั้งเงินทุน ซึ่งเรียกว่า กองทุนโอกาสทางการศึกษามลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ก. กองทุนนี้ควรประกอบด้วยจำนวนใดก็ได้ซึ่งอยู่เหนือจำนวนที่ต้องเพิ่มขึ้นต่อปี (เราเสนอแนะ 4%) ในงบประมาณทั่วไป ซึ่งจัดให้แก่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียในปีใดปีหนึ่ง⁴⁴ ข้อยกเว้นรายปีสำหรับระดับนี้ควรจะเป็นงบประมาณของรัฐ เมื่อจำนวนนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้น (ดูข้อเสนอแนะ 1-2) และงบประมาณสำหรับการลงทุนเพียงครั้งเดียวเช่นการซื้ออุปกรณ์มาทดแทน การยกระดับของสาธารณูปโภค อิเล็กทรอนิกส์และการทำนุบำรุงที่ผลัดผ่อนมานาน

ข. กองทุนซึ่งเก็บไว้นี้ควรจะต้องจัดสรรให้แก่การ อุดมศึกษาประเภทต่าง ๆ ในปีใดปีหนึ่ง ซึ่งงบประมาณ ทั่วไปของรัฐตกลงต่ำกว่า 4% เพื่อจะเป็นการทำให้ทรัพยากรคงที่ในระยะยาว

จำนวนเงินที่สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นจะต้องได้รับเพิ่มขึ้นต่อปี กำหนดโดยหลายองค์ประกอบ ได้แก่ ระดับของเงินเพื่อโดยทั่วไป ซึ่งลดอำนาจการซื้องบประมาณเพิ่มขึ้นที่จำเป็นเพื่อเสนอเงินเดือนให้แก่คณาจารย์ในระดับที่สามารถที่แข่งขันกับสถาบันอื่นได้ ค่าใช้จ่ายซึ่งสัมพันธ์กับความจำเป็นที่เพิ่มพูนขึ้น เช่น การซ่อมแซมสิ่งอำนวยความสะดวก และอื่น ๆ ข้อเสนอแนะของคุณคณะกรรมการที่ระดับ 4% นั้นตั้งอยู่บนฐานของการประเมิน การขึ้นลง

แน่นอน อันตรายอยู่ที่ การถดถอยของเศรษฐกิจซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในอนาคต จะทำให้คนไม่ต้องการที่จะใช้จ่ายอะไร ณ จุดที่เยาวชนส่วนใหญ่กำลังจะพร้อมเข้าวิทยาลัย จึงน่าจะเป็นเรื่องวิตกกังวลสำหรับผู้ว่าการรัฐคนต่อไป สภานิติบัญญัติและผู้บริหารสูงสุดของสถาบัน ควรจะหาหนทางป้องกันให้แน่ใจว่าสามารถรับนิสิต นักศึกษาได้ และ ไม่ได้ลดจำนวนนิสิตนักศึกษาลงเป็น พัน

คน เมื่อเศรษฐกิจตก ของค่าใช้จ่ายในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ⁴⁵ ไม่ว่าจะระดับจะอยู่ตรงไหน
ต่ำครั้งต่อไป เช่นที่ เพดานควรจะถูกกำหนดเป็นค่าร้อยละที่จะสนองตอบต่อความ
ผ่านมาแล้ว

ในอดีต

ต้องการตามการคาดการณ์ในอนาคต ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบ
ของงบประมาณที่ตกลง เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ

ความคิดเกี่ยวกับการจัดตั้งกองทุนเพื่อออกงบประมาณ
ทั่วไปของรัฐเป็นเรื่องใหม่ และเป็นแนวทางที่ยังโต้แย้งกันอยู่ว่า
จะสามารถทำให้ลดการเปลี่ยนแปลงไปมาของการจัดสรร งบประมาณ
ให้ราบรื่นยิ่งขึ้นได้หรือไม่ จริงอยู่ที่ความคิดนี้จะตรงกันข้ามกับ
กระบวนการจัดสรร งบประมาณที่ความสำคัญทางการเมือง
เป็นไปเพื่อใช้เงินงบประมาณของแต่ละปีทั้งหมด หรือคืนให้แก่
ประชาชนในลักษณะของการคืนเงินภาษีอากร ผู้นำทางการอุดม
ศึกษาวิตกกังวลว่า ถ้าไม่มีการควบคุมอย่างเหมาะสม แนวทาง
ที่แนะนำนี้อาจจะทำให้งบประมาณถูกลดลงโดยไม่สามารถที่จะ
ได้รับงบประมาณอย่างแท้จริง ต่อมายังวิตกกังวลด้วยว่า รัฐบาล
จะดึงเองงบประมาณไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ที่มีใช้การอุดม
ศึกษาแน่นอน ตามประวัติของการให้งบประมาณนั้นมีการจัด
เก็บไว้บางส่วน เพื่อวัตถุประสงค์ที่ดี และในกฎหมายต่าง ๆ ก็ยังมี
เหตุผลที่ดี ๆ ซึ่งทำให้เกิดการวิตกกังวลขึ้นได้ ⁴⁶

อย่างไรก็ดี งบประมาณพิเศษควรจะได้รับปกป้องปก
คุ้มครองจากกระบวนการทาง กฎหมาย เพื่อมิให้สามารถนำเอา
ไปใช้เพื่อการอื่นได้ ตัวอย่างรวมถึง สวัสดิการหลังเกษียณ
อายุ และการคุ้มครองกองทุนซึ่งได้รับการบริจาค และกำหนดไว้ใน
ในกฎบัตร 99 (1988) และกฎบัตรที่ 111 (1990) ⁴⁷ แน่นนอนที่
สุดว่า กองทุนควรจะได้รับ การก่อตั้งขึ้น ร่วมกันการปกป้องอื่น
ๆ เช่นที่ ปรากฏในข้อมูลประกอบที่ 9

เอวิด เบรนเนอแมน

(David Breneman)

คณะบดีคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยเวอจิเนีย

ในบันทึกข้อความถึง

ผู้ว่าการรัฐแคลิฟอร์เนีย

คนต่อไป 1998

(Dean of Education

University of Virginia in

A Memorandum to

the Next California

Governor 1998

นิสิตนักศึกษาเป็น

ตัวแทนของเป้าหมาย

โอกาสที่จะเพิ่ม งบ

ประมาณ ในช่วงที่ งบ

ประมาณของรัฐตกลง

เพราะหลายคนสามารถ

ที่จะจ่ายเพิ่มขึ้น และ

รัฐบาลในหนทางที่ใจดี มี

เมตตา และอาจจะ

สนับสนุนในทางที่ผิด

มักจะลดค่าเล่าเรียนใน

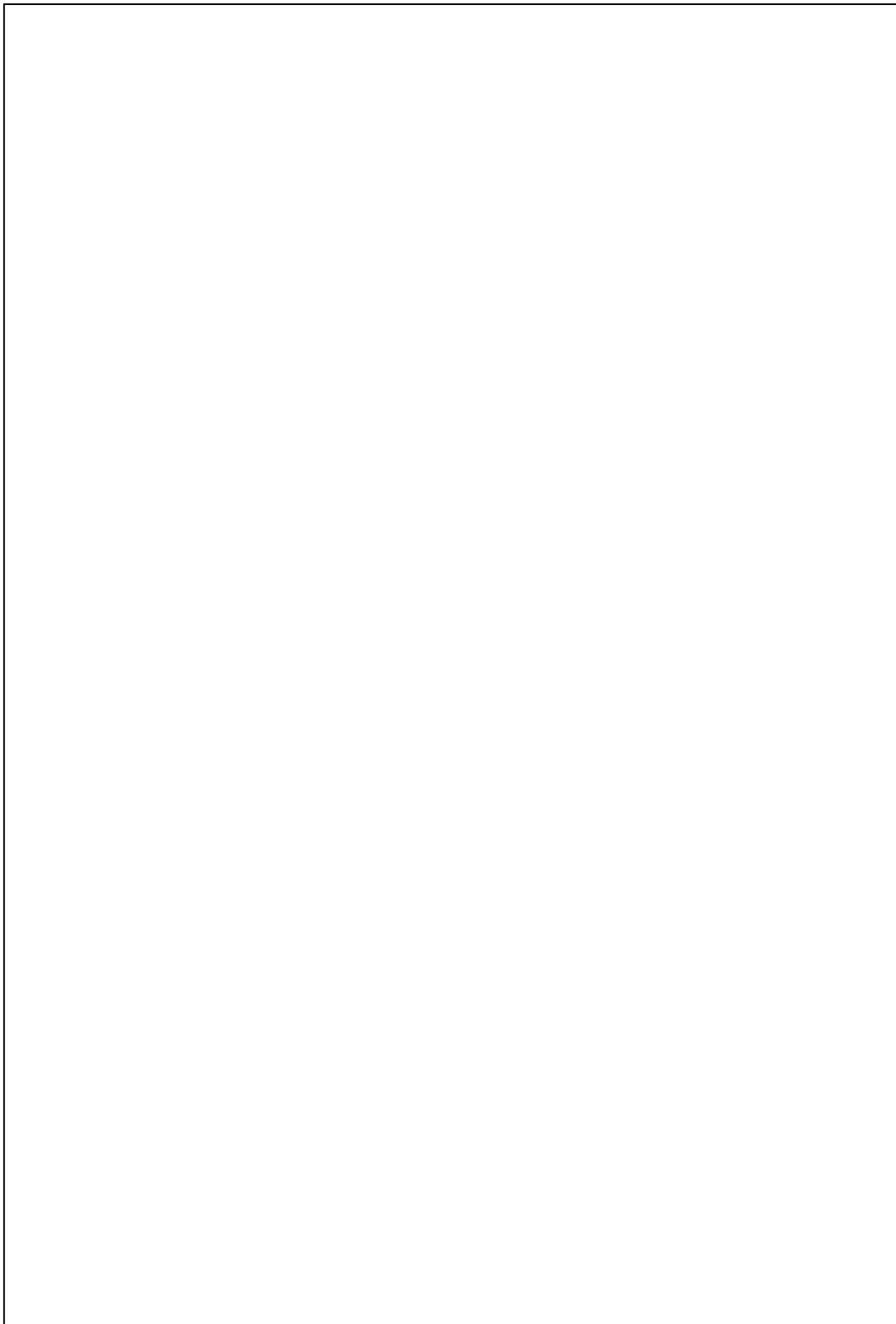
ช่วงเวลาที่เศรษฐกิจดี

รัฐบาลควรจะมี

งบประมาณที่ให้แก่การ
อุดมศึกษาอย่างน้อยที่
สุดตามค่าร้อยละ

โดยอาศัยแนวทางนี้ คณะกรรมการแสวงหา หนทาง
ที่จะกำหนดหลักการเพื่อลด การเพิ่มขึ้นลดลงของยุค “รุ่ง และ
ร่วง” ในการจัดสรรงบประมาณโดยการให้งบประมาณผูกพันร่วม
กัน และอยู่ในเครือข่ายเดียวกัน ในกลุ่มของผู้ได้รับงบประมาณ
ของรัฐ นิสิตนักศึกษา และสถาบันอุดมศึกษา รัฐบาลควรจะมี
มติงบประมาณที่ให้การอุดมศึกษา อย่างน้อยที่สุด จำนวนร้อยละ
ในปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบกับการจัดสรรงบประมาณทั้งหมด
ของรัฐ ให้งบประมาณบางส่วนสำหรับการขยายตัว และการช่วย
นิสิตนักศึกษาที่ต้องการความช่วยเหลือทาง การเงิน สถาบัน
ควรจะมียอมยกงบประมาณปกติที่ได้รับจากการลงทะเบียนบาง
ส่วนให้แก่รัฐ และควรที่จะเปลี่ยนการมองการใช้สิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกกว่า เป็นไปตามธุรกิจปกติ และหันมาพิจารณาให้ความ
สำคัญเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน จัด เงินทุนบางส่วนไว้
ใน กองทุนเพื่อการใช้จ่ายในภายหลัง นิสิตนักศึกษาควรจะมี
ยอมรับการขึ้น ค่าเล่าเรียนรายปี แต่ควรจะเป็นการขึ้น ที่เล็กน้อย
ปานกลาง และทำนายได้

ปัจจุบันของงบประมาณ
ทั้งหมดของรัฐ แบ่งสรร
ปันส่วนเงินทุน สำหรับ
การขยายตัว และการ
ช่วยเหลือนิสิตนักศึกษา
ที่ต้องการความ
ช่วยเหลือทางการเงิน
สถาบันเองก็ควรที่จะยก
ส่วนหนึ่งของงบ
ประมาณที่สัมพันธ์กับ
การขยายตัวของจำนวน
นิสิตนักศึกษาคืนให้แก่รัฐ
และควรที่จะเปลี่ยน
มุมมองของธุรกิจปกติใน
การใช้สิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวก เป็นกาประหยัด
และนำเงินใส่เอาไปใน
กองทุนเพื่อการใช้จ่าย
ในภายหลัง นิสิต นัก
ศึกษาเองควรจะมี ยอมรับ
ค่าเล่าเรียนที่เพิ่มขึ้นปี
ต่อปี แต่เป็นการเพิ่มที่
เป็นไปทีละเล็กละน้อย
ปานกลาง
และสามารถทำนายได้



ถ้ามีการรับข้อมูลพื้นฐานเหล่านี้ โดยกฎหมาย คงจะเป็นพลัง
ที่มีอำนาจสูง เพื่อดำเนินการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม เมื่อ
ประมาณขาดลง มาตรการเหล่านี้จะสามารถปกป้องคุ้มครองการ
นำเอาเงินกองทุนไปใช้ใน

ทางที่ผิด หรือการละเลิกภารกิจ ความรับผิดชอบของรัฐหรือไม่ คำตอบ ไม่ใช่เลย แต่ถ้าสถาบันและนิสิต นักศึกษา พยายามยึดกับข้อตกลงฝ่ายตน การกระทำผิดต่อข้อกำหนดอย่างไม่โปร่งใสจะถือว่าเป็นการทำความผิดและก้าวท้าวต่อสิทธิซึ่งจะก่อให้เกิดความสูญเสียทางการเมืองได้

ข้อเสนอแนะ 2-2

ค่าเล่าเรียนสำหรับนิสิตนักศึกษาผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐ⁴⁸ ควรจะปรับทุกปี โดยจำนวนที่กำหนดไว้ชัดเจน ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนของดัชนีที่บ่งชี้รายได้ของชาวแคลิฟอร์เนีย

ก. ค่าเล่าเรียนของนิสิตนักศึกษา ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐ ในสถาบันของรัฐทุกประเภท ควรจะปรับโดยค่าร้อยละเท่ากันของแต่ละปี สำหรับช่วง 5 ปี เมื่อสิ้นสุดช่วงเวลา 5 ปี ควรจะมีการคำนวณอัตราค่าร้อยละใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานของการเปลี่ยนแปลงรายปีที่แท้จริง โดยประมาณของดัชนีบ่งชี้รายได้ส่วนบุคคลในรัฐแคลิฟอร์เนีย ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา ช่วงระยะเวลาเช่นนี้ยาวพอที่จะลดการผันผวนรายปีของรายได้ ในขณะที่ยังสามารถที่จะปรับการขึ้นค่าเล่าเรียนให้เหมาะสมกับรายได้ส่วนบุคคล การเปลี่ยนแปลงที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนนั้นควรจะได้ประกาศ 1 ปี ก่อนที่จะเริ่มระยะเวลา 5 ปี เพื่อให้คนสามารถที่จะทำนายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตนักศึกษาและครอบครัว

ข. การเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐ ควรจะเป็นการเพิ่มขึ้น 4.6% ต่อปี ในช่วง 5 ปีแรกของนโยบายนี้⁴⁹

ค. สภาพของการอุดมศึกษาควรกำหนดระดับที่จะเพิ่มค่าเล่าเรียนเหนือระดับที่กำหนดไว้ปกติในช่วงที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และมีการตั้งงบประมาณอย่างสูง

มลรัฐ
แคลิฟอร์เนีย
ยึดมั่นกับการเก็บ
ค่าเล่าเรียนต่ำ เพื่อ
ประกันการเข้าศึกษา

ถ้าขาดความยืดหยุ่นที่จะรับสถานการณ์วิกฤต สถาบันอุดมศึกษาจะถูกบังคับให้ใช้มาตรการระยะสั้น ซึ่งไม่เป็นที่พอใจ

ต่อ แต่ทว่าค่าเล่าเรียน เป็นเพียงส่วนย่อยของ ค่าใช้จ่ายที่นักศึกษา ต้องมีในการเข้าศึกษา ระดับอุดมศึกษา อันที่จริง จำนวนและ สัดส่วนของนักศึกษา ปริญญาตรีที่มีรายได้ ต่ำในมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนียสูงขึ้นมาก

ในช่วง ปี ค.ศ. 1991-1994 ซึ่งเป็นช่วงที่ค่า เล่าเรียนสูงขึ้นอย่างน่า ตกใจ

ซามูเอล คิป (Samuel Kipp) อดีต ผู้อำนวยการคณะกรรมการการเงินทุน ช่วยเหลือนักศึกษา การประชุมครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนียที่ เบริกเลย์ กันยายน 1998

ของใครเลย รวมทั้งนิสิตนักศึกษาซึ่ง รับประทานอาหารอยู่ด้วย คงจะไม่ จลดถ้าจะคาดว่า เหตุฉุกเฉินทางการเงินจะไม่เกิดขึ้นอีก ตั้ง นั้น นโยบาย

ค่าเล่าเรียนระยะยาวควรจะบรรยายว่า ถ้าหากเกิดขึ้น จะทำ อย่างไร คณะกรรมการเสนอแนะให้การเพิ่ม ค่าเล่าเรียนที่ สูงกว่าจำนวนที่กำหนดไว้โดยปกติ ได้รับการพิจารณาเป็นเงิน เพิ่มพูนที่จะรับและปรับใหม่ทุกปี ในช่วงที่มีวิกฤตการณ์และยก เลิกเมื่อผ่านพ้นวิกฤตนั้น ฝ่ายนิติบัญญัติควรจะรับผิดชอบที่จะ ประกาศว่า เมื่อใดเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงิน และเมื่อใดวิกฤต การณ์นั้นผ่านพ้นไป

ข้อเสนอแนะ 2-3

รัฐบาลควรจะรับนโยบายช่วยเหลือทางการเงินระยะ ยาวสำหรับนิสิตนักศึกษาและรักษานโยบาย นั้นด้วย

ก. รัฐบาลควรจะรับผิดชอบที่จะให้เงินกองทุนช่วยเหลือ อย่างเพียงพอสำหรับความต้องการทางการเงิน อันเกิดจากการ เพิ่มค่าเล่าเรียน

ข. พระราชบัญญัติงบประมาณรายปีของรัฐ ควรกำหนด ให้จัดสรรงบประมาณคงที่สำหรับโครงการกองทุน รวมทั้งการ สนับสนุนนิสิตนักศึกษาในสถาบันอิสระและมหาวิทยาลัย

ค. รัฐบาลไม่ควรกระทำการใด ๆ ที่จะเปลี่ยนค่าเล่าเรียน ของสถาบันของรัฐเพื่อเพิ่มเงินภาษีอากร หรือ ให้คืนเงินภาษี อากรในลักษณะเดียวกันที่กระทำ โดย รัฐบาลกลาง ในปี 1997 จนกว่าผลระยะยาว และระยะของนโยบายการให้เงินสนับสนุนแก่นิ สิตนักศึกษาที่ เปลี่ยนแปลงไปชัดเจนแล้ว

การให้เงินสนับสนุนนิสิตนักศึกษาได้มีมาระยะเวลาหนึ่ง ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดหมาย หลังจากหลายปีที่มีการลดเงินสนับสนุนนิสิตนักศึกษา ซึ่งเรียนอยู่ในสถาบันอิสระ รัฐบาลได้เพิ่มเงินในโครงการสนับสนุนสำหรับส่วนนี้มากขึ้นทีเดียว หลังจาก หลายปีที่เฝ้ามองรัฐอื่น ๆ ได้กระตุ้นให้เกิดการประหยัด มลรัฐ แคลิฟอร์เนียได้เสนอโปรแกรมหุ้นศึกษา (scholarshare) ในปี 1997 ซึ่งนำมาใช้เพื่อลดภาษีได้สำหรับค่าใช้ จ่ายในวิทยาลัย หลังจากหลายปีที่ผ่านมา และพบว่า ภาวะของ เงินกู้ในกลุ่มนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้หลายคน หวั่นเกรงว่า นิสิตนักศึกษาหลายคนเมื่อจบแล้วจะเลือกอาชีพที่ เงินเดือนปานกลางในการสอนและการให้บริการสาธารณะ ซึ่ง นโยบายระยะหลัง ๆ ได้พิจารณาว่าจะลดหนี้ลง ถ้าทำงานในลักษณะนี้

รัฐบาลกลางเองก็ได้วางนโยบาย และ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับการ อุดมศึกษา คือ การให้ภาษี คืนสำหรับค่าเล่าเรียนที่จ่ายโดยนิสิต นักศึกษาและผู้ปกครอง และสามารถที่จะลดภาษีได้ โดยนำเอาดอกเบี้ยที่จ่ายโดยนิสิตนัก ศึกษาจากการยืมเงินเพื่อการศึกษาด้วย

ผลประโยชน์ของรัฐบาลกลางในลักษณะนี้ ประมาณว่าจะ มีจำนวนหลายร้อยล้านดอลลาร์สำหรับ ชาวแคลิฟอร์เนียทุกปี และจัดกลุ่มสำหรับชนชั้นกลาง โปรแกรมการให้ทุนของรัฐบาล กลาง และการช่วยเหลือทางการเงินของนิสิตนักศึกษาในแคลิฟอร์เนีย นั้น มีเป้าหมายที่นิสิตนักศึกษาที่แสดงว่ามีความ ต้องการ ทางการเงินตามการวิเคราะห์ที่เป็นมาตรฐาน

ต้องใช้เวลาพอสมควรก่อนที่จะพบว่าผลกระทบที่มีต่อ นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เมื่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้นจะเป็นเช่นไรอย่างชัดเจน ในเวลานี้ คณะกรรมการตกลงกันว่า ควรจะเสนอแนะให้ผู้วางนโยบายของรัฐตีพิมพ์โดยศูนย์ระดับชาติ เพื่อนโยบาย สาธารณและการอุดมศึกษา ดังนี้

ตามแรงเสริมซึ่งโปรแกรมของรัฐบาลกลางใหม่จัดทำขึ้น

(เพื่อเพิ่มค่าเล่าเรียนและ/ หรือลดการช่วยเหลือทางการเงินที่ขึ้นกับความต้องการ) รัฐต่าง ๆ ควรจะพิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่า โปรแกรม ใหม่ที่มีผลกระทบต่อ นิสิต นักศึกษาและครอบครัวในทุกระดับรายได้ได้อย่างไร ควรจะประกันให้ได้ว่า การพิจารณาว่าชนชั้นกลางที่เป็น นิสิต นักศึกษาและครอบครัวไม่ต้องมารับผิดชอบค่าใช้จ่ายเพื่อเปิดโอกาสทาง การศึกษาให้กับผู้อื่น⁵¹

ข้อเสนอแนะ 2-4

ถ้ารัฐบาลไม่กำหนดหรือไม่เต็มใจที่จะยอมรับนโยบายระยะยาวในการให้ทุนสนับสนุนการอุดมศึกษา และเก็บเงินค่าเล่าเรียนที่สมเหตุสมผล ตลอดจนวางกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการช่วยเหลือทางการเงิน ประชาชนแคลิฟอร์เนียควรจะยอมรับโดยการออกเสียงให้กับ ข้อเสนอแนะที่จะไม่ถูกพิจารณาใหม่ทุกปี

*ถ้าความกดดันทาง
การเมืองในการ
เจรจาประสาน
ประโยชน์ต่อรอง*

ตั้งแต่ปี 1985 กฎหมายของแคลิฟอร์เนีย ได้กำหนดสมการที่จะปรับค่าเล่าเรียนเป็นรายปีในมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย และมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยกฎหมาย สมการนี้มีเป้าหมายที่จะปรับค่าเล่าเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไปปานกลาง และ

รายปีของรัฐเกี่ยว
กับงบประมาณที่จะ
ใช้ในระยะเวลา
สำหรับการ
ช่วยเหลือทาง
การเงิน ค่าเล่า
เรียนของนิสิต
นักศึกษา และ
การจัดสรรการเงิน
ให้แก่การอุดม
ศึกษาชั้น เป็นไป
ไม่ได้
คณะกรรมการ
เสนอแนะให้มีการ
ลงคะแนนเสียง
โดยประชาชน

ทำนายได้ แต่ในช่วง หลาย ๆ ปี ส่วนใหญ่แล้วไม่ว่าจะเป็นช่วงที่
การเงินดี หรือการเงินตกต่ำ รัฐบาลก็มีได้ใช้สมการนี้ ไม่พิจารณา
ในการดำเนินการหรือยกเลิกชั่วคราว

ความปรารถนาที่จะลดค่าเล่าเรียนในปีที่เศรษฐกิจดี และ
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปีที่เศรษฐกิจตกต่ำ พบว่า เป็นไปอย่างรุนแรง
แรงมากกว่ากฎหมาย และอันที่จริงแล้ว ก็ดำเนินการไม่ได้ ในบาง
ส่วนเรื่องนี้เป็นไปเพราะช่องว่างหรือสัญญาภาคทางนโยบายว่า
ควรจะสนับสนุนการอุดมศึกษาทางการเงินอย่างไรในระยะเวลา ถ้า
ความกดดันทาง การเมืองการคลัง ในการเจรจาประสาน
ประโยชน์ต่อรอง รายปีของรัฐบาลว่า ควรจะจัดสรรงบประมาณ
อย่างไรในระยะเวลาเกี่ยวกับค่าเล่าเรียน การให้เงินช่วยเหลือ และ
งบประมาณ สำหรับการอุดมศึกษาเป็นไปไม่ได้ คณะกรรมการ
เสนอให้มีการลงคะแนนเสียงโดยประชาชน

ข้อมูลประกอบที่ 10 ให้แผนภาพซึ่งอธิบายข้อเสนอทางการเงินทั้งหมดของคณะกรรมการ ที่แสดงให้เห็น อย่างง่าย ๆ โดย
การอธิบายถึงการปรับรายปี ในกรณีของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย
และมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย

<div data-bbox="373 600 619 763" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> งบประมาณจาก ค่าเล่าเรียน </div> <div data-bbox="373 813 619 1189" style="border: 1px solid black; padding: 5px;"> การจัดสรร งบประมาณ ของรัฐ </div>	<div data-bbox="748 600 952 763" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> การเพิ่ม ค่าเล่าเรียน </div> <div data-bbox="748 813 952 1032" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> การปรับการ จัดสรรงบ ประมาณของ ของรัฐ </div> <div data-bbox="748 1081 952 1189" style="border: 1px solid black; padding: 5px;"> งบประมาณ จากปีพื้นฐาน </div>	<div data-bbox="1145 600 1334 763" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> การเพิ่ม ค่าเล่าเรียน </div> <div data-bbox="1145 813 1334 1032" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> การปรับการ จัดสรรงบ ประมาณ ของรัฐ </div> <div data-bbox="1145 1081 1334 1189" style="border: 1px solid black; padding: 5px;"> งบประมาณ จากปีที่ 1 </div>
<p>งบประมาณปีพื้นฐานเป็น ผลรวมของการจัดสรรงบประมาณของรัฐและงบประมาณที่ได้จาก ค่าเล่าเรียนของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละประเภท ปีพื้นฐานนี้กำหนดสัดส่วนของค่าใช้จ่ายทั่วไป ซึ่งคงรักษาไว้สำหรับแต่ละประเภทในปีอื่นๆ ในอนาคต</p>	<p>งบประมาณของปีที่ 1 เป็นผลรวมของงบประมาณของปีพื้นฐาน ค่าเล่าเรียนที่เพิ่มขึ้น (ตามดัชนีของรายได้ที่เพิ่มขึ้นในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในช่วงเวลา 15 ปี ซึ่งค่าเฉลี่ยคำนวณใหม่ทุก 5 ปี) และการเปลี่ยนแปลงในการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่จำเป็นต่อการรักษาสัดส่วนของแต่ละประเภทกับจำนวน งบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งหมดของรัฐในปีพื้นฐานรัฐให้เงินช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น</p>	<p>งบประมาณของปีที่ 2 เป็นผลรวมของงบประมาณปีที่ 1 ค่าเล่าเรียนที่เพิ่มขึ้น (กำหนดโดยรายได้ส่วนบุคคลที่เพิ่มขึ้นในช่วง 15 ปี ที่มีการคำนวณค่าเฉลี่ยทุก 5 ปี) และการเปลี่ยนแปลงในการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่จำเป็นต่อการทำนุบำรุงรักษา สัดส่วนค่าใช้จ่ายทั้งหมดของรัฐในปีพื้นฐานของอุดมศึกษาแต่ละประเภท รัฐเป็นผู้ให้เงิน</p>

		สนับสนุนช่วยเหลือการเงินในกรณีที่มีการเพิ่มค่าเล่าเรียนขึ้น
--	--	---

การสนับสนุนการขยายตัว : เพิ่มให้งบประมาณพื้นฐาน	
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย	มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย
ถ้าการขยายตัวน้อยกว่า 1.5% มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียจะไม่ได้รับเงินสนับสนุนเพิ่มเติม	ถ้าการขยายตัวน้อยกว่า 1.5% มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ไม่ได้รับเงินทุนสนับสนุนเพิ่มเติม
ถ้าการขยายตัว 1.5% หรือสูงกว่า มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียจะได้รับเงินจากรัฐ 7,872 ดอลลาร์ต่อนิสิตนักศึกษาเต็มเวลา (อัตราที่มีการประสานประโยชน์ ต่อรองแล้วในปีนี้)	ถ้าการขยายตัว 1.5% หรือสูงกว่า มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียได้รับเงินทุนสนับสนุนจากรัฐ 5,487 ดอลลาร์ต่อนิสิตนักศึกษาเต็มเวลา (อัตราจากการเจรจาประสานประโยชน์ ต่อรองในปีนี้)

สถาบันอุดมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้แสดงให้เห็นศักยภาพอย่างแท้จริงในการรักษาตนเองให้รอดในช่วงเวลาวิกฤต ลักษณะที่เหมือนผู้ที่ถูกตรึงไม้กางเขนในช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 ผ่านไป โดยที่สถาบันอุดมศึกษายังคงอยู่ได้ด้วยดี รวมทั้งประชาคมภายในสถาบัน ซึ่งเป็นรูปแบบ

3. การประกันการเข้าเรียนและคุณภาพ : การอภิปรายถึงปัญหาวิกฤตที่สุดในการปกครองและโครงสร้าง

คุณภาพของการอุดมศึกษาและการรับนิสิต นักศึกษาเข้าเรียน ขึ้นอยู่กับทรัพยากรและสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกที่มีเพียงพอและใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสม ตามกาลเทศะที่ตัดสินใจในกระบวนการ ปกครอง อย่างไรก็ดี คณะกรรมการพบว่าโครงสร้างของสถาบันอุดมศึกษา มีแนวโน้มที่จะลดหลั่นเป็นชั้น ๆ มากเกินไป พบว่าการตัดสินใจในการปกครองหลายครั้ง เกือบจะทั้งหมดได้รับอิทธิพลจากการจัดระดับความสำคัญก่อนหลังภายใน และเน้นมากเกินไปเกี่ยวกับการรักษาสภาพเดิม ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่อยู่ภายใต้ความกดดัน ⁵²

เดิม ๆ สิ่งซึ่งมีคุณค่าสูง
สุด และจะทำให้
ประทับใจที่สุด และ
น่ากล่าวถึงมาก
ที่สุดก็คือ ท่ามกลาง
ความร้อนรนแรง
ที่ผ่านมานั้น สถาบัน
อุดมศึกษาได้
เปลี่ยนแปลงในสาระ
สำคัญน้อยมาก
กองทุน พิว แชริตีเทเบิล
ทรัสต์ (Pew
Charitable Trusts)
“คำมั่นสัญญา” 1997

ประโยชน์ของสาธารณะควรจะได้รับการสนองดีมากกว่านี้ ถ้ามี
การเปลี่ยนแปลงที่ช่วยให้เกิดความร่วมมือ และมุมมองซึ่งเน้นการ
ให้บริการ

ถ้าคณะกรรมการไม่เห็นด้วยกับผู้ซึ่งปกป้อง อิทธิพล
แบบเดิม ๆ ในแง่ที่ว่า มุมมองของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยควร
จะมีการมองไปข้างหน้าไกล ๆ ถึง ขอบฟ้า และคุณค่าของ
การตัดสินใจหลัก ๆ ที่สำคัญนั้นควรจะวัดได้ดีที่สุด หลังจากเวลา
ผ่านไปหลายปี มิใช่ในลักษณะของการตอบสนองกับสิ่งที่เชื่อว่า
น่าจะเป็น ความชอบหรือการเรียกร้องของสังคมปัจจุบัน
เรื่องที่ ทำหายก็คือ ทำอย่างไรจะสามารถก่อให้เกิดสมดุลได้

หลังจากทบทวนโครงสร้างและกระบวนการตัดสินใจภายใน
ในอุดมศึกษาของแคลิฟอร์เนียแล้ว คณะกรรมการได้บ่งชี้เรื่องซึ่ง
ควรจะต้องสนใจเป็นพิเศษ 3 ด้าน
ดังต่อไปนี้⁵³

- โครงสร้างซึ่งมีปัญหาและความตึงเครียดภายในของ
วิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย
- ความต้องการและความจำเป็นที่จะต้องทำให้การร่วม
มือทั่วทั้งรัฐทางการอุดมศึกษาเข้มแข็งขึ้น
- ความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างทางการมากขึ้น เพื่อ
สนับสนุนความร่วมมือในภูมิภาค ระหว่างสถาบันการ
ศึกษาต่าง ๆ

การปรับปรุงโครงสร้างของวิทยาลัยชุมชน แคลิฟอร์เนีย

คณะกรรมการคิดว่า วิทยาลัยชุมชน ซึ่งเป็นสถาบันที่รับนิสิตนักศึกษามากที่สุดในช่วงคลื่นลูกที่สองนั้น วุ่นวายไปด้วยข้อจำกัดและความไม่มีประสิทธิภาพที่ทำให้หมดเปลืองพลัง (บางส่วนได้บ่งชี้ไว้ในข้อมูลประกอบ ที่ 11) การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างและการปฏิรูปกฎระเบียบต่าง ๆ ในส่วนนี้ จะช่วยประหยัดเงินได้เป็นจำนวนสิบล้านดอลลาร์ และควรจะนำเงินที่ประหยัดได้นั้นไปลงทุนในการไปลงทุนในการให้บริการทางการศึกษา ซึ่งจะมีผลประโยชน์โดยตรงต่อนิสิตนักศึกษา

ข้อมูลประกอบที่ 11

วิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย : ความวุ่นวายอันเกิดจากพลังซึ่งขัดแย้งกัน

พลังด้านหนึ่ง	พลังอีกด้านหนึ่ง
ความต้องการที่จะเป็นสถาบันที่เท่าเทียมกับสถาบันประเภทอื่นในการ อุดมศึกษาระดับรัฐ	โครงสร้างการปกครองไม่มีลักษณะเป็นอุดมศึกษา แต่คล้ายคลึงกับโรงเรียนมัธยมโดยที่มีเขตทางภูมิศาสตร์และสภาวิทยาลัยมาจากการเลือกตั้ง
ระบบการเงินที่กำหนดโดยรัฐอย่างเข้มงวด และมีความสามารถจำกัดในการหาเงินสนับสนุนในท้องถิ่น	คณะกรรมการสภาวิทยาลัยอาจจะลงนามในสัญญาและผูกมัดตนเองได้โดยไม่มีความสามารถตามความเป็นจริงที่จะนำเงินมาสนับสนุนสัญญานั้น หรือหาวิธีการที่จะเสนองบเงินดังกล่าว
ค่าเล่าเรียนกำหนดโดยรัฐ	คณะกรรมการสภาวิทยาลัยมีอำนาจในการตั้งโครงการและบริหารทางการศึกษา ซึ่งเหมาะสมสำหรับประชาคมของตน แต่ไม่

	มี ความสามารถที่จะกำหนดค่าใช้จ่ายของโครงการเหล่านั้น
รัฐกำหนดไว้ว่า นิสิตนักศึกษาอาจจะเข้าวิทยาลัยใดก็ได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องอยู่ในเขตภูมิศาสตร์ของตน	กรรมการสภาวิทยาลัยได้รับการ เลือกตั้ง มาจากผู้ลงคะแนนเสียงที่อยู่ภายในเขตของตน เท่านั้น และ รับผิดชอบเฉพาะวิทยาลัย ซึ่งอยู่ภายในเขตของตนด้วย นิสิตนักศึกษาหลายคน โดยเฉพาะผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตชุมชน มีภูมิลำเนานอกเขต และ ไม่สามารถ ที่จะลงคะแนนเสียงให้แก่กรรมการสภาวิทยาลัย ผู้ปกครองวิทยาลัยของตน

ข้อมูลประกอบที่ 11 (ต่อ)

วิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย : ความวุ่นวายอันเกิดจากพลังซึ่งขัดแย้งกัน

พลังด้านหนึ่ง	พลังอีกด้านหนึ่ง
กฎบัตรด้านอุดมศึกษากำหนดภารกิจจำนวนหนึ่ง ซึ่งจะต้องปฏิบัติโดย กิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายสูง มีข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ซับซ้อน การควบคุมที่ไม่เหมาะสมสำหรับสถาบัน ท้องถิ่น	วิทยาลัยจำเป็นที่จะต้องมีความยืดหยุ่น หลากหลาย ตอบสนองต่อสังคม ปราศจากลักษณะของระบบราชการ และสามารถผลิตผลงานของตนได้อย่างดี
ผู้ปกครองสถาบันอุดมศึกษาทั่วทั้งรัฐ มีความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะเป็นตัวแทนของวิทยาลัยทั่วทั้งรัฐ และมีความ รับผิดชอบทั่วไปสำหรับความอยู่รอดทางการเงิน แต่มักจะเป็นแต่เพียง 1 ในบรรดา ข้าราชการหลาย ๆ คน และปราศจาก หรือเกือบไม่มีอำนาจแต่อย่างใด ที่จะประพัตหน้าทางในช่วงของวิกฤต	ผู้บริหารของเขตได้รับการคัดเลือกโดย กรรมการสภาวิทยาลัยท้องถิ่น และมีความผูกพันและรับผิดชอบต่อเขต ผู้แทนกลุ่ม และกลุ่มหลายกลุ่มแข่งขันกันเพื่อจะมีความเด่นในสายตาของรัฐบาลในฐานะผู้นำ และกระบอกเสียงของวิทยาลัยต่าง ๆ

คณะกรรมการเห็นพ้องต้องกันกับข้อสรุปของ คณะกรรมการมัธยมศึกษาแคลิฟอร์เนียว่า การขาดลักษณะผู้นำของวิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนียในระดับของรัฐนั้น เป็นเหตุผลสำคัญหลักที่ทำให้ระบบไม่สามารถจะบรรลุความเสมอภาคกับมหาวิทยาลัยของรัฐ ในเรื่องของ งบประมาณและนโยบายในระดับรัฐ⁵⁴

เท่าที่ได้อ่านรายงานการรับรองวิทยฐานะอย่างจริง ๆ มาเป็นร้อยร้อยเล่มแล้วในหลายปีที่พามาสามารถที่จะยืนยันข้อเท็จจริงว่าวิทยาลัยชุมชนของแคลิฟอร์เนียนั้น ได้รวมการเสนออย่างเป็นเลิศ และทุ่มเทให้กับการเป็นผู้นำทั้ง ๆ ที่สาธารณูปโภคเสื่อมโทรม มีข้อกำหนดทางการปกครองที่ไม่ชัดเจนและปั่นเปื้อนไปด้วยการเมืองและนโยบายระดับท้องถิ่นที่เป็นอุปสรรค คอนสแตนส์ คาร์รอลล์ (Constance Carroll) ประธาน หรือคณะกรรมการรับรอง

ดังนั้น ข้อเสนอแนะต่อไปนี้จะจัดทำขึ้นมาเพื่อให้เกิดความตระหนักเกี่ยวกับความเป็นจริงตามกฎหมายที่ 13 ซึ่งก่อให้เกิดระบบการเงินของรัฐสำหรับวิทยาลัยชุมชน และวิทยาลัยชุมชนควรจะใช้ทรัพยากรมากขึ้น เพื่อสนองต่อความต้องการของนิสิตนักศึกษา และใช้ให้น้อยลง เพื่อการปฏิบัติตามกฎระเบียบและความต้องการของสถาบัน เราเชื่อว่า ชาวแคลิฟอร์เนียจะได้รับการบริการที่ดีขึ้น ถ้าวิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาอย่างแท้จริง โดยที่มีความสำคัญเท่าเทียมกันกับประเภทสถาบันอุดมศึกษาอื่น

หัวข้อเสนอแนะ 33

การปกครองและโครงสร้างของวิทยาลัยชุมชน แคลิฟอร์เนีย ควรจะได้รับการปรับปรุงให้มีลักษณะเรียบง่ายและเปลี่ยนแปลง เป็นการเน้นวิทยาเขตมิใช่เขต ปกครองทางการเมือง

ก. โครงสร้างของวิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย ควรจะได้รับการเปลี่ยนแปลงจากระบบ 3 ระดับที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอันประกอบด้วย สำนักงาน ผู้ปกครอง ระดับรัฐและคณะกรรมการผู้ปกครอง เขตภูมิภาคซึ่งปกครองโดย คณะกรรมการสภาที่รับการเลือกตั้ง และ วิทยาลัยแต่ละวิทยาลัย (statewide chancellor's office and Board of Governors) ให้เป็นระบบ 2 ระดับ ซึ่งประกอบด้วย สำนักงาน ผู้ปกครองระดับ รัฐ และคณะกรรมการสภา และวิทยาเขตต่าง ๆ ซึ่งมีสภาปกครองของตนเอง

วิทยฐานะสำหรับ
วิทยาลัยชุมชนและ
วิทยาลัยขนาดเล็ก
1998

อันที่จริงแล้วไม่มีเขตของวิทยาลัยชุมชนใดเลยที่ประสบความสำเร็จในการนำเอาเงินภาษีอากรมาใช้ใน 18 ปีที่ผ่านมา โดยที่การกำหนดอัตราภาษีอากรในอดีตนั้นควบคุมโดยรัฐ และเขตเองก็ต่อต้านวิทยาลัยว่าเป็นเรื่องที่ไม่ทันสมัย พอล เซนซีออล (Paul Setziol) อาจารย์วิทยาลัยชุมชนฟุตฮิลล์ 1996 (Foothill Community College 1996)

1. ควรให้สภาปกครอง (Governance Councils) ของแต่ละวิทยาลัย ทำหน้าที่แทนคณะกรรมการสภา ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งสู่สภา ปกครองนี้ควรจะเป็นตัวแทนของชุมชนทางภูมิศาสตร์รอบ ๆ วิทยาลัย คณะกรรมการระดับรัฐและตัวแทน ประชาคมในวิทยาเขต 3 กลุ่มนี้ เป็นคณะบุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสียมากที่สุดในวิทยาลัย

2. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาควรจะต้อง ประกอบด้วย

- . กรรมการ 9 คน ซึ่งแต่งตั้งโดย ข้าราชการท้องถิ่นจากการเลือกตั้ง
- . กรรมการ 4 คน ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการสภา ระดับรัฐ
- . กรรมการ 4 คน ได้รับการแต่งตั้งโดยประชาคมในวิทยาเขต (ผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากรเสริม และนิสิตนักศึกษา)

สภาปกครอง (Governance Council) แต่ละ สภาควรจะมีตัวแทนมาจากประชาคมภายนอกของวิทยาลัยชุมชน (ธุรกิจ ผู้ใช้แรงงาน โรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยาลัย 4 ปี และภาคองค์กรที่ไม่เน้นกำไร) สมาชิกภาพของสภาควรจะประกอบไปด้วยตัวแทนของความ หลากหลายในประชากรของชุมชน กรรมการสภาควรจะทำงานโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน⁵⁷ พยานหลายคน

ซึ่งมาชี้แจงต่อคณะกรรมการ รวมทั้งบทความในหนังสือพิมพ์ หลายบทความ วิจัยและไม่เพียงพอใจที่มีการจ่ายค่าตอบแทน และสวัสดิการชีวิตให้แก่ คณะกรรมการสภาโดยเขตบางเขต น่าจะเหมาะสมที่สุดที่สภาปกครองควรจะเป็นไปตามรูปแบบอาสาสมัครของการเป็นกรรมการสภาระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจารณ์ข้อเสนอนี้ยืนยันว่า สภาปกครองซึ่งประกอบด้วยบุคคลในลักษณะนี้ จะอยู่ ภายใต้อิทธิพล ของการเมืองที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ในลักษณะที่เลวร้าย ที่สุด เพราะกรรมการหลายคนจะได้รับการแต่งตั้งโดย นักการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งท้องถิ่น ผู้วิจารณ์ เห็นว่า ขนาดของสภาจะทำให้ไม่สามารถประชุมกัน ได้บ่อยครั้งเท่ากับที่สภาท้องถิ่นปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน และคนจำนวนน้อยมากที่จะทำงานโดยไม่ต้องการอภิสิทธิ์ว่าได้รับ การเลือกตั้งหรือมีสิ่งจูงใจในรูปของค่าตอบแทนจำนวนสูง

คณะกรรมการเชื่อว่าขนาดมีความสำคัญน้อยกว่าหลักการที่สภาปกครองท้องถิ่นควรจะมีตัวแทนจากกลุ่ม ที่หลากหลาย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับวิทยาลัย “การวิจัยและการสัมภาษณ์ของเราบ่งชี้ว่า ขนาดของสภาที่มาจากสาธารณชนมากที่สุด และมีขนาดเล็กนั้น จะก่อให้เกิดปัญหาวิกฤต และไม่สามารถที่จะทำหน้าที่สภาปกครอง ที่มีประสิทธิภาพได้” สภาปกครองระดับชาติสรุป “สภาขนาดใหญ่สามารถที่จะประมวลตัวแทนและข้อคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์ของประชาชนซึ่งมีความหลากหลายได้” และจะไม่ถูกชักจูงไปโดยกลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ⁵⁸

นอกจากนั้น เรายังไม่เห็นด้วยว่า การแต่งตั้งโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการเลือกตั้ง ท้องถิ่นจะทำให้ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งนั้นมีลักษณะทางการเมือง เสมือนหนึ่งว่าได้รับการเลือกตั้งขึ้นมาเอง หรือจะเป็นตัวแทนของผลประโยชน์ของผู้ที่แต่งตั้งเท่านั้น ตัวอย่างที่ ผ่านมาในอดีตพบว่า คณะกรรมการสภาที่ได้รับการแต่งตั้งมี ประสิทธิภาพสูงทีเดียว ถ้ามีความรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญ และเชื่อว่าการให้บริการของตนสำคัญต่อการ ปรับปรุง

พัฒนาชุมชน และเวลาที่ใช้นั้นมิได้หมดไปเพื่อรายละเอียด
หยุ่มหยมเกี่ยวกับงานธุรการ หรือการโต้แย้งภายใน

ในที่สุด คณะกรรมการเชื่อว่า สภาที่ไม่ได้รับการเลือกตั้ง
และมีขนาดใหญ่ ซึ่งพบกันน้อยครั้งกว่า น่าจะ เน้นเฉพาะประเด็น
หลัก ๆ และเรื่องเกี่ยวกับนโยบายของวิทยาลัย และเน้นน้อยกว่า
เกี่ยวกับเรื่องของการบริหาร จัดการเรื่องเล็กน้อย และการเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวของวิทยาเขตอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งเป็น
ประเด็นที่หลายคนเป็นห่วงเกี่ยวกับสภาวิทยาลัยหลายแห่งใน
ปัจจุบัน

3. วิทยาเขตแต่ละแห่งควรจะเป็นจุดศูนย์กลางของการ
ตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบเต็มที่ทางด้านการเงินสำหรับงบประมาณ
ที่มีได้มาจากรัฐ

สภาปกครองควรจะมีคามรับผิดชอบสำหรับ การเสนอ
แนะต่อคณะกรรมการสภาระดับรัฐเกี่ยวกับ การแต่งตั้งอธิการ
บดีของวิทยาเขต หรือการใช้งบประมาณส่วนที่จัดสรรให้แก่
วิทยาลัย การถอดออกจากการเลิกให้ค่าตอบแทนแก่คณะผู้
บริหารของเขต และ ค่าใช้จ่าย อื่น ๆ ของเขต ควรใช้เพื่อนำ
มาเพิ่มพูน ค่าใช้จ่ายในเรื่องของการเรียนการสอน และ
บริการ สนับสนุนนิสิตนักศึกษาในวิทยาเขตต่าง ๆ

ข. คณะกรรมการสภาระดับรัฐควรจะได้มี ความรับผิดชอบ

เกี่ยวกับกฎหมาย
การศึกษาสำหรับ
วิทยาลัยชุมชนใน
มลรัฐแคลิฟอร์เนีย
ซับซ้อนอย่าง
ไม่หาเชื้อ
มีรายละเอียดมาก
เกินไป และเป็นการ
ออกคำสั่งโดย

ชอบในการจัดตั้งและทำนุบำรุงรักษา มาตรฐานของทั้งรัฐแคลิฟอร์เนีย เกี่ยวกับโปรแกรมที่มีความสำคัญระดับรัฐ (เช่น การถ่ายโอนทางวิชาการไปสู่มหาวิทยาลัย 4 ปี เป็นต้น) และเพื่อประกันว่า ระบบประมาณทั้งหมดที่นำเสนอต่อสภาปกครองนั้น ได้รับการจัดงบดุลอย่างดี และจัดขึ้นด้วยความรับผิดชอบเต็มที่

ค. มาตรการต่าง ๆ ใน กฎบัตรการศึกษา เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยชุมชนของแคลิฟอร์เนียนั้น ควรจะยกเลิกไปในฐานะที่เป็นส่วนของการปฏิรูปใหม่ และนำเอากรอบแนวคิดที่ไม่มีการวางกฎระเบียบอย่าง ชัดเจนแน่นอน และกระชับ ในข้อกำหนดของกฎหมายมาแทน นั่นคือ กรอบที่เน้นความคาดหวัง และผลที่มีใช้ คำสั่ง

การตรวจสอบกฎหมายการศึกษา ทำให้เห็นว่า

3. วิทยาเขตแต่ละแห่งควรจะเป็นจุดศูนย์กลางของการตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบเต็มที่ทางด้านการเงินสำหรับงบประมาณที่มีได้มาจากรัฐ

สภาปกครองควรจะมี ความรับผิดชอบสำหรับ การเสนอแนะต่อคณะกรรมการสภาระดับรัฐเกี่ยวกับ การแต่งตั้งอธิการบดีของวิทยาเขต หรือการใช้งบประมาณส่วนที่จัดสรรให้แก่วิทยาลัย การถอดออกจากการเลิกให้ค่าตอบแทนแก่คณะผู้บริหารของเขต และ ค่าใช้จ่าย อื่น ๆ ของเขต ควรใช้เพื่อนำมาเพิ่มพูน ค่าใช้จ่ายในเรื่องของการเรียนการสอน และ บริการ สนับสนุนนิสิตนักศึกษาในวิทยาเขตต่าง ๆ

ข. คณะกรรมการสภาระดับรัฐควรจะได้มี ความรับผิดชอบในการจัดตั้งและทำนุบำรุงรักษา มาตรฐานของทั้งรัฐแคลิฟอร์เนีย เกี่ยวกับโปรแกรมที่มีความสำคัญระดับรัฐ (เช่น การถ่ายโอนทางวิชาการไปสู่มหาวิทยาลัย 4 ปี เป็นต้น) และเพื่อประกันว่า ระบบประมาณทั้งหมดที่นำเสนอต่อสภาปกครองนั้น ได้รับการจัดงบดุลอย่างดี และจัดขึ้นด้วยความรับผิดชอบเต็มที่

ไม่จำเป็น

แจค สก๊อต (Jack Scott) กรรมการสภาสามัญของรัฐแคลิฟอร์เนีย นำเสนอต่อการประชุมวิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนียในฤดูใบไม้ร่วงของสหวิชาการวิทยาลัยชุมชน 1998

เกี่ยวกับกฎหมายการศึกษาสำหรับวิทยาลัยชุมชนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ชับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อ มีรายละเอียดมากเกินไป และเป็น การออกคำสั่งโดยไม่จำเป็น

แจค สก๊อต (Jack Scott) กรรมการสภาสามัญของรัฐ

ค. มาตรการต่าง ๆ ใน กฎบัตรการศึกษา เกี่ยวข้อง กับวิทยาลัยชุมชนของแคลิฟอร์เนียนั้น ควรจะยกเลิกไปในฐานะ ที่เป็นส่วนของการปฏิรูปใหม่ และนำเอากรอบแนวคิดที่ไม่มีการ วางกฎระเบียบอย่าง ชัดเจนแน่นอน และกระชับ ในข้อ กำหนดของกฎหมายมาแทน นั่นคือ กรอบที่เน้นความคาดหวัง และผลที่มีใช้ คำสั่ง

แคลิฟอร์เนีย นำเสนอ ต่อการประชุมวิทยาลัย ชุมชนแคลิฟอร์เนียใน ฤดูใบไม้ร่วงของ สหวิชาการวิทยาลัย ชุมชน 1998

การตรวจสอบกฎหมายการศึกษา ทำให้เห็นว่า หลายพรรคไม่ยังประโยชน์ให้แก่นิสิตนักศึกษาแต่อย่างใด แต่ยังคงทำให้สูญเสียพลังในการทำงานและทรัพยากร ต่าง ๆ ข้อกำหนดที่จำกัดขอบเขต หรือผลผลิตความต้องการที่กลุ่มผล ประโยชน์ ผลักดันให้ผ่านการเจรจาต่อรองกับรัฐบาลเกิดขึ้น โดย ไร้ประโยชน์ (ข้อมูลประกอบที่ 12) แสดงรายการตัวอย่างราย ละเอียดมาก เกินไปของ กฎหมายการศึกษา ในช่วงของการ ประชุมผู้เป็นพยานหลายคนยกตัวอย่างที่ทำให้เกิดความสูญ เปล่าจากการกำหนดเหล่านี้ กรอบกฎหมายสำหรับ วิทยาลัยชุมชนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ควรนิยมโครงสร้าง ทัวไป ความคาดหวัง และการคุ้มครองวิทยาลัยโดยมีรายละเอียดและ การปฏิบัติอยู่ในความรับผิดชอบของสภาบริหารของรัฐ วิทยา เขต และกระบวนการต่อรอง

ข้อมูลประกอบที่ 12
ตัวอย่างของรายละเอียดปลีกย่อยซึ่งควบคุมวิทยาลัยชุมชน ของแคลิฟอร์เนีย ดังปรากฏในกฎบัตรการศึกษา
การศึกษาโดยผ่านการทำสัญญาทั้งที่ให้เครดิตและไม่ให้เครดิตของคณาจารย์ ผู้สอนใน วิทยาลัยชุมชนนั้นจะได้รับการตอบแทนในลักษณะเดียวกันกับโปรแกรมที่ไม่ได้รับการทำ สัญญา และเป็นโปรแกรมปกติ (เลขที่ 78022)
พนักงานผู้ได้รับการบรรจุในประเภทงานต่าง ๆ ของวิทยาลัยชุมชนและทำงานอาทิด้วยละ 4 วัน จะมีสิทธิลา 12 วันสำหรับการป่วย หรือบาดเจ็บ (เลขที่ 88191)
เขตการศึกษาของวิทยาลัยชุมชนทุกแห่งจะต้องให้ 0.03846 ชั่วโมง วันลาพักผ่อนตากอากาศ สำหรับแต่ละชั่วโมงที่พนักงานที่ได้รับการบรรจุตามตำแหน่งต่าง ๆ โดยปกติทำงาน ให้ บริการต่อชั่วโมง (เลขที่ 88197)

ถ้าเขตของวิทยาลัยชุมชนไม่กำหนดว่า วันที่ 9 กันยายน ซึ่งถือว่าเป็นวันรับนิสิตนักศึกษา เข้าใหม่เป็นวันหยุด ซึ่งได้รับค่าตอบแทน เขตจะต้องให้วันหยุดทดแทน 1 วัน (เลขที่ 88205.5)
สมาชิกทุกคนของสถานีตำรวจประจำวิทยาลัยชุมชนจะได้รับเครื่องหมายติดที่หน้าอก และมี อำนาจที่จะติดเครื่องหมายนั้นได้ คณะกรรมการปกครองสามารถกำหนดให้ตำรวจแต่ง เครื่องแบบที่แตกต่างออกไปอย่างชัดเจนได้ (เลขที่ 72331)
ในขณะที่เดินทางอยู่นอกรัฐ เจ้าหน้าที่และพนักงานของสำนักงานผู้ดูแลหรืออธิการบดีต่าง ๆ จะได้รับค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ซึ่งกำหนดโดยผู้ว่าการและ ผู้อำนวยการฝ่ายการคลัง (เลขที่ 71049)

ง. ทรัพยากรทางการเงินและข้อผูกมัดตามสัญญาของ
วิทยาลัยชุมชนแคลิฟอร์เนีย ควรสะท้อนให้เห็น ธรรมชาติ ซึ่ง
ดำเนินไปคู่กันระหว่างรัฐและท้องถิ่นที่มีความรับผิดชอบร่วมกัน
ในการปกครองวิทยาลัยดังกล่าว

1. นอกจากเงินสนับสนุนจากงบประมาณทั่วไป
ของรัฐ ตามมาตราที่ 98 แล้ว แต่ละวิทยาลัยควรจะได้รับเงินจาก
ภาษีอากร อสังหาริมทรัพย์ โดยตั้งอยู่ บนฐานของสัดส่วนใน
ปัจจุบันของจำนวนภาษีอสังหา-
ริมทรัพย์ทั้งหมดในตำบล ซึ่งวิทยาลัยนั้นตั้งอยู่

2. แต่ละวิทยาลัยควรจะได้รับอำนาจที่จะ
แสวงหาการยอมรับจากผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งส่วนใหญ่ใน
เมือง ในตำบล หรือในเขตเฉพาะสำหรับวิทยาลัย เพื่อนำมาใช้
ในการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกถาวร หรือดำเนินการโดย
อาศัยภาษีอากรท้องถิ่น

3. สภาพปกครองในแต่ละวิทยาลัยควรมี
ความรับผิดชอบทางการเงินสำหรับงบประมาณ ซึ่ง ได้รับจาก
ท้องถิ่นทั้งหมด

จ. ระบบการเจรจาต่อรองประสานประโยชน์ภายใน
วิทยาลัยชุมชนควรจะเปลี่ยนแปลงไปดังนี้

1. เพื่อนำนโยบายการเจรจาประสานประโยชน์
ต่อรองระดับรัฐไปปฏิบัติให้ดำเนินการโดยสำนักงานผู้ปกครอง
ระดับรัฐ ภายใต้อำนาจของ สภาวิทยาลัย หรือ

2. กำหนดให้สภาบริหารระดับรัฐยอมรับมาตรฐาน
ฐานทั่วไปสำหรับสัญญาในแต่ละวิทยาลัย ถ้า การเจรจาต่อ
รองระดับรัฐไม่เป็นที่ยอมรับ และทำให้สภามีอำนาจที่จะปฏิเสธ
สัญญาซึ่งไม่เหมาะสมกับมาตรฐานเหล่านั้นกำหนดให้คณะ
กรรมการบริหารระดับรัฐนำเสนอต่อฝ่ายนิติบัญญัติว่า วิทยาลัย
มีงบประมาณเพียงพอที่จะรับภารกิจในปัจจุบันและในอนาคต
ตามสัญญาทั้งหมด

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ แสดงให้เห็นการ
เปลี่ยนแปลงสำคัญในโครงสร้างของวิทยาลัยชุมชน ซึ่งก่อให้เกิด
เกิดปฏิกริยาอย่างรุนแรง หลายคนที่เข้าร่วมประชุมกับคณะ
กรรมการหรือติดต่อทางไปรษณีย์ เห็นพ้องต้องกันว่าการ
เปลี่ยนแปลงเหล่านี้ถือว่าการปรับปรุงตามสภาพความเป็น
จริงของแคลิฟอร์เนียในยุคสมัยใหม่

อย่างไรก็ดี กลุ่มบุคคลอื่น ๆ ก็มีความเชื่อว่า ธรรมเนียม
ชาติของชุมชนอันเป็นเอกลักษณ์ของวิทยาลัยเหล่านี้จะคงอยู่
ได้ โดยการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่เท่านั้น และการต่อรอง ระดับรัฐ
จะสามารถทำให้ลดความ แตกต่างระหว่างท้องถิ่นลงได้ เวลา
และพลังงานซึ่ง ท่วมเทให้กับความสัมพันธ์ของการจ้างงาน
ภายในเขตส่วนใหญ่เป็นแต่เพียงวิธีการที่จะสงวนรักษาความ
แตกต่างเหล่านี้เท่านั้น ในทางตรงข้ามหลายคนก็มีความเชื่อว่า
การเจรจาประสานประโยชน์ต่อรองใน ส่วนของมันเป็น
ปัญหา และควรจะล้มเลิกไปเสีย

บางคนบอกว่า **กฎบัตรการศึกษา** เป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่
สุดที่จะปกป้องสิทธิของกลุ่มหลาย ๆ กลุ่มใน วิทยาเขต โดย
เฉพาะอย่างยิ่งคณาจารย์ ฝ่ายอื่น ๆ มีความเชื่อว่า ปัญหา
ที่แท้จริงในกลุ่มวิทยาลัยชุมชน คือ การที่ได้รับงบประมาณ
เพียงพอมิใช่การปกครอง และผู้ปกครองระดับรัฐที่เข้มแข็ง จะ

หมายความว่า ทำให้วิทยาลัยมีอำนาจน้อยลง

คณะกรรมการพิจารณาอย่างจริงจังเกี่ยวกับ ข้อโต้แย้งเหล่านี้ ในการเตรียมรายงาน ฉบับแรก และตอบสนองต่อข้อเสนอแนะต่าง ๆ เราได้ปรับ ข้อเสนอแนะของเรา เพื่อที่จะคำนึงถึงข้อโต้แย้งเหล่านี้ แม้กระนั้นก็ดี คณะกรรมการก็ยังคงเชื่อถืออย่างมั่นคงว่า วิทยาลัยชุมชนไม่สามารถจะมีฐานะสมศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับการอุดมศึกษาประเภทอื่น ๆ ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างจากรูปแบบของการศึกษา ระดับล่าง และมีความชัดเจน โปร่งใสเกี่ยวกับความ รับผิดชอบต่อสาธารณะ ตลอดจนการลดกฎระเบียบต่าง ๆ ที่มีมากมายจนเกินไป เพื่อจะได้ทดสอบความคิดเหล่านี้จะมีการจัดตั้งวิทยาเขตพิเศษภายในเขต ใหญ่ ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของสภาปกครองและได้รับการยกเว้นจากมาตรการ ซึ่งกำหนดโดย **กฎบัตรการศึกษา**ส่วนใหญ่คณะกรรมการเชื่อมั่น อย่างจริงจังว่า วิทยาลัยชุมชนไม่สามารถจะมี สถานภาพที่สมศักดิ์ศรีทางอุดมศึกษาได้ ถ้าปราศจากการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างเพื่อให้แตกต่างไปจาก รูปแบบของการศึกษาระดับล่าง มีการทำให้เด่นชัดเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสาธารณะและเลิกการ รักษากฎระเบียบมากเกินไป โดยกฎหมายแห่งรัฐ

อย่างน้อยที่สุด รัฐควรจะเปลี่ยนการควบคุม โดยเขต ให้เป็นการปกครองและการบริหารเพิ่มเติมกรรมการของสภาบริหารให้ประกอบด้วย สมาชิกที่ ได้รับการแต่งตั้ง⁵⁹ และทำให้เกิดความมั่นใจว่า สภาของรัฐและสำนักงานผู้ดูแลมีความรับผิดชอบสูงขึ้น และมีอำนาจในการวางแผนการเงินโดยทั่ว ตลอดจนรักษามาตรฐานสูงสำหรับวิทยาลัยทั้งหมด

ควรมีการกำหนดการ เจริญประสานประโยชน์ ต่อรองระดับรัฐสำหรับ วิทยาลัยชุมชน เพื่อที่ว่า จะมีเวลามากขึ้น ให้ วิทยาเขตต่าง ๆ ปรับปรุง โปรแกรมและบริการทางการศึกษา ออกัสติน กัลเคโก (Augustine Gallego) อธิการบดี เขตวิทยายชุมชน ซานดิเอโก (San Diego Community College District, 1999)

คณะกรรมการเชื่อมั่นว่า วิทยาลัยชุมชนไม่อาจมี สถานภาพเท่าเทียมกับ สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างให้แตกต่างจากรูปแบบการศึกษาระดับ อนุบาล-ชั้นปีที่ 12 โดยมีความชัดเจนมากขึ้น ในเรื่องความรับผิดชอบต่อสาธารณะ และการ สิ้นสุดของระเบียบ กฎเกณฑ์ตามกฎหมาย ของรัฐ

คณะกรรมการไม่เชื่อว่า วิทยาลัยชุมชนสามารถ จะดำเนินการ
กิจการบรรลุความรับผิดชอบสำคัญ ๆ และ ศักยภาพภายใต้การ
จัดการปัจจุบัน ประชาชนชาว แคลิฟอร์เนียควรมีระบบ
วิทยาลัยชุมชน ซึ่งโครงสร้างและกรอบกฎหมายเอื้อให้มีเสถียรภาพ
และเน้นงานที่สำคัญ ที่สุดเกี่ยวกับการให้การศึกษาแก่นิสิตนัก
ศึกษาโดยตรง

การปรับปรุงการประสานงานระดับรัฐ

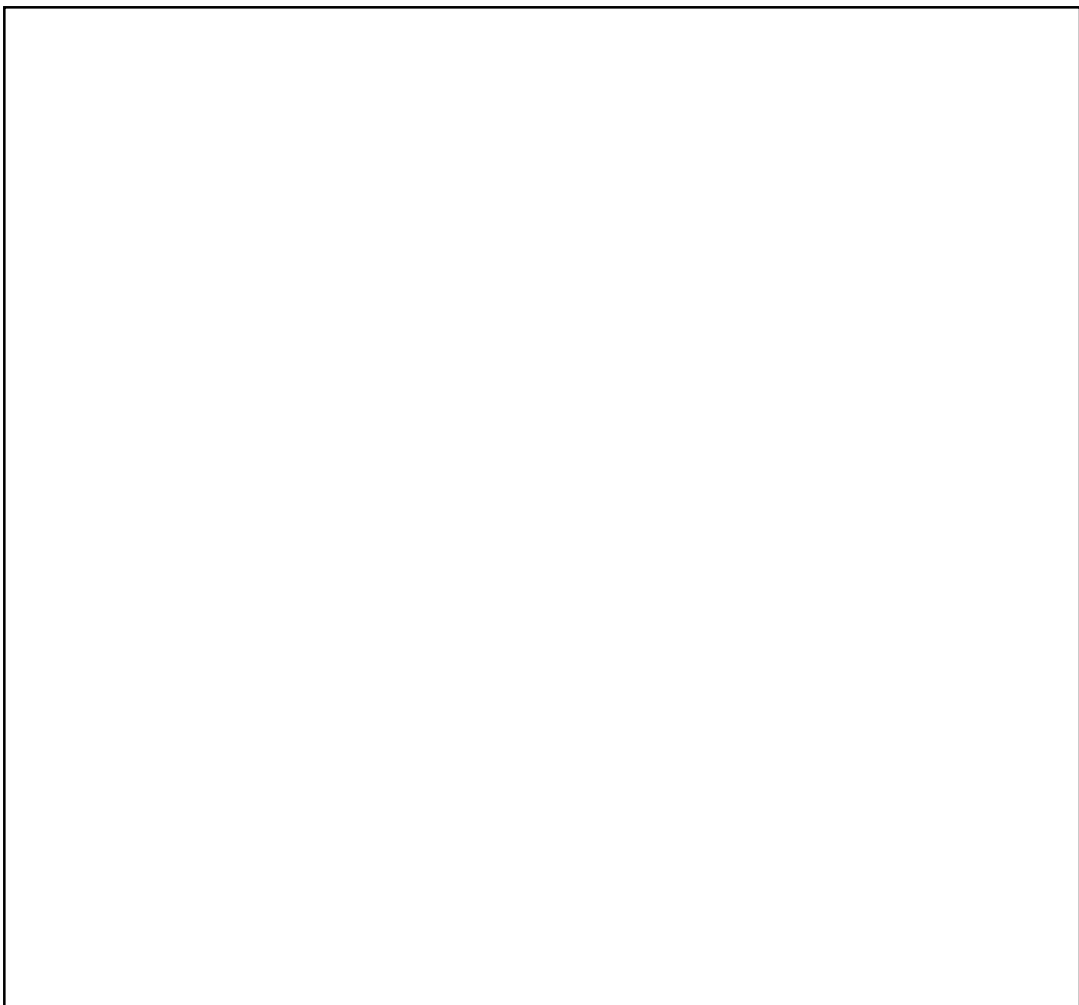
การประสานงานระดับรัฐทางการอุดมศึกษานั้นเป็นการ
นำเอาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทั้งหมดในรัฐ มาร่วมมือร่วมใจ
กันเพื่อใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นกระบอกเสียงให้
แก่ผลประโยชน์ของสาธารณะในแนวกว้าง⁶⁰ รัฐส่วนใหญ่ได้จัดตั้ง
องค์กรเพื่อการ ประสานงานระดับรัฐสำหรับปฏิบัติการกิจเหล่านี้
นี้ (ดูข้อมูลประกอบที่ 13) แต่ไม่มีรัฐใดเลยซึ่งให้รูปแบบที่
ดี ที่สุดรูปแบบเดียวสำหรับบทบาทการประสานงานนี้

รัฐบางรัฐได้ก้าวนำไปถึงขั้นรวมวิทยาเขตต่าง ๆ ภายใต้
สภาบริหารสภาเดียว จอร์เจีย แมสซาชูเซตส์ มินเนโซตา
(Georgia, Massachusetts and Minnesota) รัฐอื่น ๆ ได้จัดตั้ง
ระบบทำนองเดียวกับระบบสาธารณรัฐ ซึ่งมีคณะกรรมการของรัฐ
ที่แข็งแกร่ง กระจายอำนาจไปยังหน่วยย่อย ๆ แต่มิได้เป็นสภา
บริหารเท็กซัสและ อิลลินอยส์ (Texas and Illinois) โดยทั่ว
ๆ ไป อำนาจ ในการประสานงานนั้นจะอยู่ที่ตำแหน่งซึ่งอยู่กึ่ง
กลาง ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและผู้วางนโยบายของรัฐบาลของ
รัฐ (ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ออกกฎหมายและผู้ว่าการรัฐ) หน่วยงานนี้
ได้รับความคาดหวังจากประชาชนที่จะสามารถเข้าไปสู่ข้อสรุป
อย่างเป็นอิสระเกี่ยวกับเรื่องราวสาธารณะ

เช่น คาดว่าจะทำผลประโยชน์สำคัญ เช่นที่ตั้งของ วิทยาเขต
และกำหนดรหัสรายวิชาให้พ้องต้องกัน เพื่อ เอื้ออำนวยการถ่าย
โอน ระหว่างสถาบันภายในรัฐเดียวกัน

ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนั้น การอุดมศึกษาเป็นที่ยอมรับกัน
มานานว่า มีสังกัดสาธารณะ 3 แห่ง ที่มีอำนาจแต่มีโครงสร้าง

การประสานงานการจัดกระจายและอ่อนแอความต้องการเหล่านี้
กระตุ้นให้รัฐบาลจัดวางนโยบายและงบประมาณตามสังกัด โดยไม่
มีพฤติกรรมใด ๆ ที่มี ประสิทธิภาพในการข้ามสังกัดหรือจัดทำ
การประเมินให้ ครอบคลุมกิจกรรมทั้งหมดของทุก ๆ สังกัด เช่น
การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นต้น นอกจากนี้ สถาบัน
อิสระของรัฐยังยอมรับความเอาใจใส่อย่างเพียงพอในการวางแผน
ระดับรัฐสำหรับการอุดมศึกษา



คณะกรรมการวิตกังวลเกี่ยวกับหน่วยงานประสาน
งานของรัฐที่มีอยู่ ในปัจจุบันคณะกรรมการการศึกษาหลัง
มัธยมศึกษาของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California
Postsecondary Education Commission {CPEC})
ปราศจากศักยภาพในการก่อให้เกิดความแตกต่าง ซึ่งจำเป็น
อย่างยิ่งในระบบของการอุดมศึกษาที่แบ่งแยกสังกัด เช่นปรา

กฎ ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนี้ หน่วยงานนี้ได้เป็นอิสระโดยสิ้นเชิงจากสถาบันอุดมศึกษาที่ตนเอง พยายามจะประสานงาน ดังนั้นจึง หลีกเลียงเรื่องที่จะก่อให้เกิดความขัดแย้ง และอาจจะทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับหรือชื่นชมของสถาบัน อุดมศึกษาได้

นอกจากนั้น CPEC ยังไม่มีอำนาจที่จะให้ทุนแก่สถาบันทั้งภาครัฐและภาคเอกชนโดยเน้นให้บรรลุ ผลประโยชน์ข้ามสังกัด ความวิตกกังวลเหล่านี้ได้บันทึกเอาไว้ในการวิจัย ซึ่งได้นำเสนอเกี่ยวกับการปกครองมหาวิทยาลัยทั่วทั้งประเทศได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้ว่า “หน่วยสังกัดแต่ละส่วนของรัฐนั้นมีความรับผิดชอบจะประสานงานกิจกรรมและบริการของสถาบันต่าง ๆ ของตน และภายใต้กรอบของการดำเนินการเหล่านี้ CPEC นั้นมิใช่เป็นแต่เพียงหน่วยงานประสานงาน แต่เป็น ข้อมูลสารสนเทศและตัวกลางด้วย”⁶¹ ไม่ว่าองค์ประกอบของ CPEC จะเป็นเช่นไร หน่วยงานนี้จำเป็นที่จะต้องปฏิบัติงานในฐานะผู้ประเมินอิสระว่า การสนับสนุนทางการเงินของรัฐและกรอบนโยบาย ทางการศึกษาเหล่านั้น ทำให้บรรลุเป้าหมายของแผนรวมหรือไม่ CPEC จำเป็นจะต้องดำเนินบทบาท ที่เข้มแข็งเป็นอย่างยิ่งในการก่อให้เกิดความง่ายดายของการถ่ายโอนข้ามสังกัด ช่วยให้เกิดองค์การระดับภูมิภาคที่มีประสิทธิภาพ และปรับปรุงการเชื่อมโยงระหว่างวิทยาลัยต่าง ๆ กับการศึกษาระดับล่าง

ในขณะที่คณะกรรมการเสนอให้มีบทบาทที่ เข้มแข็งขึ้นของการปรับปรุง CPEC เราไม่แนะนำให้มีการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่ที่มีอำนาจอย่างกว้างขวาง หรือมีอำนาจในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อเสนอแนะต่อไปนี้พยายามแสวงหาความสมดุลระหว่าง ความต้องการการประสานงานอย่างเข้มแข็งโดยให้ CPEC มีความรับผิดชอบสูงขึ้น และชี้ให้เห็นว่า

แผนงานรวมของรัฐแคลิฟอร์เนียนั้นนำไปใช้การได้ดีมาก ซึ่งได้ให้อำนาจและการเป็นผู้นำแก่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทั้งหมด

คณะกรรมการมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับหน่วยงานประสานงานของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบัน คณะกรรมการการศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษาแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Postsecondary Education Commission [CPEC]) ปราศจากสมรรถนะในการที่จะก่อให้เกิดความแตกต่างซึ่งมีความจำเป็นอย่าง ยิ่งยวดภายในระดับ การอุดมศึกษา แบ่งแยกสังกัดเช่นในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนี้

ข้อเสนอแนะ 3-2

การประสานงานระดับรัฐของการอุดมศึกษา แคลิฟอร์เนียควรจะได้รับ การสนับสนุนให้เพิ่มขึ้น โดยการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของหน่วยงานประสานงานในปัจจุบัน และขยายอำนาจจากการ สั่งการ

ก. สมาชิกภาพของคณะกรรมการการศึกษาหลังมัธยมศึกษา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (CPEC) ควรจะลดจากจำนวน 17 คน เหลือ 9 คน และให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่ง ได้รับการ แต่งตั้งจากผู้ว่าการรัฐ ประธานสภา และคณะกรรมการควบคุมกฎระเบียบของวุฒิสภา ไม่ควรมีกรรมการใดที่ทำงานซ้ำซ้อนกับการเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสถาบันอุดมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือของเอกชน

ข. นอกเหนือไปจากความรับผิดชอบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว คณะกรรมการการศึกษาหลังมัธยมศึกษา แห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะได้รับอำนาจสิทธิ์ขาดทางกฎหมาย ที่จะ

1. ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาหลักแก่กระทรวงการคลัง ผู้ว่าการรัฐ และสภานิติบัญญัติว่า หลักการในแผนรวมเพื่อการอุดมศึกษานั้นได้นำมาใช้และ ให้เงินทุนสนับสนุนเพียงใด สำหรับการอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

2. เพื่อเป็นหน่วยงานในการจัดสรร งบประมาณพิเศษที่จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมการประสานงาน ประสิทธิภาพ และการใช้ทรัพยากรร่วมกันในกลุ่มมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ซึ่งการ จัดการศึกษาในระดับต่ำกว่า

ค. หน่วยงานนี้ควรจะต้องปลอดจากกฎระเบียบ ข้อกำหนด

เราแนะนำให้คณะกรรมการที่ปรึกษา การทดลองนวัตกรรม เพื่อ คำนึงถึงสิ่งที่มีความ สำคัญอันเปลี่ยนแปลง วิวัฒนาการไป เรื่อย ๆ หนึ่งส่วน ซึ่งพัฒนาการใช้ เทคโนโลยีอย่าง บูรณาการใน ภาค รัฐ เช่น การตกลง เมื่อ เร็ว ๆ นี้กับ มหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย เพื่อ สนับสนุนให้เกิด ความเชื่อมโยง

ในเรื่องของการจัดซื้อ สิ่งต่าง ๆ เข้าห้อง สมุด การสืบค้นข้อมูล และการ เชื่อมโยงกันนั้น ถือ ว่าเป็นนวัตกรรมใหม่

ซึ่งเราเห็นด้วยอย่าง
ยิ่งคำตอบที่ให้แก่
คณะกรรมการจาก
มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ
แคลิฟอร์เนีย
วันที่ 10 กุมภาพันธ์
1998

ต่าง ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อศักยภาพการเป็น ผู้นำ⁶²
ทั่วทั้งประเทศในหลาย ๆ รัฐ ได้เปลี่ยนจุดเน้นของการ
ประสานงานอุดมศึกษาจากอำนาจการบังคับและจัดการตามกฎหมาย
ระเบียบไปสู่คำถามทางนโยบายกว้าง ๆ การรับผิดชอบต่อ
สาธารณะ การวัดผลการปฏิบัติงาน และให้แรงเสริมทางการเงิน
เพื่อให้สถาบันบรรลุตามสิ่งซึ่งรัฐเห็นว่ามีสำคัญ⁶³

ผู้คนที่โต้แย้งว่า ควรจะต้องมีบทบาทหลัก อันก่อ ให้เกิด
การวางแผนโปรแกรมอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดการ
ทรัพยากร ได้ยกตัวอย่างสภาของรัฐในอิลลินอย และเท็กซัส ซึ่ง
เน้นความรับผิดชอบต่อสาธารณะของสถาบันและการใช้ทรัพยากร
จากการประสานงานเพื่อบรรลุ วัตถุประสงค์อันกว้างของ
สาธารณะ⁶⁴ ผู้ซึ่งวิจารณ์บทบาทที่เข้มงวดของรัฐได้กล่าวว่า การ
ใช้ระบบราชการนั้นทำให้เกิดความไม่คล่องตัว และทำให้สถาบันมี
ลักษณะคล้ายคลึงกันมากเกินไป ทำให้ลดกิจกรรมอันก่อให้เกิด
กำไร⁶⁵ หรือกล่าวว่า “ความรับผิดชอบต่อสำหรับนโยบายและการ
ประสานงานนั้นจำเป็นจะต้องมีมาก่อนหน้าที่ในฐานะ
หน่วยงานที่ใช้งบประมาณ”⁶⁶

คณะกรรมการสรุปว่า ข้อโต้แย้งของทั้งสองฝ่ายนั้น มี
ประโยชน์ในขณะที่ผลประโยชน์ของสาธารณะใน การอุดม
ศึกษานั้นเรียกร้องให้มีการประสานงานระดับรัฐ ที่เข้มแข็ง ไม่
เสนอแนะให้มีหน่วยงานซึ่งดูแลบังคับทางกฎหมาย⁶⁷ อย่างไรก็ตาม
เรายังมีความเชื่อได้ว่า มลรัฐ แคลิฟอร์เนียจำเป็นต้องมีหน่วย
งานที่ให้ทุนกับทุก ๆ สถาบันการศึกษาในทุก ๆ สังเกต และ CPEC
เป็น หน่วยงานที่มีอยู่ที่เหมาะสมที่สุดเพื่อจะปฏิบัติภารกิจนี้ เรา
มีความเชื่อว่า ประสบการณ์ของรัฐอื่น ๆ แสดงให้เห็นความรับผิด
ชอบต่อการวิเคราะห์นโยบายและการประสานงานอย่างมีประสิทธิภาพ
ซึ่งอาจจะใช้ได้กับ หน่วยงานที่ให้ทุน ครอบคลุมเท่าที่ความรับผิด
ชอบต่อการประเมินทุนเหล่านี้เป็นของหน่วยงานภายนอก⁶⁸

การสนับสนุนสมาคมภูมิภาค

คณะกรรมการยังได้กล่าวถึงช่องว่างระหว่างองค์การระดับรัฐสำหรับการอุดมศึกษา และวิทยาเขตแต่ละแห่ง ในปัจจุบันนี้ สมาคมหลายแห่งในทุก ๆ ระดับ ดำเนินการอยู่ทั่วไปทั้งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย แต่มีสมาคมภูมิภาคอย่างเป็นทางการน้อยมาก ซึ่งจะนำเอาสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ มารวมกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มัธยมและหลังมัธยม ที่จะก่อให้เกิดการทำงานอย่างประสานสัมพันธ์กันอย่างดี

การร่วมมือระดับภูมิภาคอย่างเป็นทางการที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น และมีระดับสูงขึ้นนั้น จะก่อให้เกิดศักยภาพอันเชื่อมโยงกันได้ และสำคัญอย่างยิ่งในการให้บริการแก่นิสิต นักศึกษา การควบคุมต้นทุน การคำนึงถึงข้อเสียของการแบ่งแยกสังกัด สมาคมภูมิภาคเหล่านี้จะช่วยลดช่องว่าง

ระหว่างความรับผิดชอบของรัฐ และความจำเป็นต่าง ๆ ในการดำเนินกิจการของหลาย ๆ วิทยาเขต

คณะกรรมการเสนอแนะว่า รัฐควรจะสนับสนุน โครงสร้างระดับภูมิภาคเพื่อ ปรับปรุงการร่วมมือในกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา โดยอาศัยการประสานงานร่วมมือร่วมใจ และมีการกระตุ้นทางการเงิน

ข้อเสนอแนะ 3-3

รัฐบาลควรจะสนับสนุนสมาคมภูมิภาค^{๑๑} เพื่อปรับปรุงการร่วมมือในกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา โดย

- ก. สนับสนุนการประสานงานโปรแกรมภายใน ภูมิภาค
- ข. ทำนุบำรุงการยอมรับหน่วยกิตของรายวิชา ต่าง ๆ ในกลุ่มของสถาบัน
- ค. สนับสนุนการจัดการเพื่อใช้อุปกรณ์ และ สิ่งอำนวยความสะดวก
- ง. ให้สถานที่ส่วนกลางเพื่อจัดเก็บข้อมูลระหว่างสถาบัน
- จ. ประมวลข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับสถาบันใน ภูมิภาค

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนียในปัจจุบันนี้
ร่วมมือร่วมใจกันในหลาย ๆ ด้าน และใช้แหล่งทรัพยากรร่วมกัน
ระหว่างวิทยาเขต การร่วมมือร่วมใจในระดับท้องถิ่นนี้มักจะเป็นผล
ของความสัมพันธ์ส่วนบุคคล หรือโอกาสสั้น ๆ เมื่อมีการเปลี่ยน
แปลงผู้นำหรือเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ คณะกรรมการมีความเชื่อ
ว่า รัฐควรจะ

จัดโครงสร้างภูมิภาคอย่างเป็นทางการ บางทีอาจจะเรียกว่า “เขต
การลงทุนทางการศึกษา”

เพื่อสนับสนุนความร่วมมือในกลุ่มสถาบันที่มี ความ
สัมพันธ์ตามธรรมชาติ “Educational Enterprise Zones” อยู่แล้ว
โดยขึ้นอยู่กับที่ตั้งซึ่งอยู่ใกล้ชิดกัน เราควรที่จะทำงานเพื่อสนับสนุน
ข้อตกลงเกี่ยวกับรายวิชาและ การถ่ายโอนโปรแกรม ตลอดจนการ
จัดการเพื่อการใช้ เครื่องสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกร่วมกัน องค์
การเหล่านี้ ไม่ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนทางระบบราชการ
แต่ควรจะทำงานในฐานะตัวกลางและผู้ประสานงาน อาสาสมัคร

4. ยุทธศาสตร์ใหม่ ๆ สำหรับโอกาสทางการศึกษา : การ ประกันโอกาสทางการศึกษาและความสำเร็จในเวลา กำลังเปลี่ยนแปลง

การประกันความหลากหลายควรจะเป็นประเด็นสำคัญ
โอกาสทางการศึกษาควรจะเป็นสิ่งซึ่งเป็นไปได้ จริง ๆ สำหรับ
สมาชิกของกลุ่มสังคมที่แตกต่างกันทั้ง ทางด้านเชื้อชาติ ชาติ
พันธุ์ ถ้ามลรัฐแคลิฟอร์เนียจะมีเศรษฐกิจที่มั่นคงแข็งแรง และเป็น
สังคมที่มีเอกภาพ องค์ประกอบของนิสิตนักศึกษาและรูปแบบ
การจบจาก การอุดมศึกษาควรจะต้องให้เห็นความหลากหลาย
ทางสังคม และเศรษฐกิจแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ทั้งทางด้าน เชื้อ
ชาติ และชาติพันธุ์ นอกจากที่จะให้ทุกคนมีโอกาสแล้ว ความหลาก
หลายเหล่านี้ยังให้ประสบการณ์ที่ทรงคุณค่ายิ่งแก่นิสิตนักศึกษาทุก
คน

ในลักษณะนี้สำคัญอย่างยิ่งที่จะเข้าใจกฎบัตร 209 ซึ่งมิได้ห้ามความพยายามในการเพิ่มความหลากหลายหรือห้ามมิให้ยกเลิกนโยบายต่าง ๆ ซึ่งเพิ่มพูนจำนวนของบุคคลจากกลุ่มที่ไม่เคยอยู่ในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย

แคลิฟอร์เนีย หรือมีจำนวนน้อยมาก่อน กฎบัตรนี้เพียงแต่ห้ามการใช้เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ และเพศ เป็นวิธีการเพื่อปฏิบัติเช่นนั้น

70

รัฐควรจะทุ่มเททุกสิ่งที่ให้กับเป้าหมายใหม่ ๆ เพื่อ ก่อให้เกิดโอกาสทางการศึกษาและความสำเร็จของนิสิตนักศึกษาในการจบปริญญา รัฐบาลควรจะมีงบประมาณสำหรับโปรแกรมโอกาสทางการศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นแล้วว่ามีประสิทธิภาพในด้านนี้

โอกาสในการโอนหน่วยกิตควรจะขยายขึ้น และเป็นประเด็นที่มีความสำคัญสูง คณะกรรมการวิตกกังวลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพระหว่าง มหาวิทยาลัยของรัฐหลายแห่งกับวิทยาลัย 2 ปี ซึ่ง เน้นความใกล้ชิดกันทางภูมิศาสตร์ และมีความร่วมมือกันมาเป็นประเพณีที่มีระยะเวลายาวนาน ในขณะที่ลักษณะเช่นนี้เป็นไปโดยธรรมชาติ ผลก็คือเป็นการลดทอนโอกาสทางการศึกษา เช่น 84% ของผู้ซึ่งโอนมายังมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี 1994 1995 มาจากวิทยาลัยวิทยาลัยชุมชนเพียง 37 แห่ง ของบรรดาวิทยาลัยชุมชนทั้ง 41 แห่ง ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในขณะที่เขตเพียง 29 เขต ส่ง 82% ของนิสิตที่โอนเข้ามหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนียในปีนั้น วิทยาลัยชุมชนหลายแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในชุมชนเมือง และชุมชนซึ่งอยู่ ใจกลางเมือง และเขตชนบท เช่น California's Central

มหาวิทยาลัย 4 ปี แห่งรัฐแคลิฟอร์เนียมีความรับผิดชอบที่สำคัญที่ไม่เพียงแต่รับนิสิตนักศึกษาที่มี คุณสมบัติเท่านั้น แต่ควรจะสนับสนุนนิสิตนักศึกษา ให้มีคุณสมบัติเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์นี้ มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐควร จะเปลี่ยน แนวโน้มในการกำหนดว่าใครมีคุณสมบัติที่จะสอบเข้าเป็นนิสิตนักศึกษาปี 1 จากการรวบรวมคัดสรรระดับ รัฐ

ทั้งความหลากหลายซึ่งเพิ่มพูนขึ้นของสังคมอเมริกันและการเพิ่มพูนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมในระดับโลก แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

โดยทั่วถึงมาเป็นการรับประกันว่านิสิตนักศึกษาที่มีผลการ
ศึกษาระดับสูงจากมหาวิทยาลัยทุกแห่งใน มลรัฐแคลิฟอร์
เนียจะได้รับโควตาเข้าตราบเท่าที่ได้เรียนรายวิชาเพื่อเตรียม
การเข้าสู่มหาวิทยาลัยตามกำหนดเรียบร้อย แล้ว ⁷¹

เราเชื่อว่าสมการระดับรัฐควรจะยอมรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่ม
ขึ้นสำหรับการถ่ายโอนที่มีคุณภาพสูง และรายวิชา วิชาชีพ
เพื่อจะก่อให้เกิดการสนับสนุนทางการเงินของนิสิตนักศึกษา
มากกว่าที่ได้จัดสรร ให้กับรายวิชาของวิทยาลัยชุมชน บาง
คนได้วิจารณ์แนวทางนี้เกี่ยวกับการรับประกัน โดยเฉพาะ
สำหรับ นักศึกษาที่จบจากมหาวิทยาลัยว่าเป็นการลดคุณภาพ
และทำให้สามารถเข้าไปสู่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ได้อย่าง
ง่ายดาย คณะกรรมการไม่เห็นด้วย เพราะว่า นักเรียนซึ่งอยู่ใน
ระดับสูงควรจะได้รับประกันว่าจะเข้าเรียนได้ตามข้อ
เสนอแนะของเรา เพราะมหาวิทยาลัยควรจะต้องพิมพ์ข้อมูลข่าว
สารเกี่ยวกับประวัติของนิสิตนักศึกษาจากโรงเรียนมัธยมแต่ละ
แห่ง (ดูข้อเสนอแนะ 5-4 อี) ⁷²

ว่า การเข้าโรงเรียนซึ่งมี
แต่บุคคลซึ่งเหมือนตนเอง
เท่านั้น จะเป็นเรื่องโบราณ
ไปเสียแล้ว

ข้อดีของความสามารถ
ที่จะเข้าใจว่า สังคมที่มี
ลักษณะจากตนนั้นคิด
อย่างไร ทำงานอย่างไร
และสามารถที่จะยอมรับ
ความแตกต่างอันเกิดจาก
เชื้อชาติที่ต่างกัน และ
เพื่อนำกลุ่มที่ประกอบ
ไปด้วยบุคคลที่
หลากหลาย จำเป็นที่จะ
ต้องเพิ่มพูนขึ้นอย่าง
แน่นอน

วิลเลียม โบเวน และ
ดีเร็ก บอก (William
Bowen and Derek Bok
The Shape of the River
1998)

เราเชื่อว่าการรับ
ประกันการรับเข้า
จากแต่ละโรงเรียน
มัธยม เป็นความ
รับผิดชอบของการ
เตรียมการเข้า
มหาวิทยาลัยอย่าง
ที่ควรจะเป็น สำหรับ

เราเชื่อว่าการรับประกันว่าจะเข้าได้สำหรับแต่ละโรงเรียน
มัธยมนั้นเป็นความรับผิดชอบที่ควรจะทำให้เกิดการเตรียม
การเข้าสู่วิทยาลัยอย่างเพียงพอสำหรับโรงเรียนมัธยมและนัก
เรียน ซึ่งเป็นการส่งข้อความสัญญาณไปสู่นักเรียนที่มีผลการ
ศึกษาสูงว่า สามารถจะเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างเสมอภาค ข้อ
ความที่ส่งไปลักษณะนี้ เมื่อประกอบกับการทำงานของ
มหาวิทยาลัยร่วมกับ โรงเรียน และมีโอกาสโอนจากโรงเรียนใน
ใจกลางเมืองและชุมชน และวิทยาลัย ชุมชนในชนบท มากขึ้น จะ

โรงเรียนมัธยมและ นัก
เรียนมัธยม

ช่วยปรับปรุงโอกาสทางการศึกษาและความหลากหลายในการ
อุดมศึกษาในระยะยาว เรื่องนี้เป็น หนทางที่มีประสิทธิภาพและ
เอื้อต่อการรับผิดชอบที่จะ รับประกันว่า มหาวิทยาลัยของรัฐจะมี
นิสิตนักศึกษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นประชากรของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
และนิสิตนักศึกษาจากทุกกลุ่ม สามารถประสบความสำเร็จได้ใ
การอุดมศึกษา

ข้อเสนอแนะ 4-1

รัฐบาลควรจะทำอย่างชัดเจนว่า มีการ ผูกมัด
ตนเองในระยะยาว ต่อเป้าหมายของโอกาสทางการศึกษาที่
เท่าเทียมกัน และความหลากหลายในการอุดมศึกษา

รัฐบาลควรจัดสรรทรัพยากรใหม่ให้แก่โปรแกรมเหล่านี้
และแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมที่ประสบความสำเร็จในการรับและ
อัตราการจบของนิสิตนักศึกษา จากกลุ่มที่มีตัวแทนในการอุดม
ศึกษาน้อย

ข้อเสนอแนะ 4-2

ควรให้ความสำคัญอย่างสูงในการปรับปรุงการโอน
และการอาชีวศึกษาในวิทยาลัยชุมชน โดยเน้นเป็นพิเศษ
สำหรับวิทยาเขตซึ่งมีนิสิตนักศึกษาโอนเข้ามหาวิทยาลัย
น้อยในปัจจุบัน

ก. รัฐบาลควรเพิ่มอัตราการสนับสนุนงบประมาณเพื่อ
ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอน เช่น รายวิชาเพื่อการโอน
และรายวิชาเกี่ยวกับอาชีวศึกษา

ในปัจจุบันจำนวนเฉลี่ยจำนวนหนึ่งของรายวิชาในหน่วย
กิตทั้งหมดที่ให้ไว้ในส่วนของการเรียนการสอนในสมการ ไม่ว่าจะ
มีต้นทุนเท่าใดหรือมีความสำคัญในระดับรัฐ⁷³ รายวิชาสำหรับปี
2 สำหรับการโอนส่วนใหญ่มักจะรับนิสิต นักศึกษาจำนวนน้อย
กว่า และสอนโดยอาจารย์เต็มเวลา ผลจึงทำให้ค่าใช้จ่ายสูง มาก
กว่ารายวิชา ทั่ว ๆ ไป โปรแกรมอาชีวศึกษาหลายโปรแกรมมี
ราคาสูงกว่า โปรแกรมโดยทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชา

ชีพทางการแพทย์ การซ่อม และการสร้างเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ การผลิตซอฟต์แวร์ การเขียนการ์ตูน กราฟฟิค และการออกแบบ ตลอดจนการผลิตต่าง ๆ สูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นไม่คำนึงถึง ราคาที่สูงกว่าปกติของโปรแกรมทางวิชาชีพที่สำคัญ ๆ ซึ่งเป็น ส่วนที่จะต้องนำไป บูรณาการกับปริญญาในระยะเวลาการเรียน 4 ปี และมีความเชื่อว่าสูตรระดับรัฐควรจะคำนึงถึงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเหล่านี้ สำหรับการโอนและวิชาทางการอาชีพที่มีคุณภาพสูง โดยการให้เงินทุนสนับสนุน สูงกว่าต่อหัวนิสิต นักศึกษามาก กว่ารายวิชาอื่น ๆ ของวิทยาลัยชุมชน

เรื่องนี้จะแสดงให้เห็นถึงการลงทุนอย่างฉลาดของรัฐ เพื่อ สนับสนุนพัฒนาการทางเศรษฐกิจ

ข. มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย และมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ควรขยายการติดต่อกับวิทยาลัย ชุมชน โดยการเพิ่ม จำนวนของรายวิชาที่จัดไว้ใน วิทยาเขตของวิทยาลัยชุมชน สำหรับนิสิตนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย และดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ที่จะบริการนิสิตนักศึกษาในวิทยาลัย 2 ปี ที่ไม่มีโปรแกรม การโอนจำนวนมาก

การขยายตัวเช่นนี้ควรจะเป็นเป้าหมายสู่วิทยาเขตของ วิทยาลัยชุมชนที่สามารถจะรองรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาบ่าย และวิทยาลัยซึ่งมีการโอน นิสิตนักศึกษาเข้าสู่ระบบมหาวิทยาลัย ต่ำ ในปัจจุบันนี้ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียจัดปี 3 ปี 4 ใน หลาย ๆ วิทยาเขตของวิทยาลัยชุมชน⁷⁴ ในทำนอง เดียวกัน วิทยาเขต 4 ปี ก็มักจะมีเครื่องมือและอุปกรณ์เอื้ออำนวยความสะดวกที่ไม่ซ้ำกันกับวิทยาเขตของวิทยาลัย 2 ปี และนับว่ามีคุณค่าอย่างยิ่งที่จะช่วยแนะนำให้นิสิต นักศึกษาจากวิทยาลัยชุมชนรู้จักโปรแกรมของตน การจัดการร่วมกันในลักษณะนี้จะช่วย ทำให้โปรแกรม การโอนนิสิตนักศึกษาจากวิทยาเขตของ วิทยาลัยชุมชนเข้มแข็งยิ่งขึ้น และทำให้นิสิตนักศึกษา เข้า มหาวิทยาลัยได้มากขึ้น และยังทำให้คณาจารย์ในมหาวิทยาลัยมี

ประสบการณ์ที่กว้างขวางขึ้นอีกด้วย

ค. เกี่ยวกับการโอนและการให้หน่วยกิต การพิจารณาสูงสุดควรจะให้กับนิสิตนักศึกษาแต่ละคนที่โอนระหว่างสถาบัน ในขณะที่รักษาหลักการว่า แต่ละสถาบันมีความรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายของตนเอง⁷⁵

“มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐหนึ่งซึ่งมีส่วนของนิสิตนักศึกษาซึ่งจบวิทยาลัยต่ำ” ผลงานวิจัยจากมูลนิธิ ฟอร์ด (Ford Foundation Study reported) รายงานในปี 1992 ผู้เขียนกล่าวหาว่า “ระบบที่มีหลายชั้นการจัดกระจายของแคลิฟอร์เนีย ซึ่งรับนิสิตนักศึกษาจำนวนมากเข้าสู่วิทยาลัยชุมชนมักพบว่า การโอนเข้าสู่มหาวิทยาลัยนั้นสับสนและไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้ไม่สามารถให้นิสิตจบปริญญาตรีได้”⁷⁶ ในขณะที่มีความก้าวหน้าเกิดขึ้น ตั้งแต่ปี 1992 ที่มีการเสนอรายงานนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อกำหนดทางกฎหมายเกี่ยวกับ หลักสูตร เพื่อการโอนทางการศึกษาทั่วไป ซึ่งข้ามสังกัด (Intersegmental General Education Transfer Curriculum) และได้มีการขยายข้อตกลงเกี่ยวกับการโอนมากขึ้น หลายคนได้แจ้งกับคณะกรรมการเกี่ยวกับความสับสนและการสูญเสียหน่วยกิต ซึ่งก่อให้เกิดความเครียดแก่นิสิตนักศึกษาหลายพันคน

ขั้นตอนที่สมเหตุสมผลต่อไปของวิวัฒนาการ แห่งรัฐแคลิฟอร์เนียสู่แนวทางที่จะช่วยนิสิตนักศึกษา ก็คือ การยอมรับวิชาการ่วม โดยให้มีระบบรหัสเดียวกันสำหรับรายวิชาจำนวนมากของภาครัฐ ซึ่งยึดโยงกันว่า เป็นรายวิชาเดียวกัน ระบบเช่นนี้สามารถช่วย นิสิต

นักศึกษาให้เข้าใจว่า วิชาใดจะนำไปใช้เพื่อให้อบบปริญญาได้

และวิชาใดเป็นวิชาที่บังคับก่อนสำหรับวิชาอื่น ๆ เมื่อได้รับเข้าสู่มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ 4-3

รัฐบาลควรให้แรงเสริมทางการเงินเพื่อเพิ่มจำนวนรายวิชาที่มีผู้เรียนสำเร็จ และมีจำนวนนิสิตนักศึกษาเรียนได้สำเร็จ และจบการศึกษา

ได้รับปริญญา

ก. สัดส่วนของจำนวนที่รัฐจัดสรรให้ต่อนิสิต นักศึกษาเต็มเวลา ควรจะให้ต่อเมื่อนิสิตนักศึกษานั้น จบรายวิชา และได้รับหน่วยกิต⁷⁷ ในปัจจุบัน การสนับสนุนงบประมาณในการลงทะเบียนนั้นขึ้นอยู่กับ การเข้าเรียนในสัปดาห์ที่ตกลงกันได้ ตามมติ ซึ่งเกิดขึ้นเกิดจะจบเทอม

ข. งบประมาณเพิ่มเติมควรจะให้สำหรับปริญญาทางวิชาการหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มอบให้แก่ ผู้สำเร็จการศึกษา

ค. จำนวนเพิ่มเติมควรจะให้แก่วิทยาลัยชุมชนและสถาบัน 4 ปี สำหรับนิสิตนักศึกษาซึ่งได้รับปริญญาตรี และใช้เวลาอย่างน้อย 1 ปีเต็มในแต่ละสังกัด

โปรแกรมหุ้นส่วนเพื่อความเป็นเลิศ (Partnership for Excellence Program) ได้รับการจัดสรรงบประมาณ 100 ล้านดอลลาร์ แก่วิทยาลัยชุมชนในปี 1998 นับได้ว่าเป็น “ขั้นตอนแรกสู่ทิศทางที่จะยอมรับทางการเงินว่า ผลของการศึกษา และการแสดงออกซึ่งความสำเร็จนั้นมีความสำคัญ ภาษาทางกฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิดโปรแกรมนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการประกาศว่า

การเป็นหุ้นส่วนหรือการทุ่มเทร่วมกันของมลรัฐ แคลิฟอร์เนีย และวิทยาลัยชุมชนแห่งแคลิฟอร์เนีย โดยมีการลงทุนจำนวนหนึ่งจากรัฐ เป็นการแลกเปลี่ยน การผูกมัด ที่น่าเชื่อถือได้จาก ระบบว่า ผลของการ ปฏิบัติงานจะ ปรากฏสำหรับนิสิตนักศึกษา อย่างเฉพาะเจาะจง” กฎหมายนี้เรียกร้องให้มีเป้าหมาย โดยเฉพาะ ซึ่งจะต้อง พัฒนาในภายหลัง เป้าหมายนั้น “ควรจะ

การก่อให้เกิดโปรแกรม
เพื่อการ โอนที่ทำให้
ประสบความสำเร็จ
และมีความเข้มแข็งเป็น
สาระสำคัญของการ
รักษาสัญญา ที่วางไว้
ใน
แผนงานรวม ริชาร์ด
ซี แอทคินสัน (Richard
C. Atkinson) อธิการบดี
มหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนียกล่าว
กับคณะกรรมการ
วันที่ 23 มกราคม 1997

มี พลวัตภายในระบบ และควรจะเป็นเป้าหมายซึ่งสูงไปกว่าที่ คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการเพิ่มเงินสนับสนุนการ รัับนิสิต นัก ศึกษาเข้าเท่านั้น”⁷⁸

ในขณะที่ยังเร็วเกินไปที่จะกล่าวได้ว่า การเป็นหุ้นส่วน นั้นจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายในกลุ่มวิทยาลัย ชุมชน นโยบาย ซึ่งให้สิ่งกระตุ้นสำหรับบรรลุเป้าหมายสำคัญของรัฐ เช่น การ โอน การจรรยาวิชา การหางานทำได้สำเร็จควรจะขยายไปสู่ สายงานของรัฐทุก ๆ สังกัด

ข้อเสนอแนะ 4-4

สถาบัน 4 ปี ของการอุดมศึกษาของรัฐควรมีการ ริเริ่มใหม่ ๆ ที่จะทำให้นิสิตนักศึกษามีความหลากหลาย ใน ขณะที่รักษามาตรฐานสูง

ก. มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะ รัับ ประกันว่า 4% ของผู้จบโรงเรียนมัธยมจะสามารถ เข้าศึกษาได้ (ประมาณ 1/3 ของผู้ที่สิทธิเข้าศึกษาในปัจจุบันจากโรงเรียน มัธยมในแคลิฟอร์เนียแต่ละแห่ง ถ้ามีความรู้และทักษะตามข้อ กำหนดโดยมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ผู้ซึ่งสมัครเข้าที่เหลือนั้น ควรจะเลือกจากเกณฑ์ที่ใช้กับทั่วทั้งรัฐ

มหาวิทยาลัยควรจะดำเนินการวิเคราะห์ผลกระทบของข้อ เสนอนี้และข้อเสนออื่น ๆ เกี่ยวกับความน่าเชื่อถือทางวิชาการ และการเป็นตัวแทนของประชากรทางด้านเชื้อชาติของชั้นเรียนที่ เข้าสู่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย อย่างกว้างขวาง การวิเคราะห์ ของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับข้อเสนอ 4% นั้นมิได้แนะนำจะทำให้ ภาพรวมทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาที่ควรจะเข้ามหาวิทยาลัย ลดลง ข้อโต้แย้งหลักข้อหนึ่ง ซึ่งต่อต้านข้อเสนอนี้จากผู้ซึ่ง ไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงในจำนวนนิสิตนักศึกษา ซึ่งมีสิทธิ เข้ามหาวิทยาลัย⁷⁹

ข. คณะกรรมการสภาของวิทยาลัยแห่งรัฐ แคลิฟอร์เนียควรจะพิจารณาอย่างจริงจังถึงผลประโยชน์และผลกระทบของ

นโยบาย ซึ่งให้สิทธิแก่ผู้จบโรงเรียนมัธยมจำนวนหนึ่ง จากหลาย
ๆ โรงเรียน ถ้าได้เรียน รายวิชาที่กำหนดและมีความรู้ที่กำหนด
โดยมหาวิทยาลัย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียควร
จะประเมินว่า การเปลี่ยนแปลงจะก่อให้เกิดการ รับผิดชอบต่อ
สาธารณะโดยตรง ในการเตรียมผู้สมัครมหาวิทยาลัยของแต่ละโรง
เรียน และนโยบายนี้ควรจะเป็นเครื่องกระตุ้น เป็นพิเศษให้โรง
เรียนเหล่านี้ปรับปรุงอัตรารับเข้าซึ่งต่ำอยู่ หลักสูตรในโรงเรียน
เหล่านี้มักจะออกแบบโดยมีความคาดหวังว่า นักเรียนจำนวนน้อย
จะไป สู่มหาวิทยาลัยเลยทีเดียว

เมื่อแรกเริ่ม คณะกรรมการพิจารณาข้อเสนอแนะว่า สภา
มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะประกัน 12% ของผู้จบโรง
เรียนมัธยมจากแต่ละโรงเรียนให้เข้าสู่มหาวิทยาลัยได้ (ประมาณ
1/3 ของผู้ที่เข้าได้ในปัจจุบัน) มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียให้
ข้อมูลสารสนเทศ ว่า ระดับนี้จะมีผลในทางลบที่ไม่พึงประสงค์
ต่อความ หลากหลายทางประชากรของผู้เข้าเรียนปีที่ 1 ดังนั้น
คณะกรรมการจึงไม่เสนอแนะระดับ 12% แต่สนับสนุนให้ระบบ
ประเมินผลกระทบต่อการเน้นโรงเรียนบางโรงเรียนอย่างชัดเจน
และกำหนดค่าธรรมเนียมออกมาให้เป็นมาตรฐาน

4. การเชื่อมโยงที่มีสาระสำคัญ : การปรับปรุงการเชื่อมโยงระหว่างอนุบาลถึงปีที่ 12 และการอุดมศึกษา

ผมขอท้าทายผู้นำของมหาวิทยาลัยที่ยิ่งใหญ่ในสหรัฐอเมริกาที่จะทำให้การ ผิดหวังครุมีความสำคัญสูงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การสอนครูจำเป็นจะต้องเป็นภารกิจของมหาวิทยาลัยทั้งมหาวิทยาลัย

ริชาร์ด ไรลีย์ (Richard Riley) รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ 1998

การอุดมศึกษาและการศึกษาระดับต่ำกว่ามีการ ฟังพาทซึ่งกันและกันในแนวทางพื้นฐานส่วนใหญ่ วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเตรียมครูและให้การศึกษาต่อเนื่อง ในขณะที่หลักสูตรในโรงเรียนนั้น โดยทั่ว ๆ ไปออกแบบเพื่อจะเตรียมเยาวชนเพื่อการศึกษาที่สูงกว่าระดับมัธยม

ถึงแม้ว่าจะมีการเชื่อมโยงในลักษณะนี้ ประวัติของความสัมพันธ์ระหว่างการอุดมศึกษาและการศึกษาระดับต่ำกว่านั้นไม่ได้มีการร่วมมือร่วมใจกันอย่างใกล้ชิด ความวิตกกังวลของสาธารณะซึ่งเพิ่มพูนขึ้นเกี่ยวกับ โรงเรียนดังที่ได้ บรรยายไว้ อย่างดีในรายงาน เรื่องประเทศท่ามกลางความเสี่ยง (A Nation at Risk 1983) นั้น ได้กระตุ้นให้มีการเชื่อมโยงระหว่างการศึกษา ระดับต่ำและโปรแกรม วิทยาลัย เพื่อที่จะยอมรับว่า การศึกษา ทั้ง 3 ประเภทนี้จะต้องฟังพาทอาศัยซึ่งกันและกัน

ในขณะที่คณะกรรมการชื่นชมต่อความมกงามของการเชื่อมโยงในลักษณะนี้ เราก็มีความวิตกกังวล เกี่ยวกับว่า การท้าทายในการปรับปรุงการศึกษาและ การให้โอกาสเข้าเรียนที่สูงขึ้นนั้นยังไม่เพียงพอ ความพยายามที่เชื่อมโยงก็ย่อมจะต้อง ผ่านไปอย่าง ไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด ถ้าไม่มีนโยบาย ระยะยาว และการเสริมทางการเงิน

การทำทหายในกรณีที่มีการอุดมศึกษา ควรจะมีบทบาทกับการศึกษา ระดับอนุบาลถึงปีที่ 12

โปรแกรมการฝึกหัดครู
ความต้องการครูใหม่จะมีมากกว่าจำนวนที่มีอยู่ หรือมีอุปสงค์มากกว่าอุปทาน การกะประมาณว่าในมลรัฐแคลิฟอร์เนียนั้น จะต้องมีการฝึกหัดครูใหม่ 250,000 ถึง 300,000 คน ในทศวรรษหน้า

ตามที่เคยเป็นมาใน
มหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนียเป็น
โปรแกรม 1 ปี หลัง
ปริญญาตรี ซึ่งให้
เครดิตที่ผู้ต้องการ
จะเป็นครู ได้ศึกษา
วิธีการศึกษาและ
มีส่วนร่วมใน
ประสบการณ์วิชาชีพ
ทางการสอน 1 เทอม
โคลบลูลาร์ด (Chloe
Bullard Qualified
Teachers for All
California Students
1998)

เพราะมีผู้ลงทะเบียนเรียนมากขึ้น ลดขนาดของห้องเรียนลงใน
ชั้นต้น ๆ และการเพิ่มจำนวนของครูที่เกษียณอายุ ความต้องการ
นี้ ยิ่งใหญ่ จำนวน ของครูใหม่ที่ต้องการนั้นเท่ากับจำนวนของครู
ใหม่ลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี 1995 ถึง 1996⁸⁰ ถ้าครูใหม่เหล่านี้
จะได้รับใบประกอบวิชาชีพครู จำนวนผู้ซึ่งจบในแต่ละปีจะต้อง
เพิ่มขึ้น 2 เท่า⁸¹ แม้กระทั่งในขณะนี้ ครู 1 ใน 8 คน ที่รัฐใช้
ใบประกอบวิชาชีพครูฉุกเฉิน 1 ใน 3 คนของโรงเรียนในชุมชน
หลายแห่ง) ซึ่งหมายความว่า ครูเหล่านี้ไม่ได้ฝึกฝน 1 ปี หลัง
จากจบปริญญาตรี เพื่อที่จะรองรับตำแหน่ง 16,700 ตำแหน่ง ใน
ระดับประถมศึกษา ซึ่งมีการลดขนาดของชั้นเรียน คณะกรรมการ
ออกใบประกอบวิชาชีพครูของรัฐ จะต้องออกใบประกอบวิชาชีพ
ฉุกเฉิน 2 เท่าของอัตราที่เป็นอยู่โดยปกติ หมายความว่า มี
น้อยต่อคุณภาพของครูซึ่งได้รับการจ้างเข้าสอน⁸²

ครูใหม่หลายคนเลิกสอน 1/3 ของครูที่เริ่มต้นสอนใหม่ลรัฐ
แคลิฟอร์เนีย เลิกสอนภายใน 1 ปี โรเบิร์ตซาลลี (Robert Salley)
ผู้อำนวยการฝ่ายออกแบบใบประกอบวิชาชีพของคณะกรรมการ
การรับรองคุณวุฒิของครูแห่ง มลรัฐแคลิฟอร์เนียกล่าวว่า⁸³

การสูญเสียล่าทางทรัพยากรมนุษย์ที่น่าเป็นห่วงนี้เกิดขึ้น
เพราะ ครูใหม่ส่วนใหญ่ไม่พร้อมที่จะรับความจริงในการทำงาน
เพราะไม่มีทักษะในการจัดการห้องเรียน หรือมีความรู้้น้อยมาก
เกี่ยวกับรายวิชาที่สอน หลายคนไม่ได้รับบริการสนับสนุนหรือครู
ผู้สอนเป็นตัวอย่าง หรือครูพี่เลี้ยงอย่างเพียงพอ จะมีความรู้สึกที่ว่า
ต้องต่อสู้ กับความท้าทายต่าง ๆ อย่างโดดเดี่ยว บ่อยครั้งที่ความ
แตกต่างเกิดขึ้นระหว่างสิ่งที่อาจารย์มหาวิทยาลัยสอน สิ่งที่ครู
และนักเรียนในโรงเรียนของรัฐต้องการสำหรับห้องเรียนที่มีประ
สิทธิภาพ⁸⁴ ประธานาธิบดีของสหภาพแรงงานอเมริกัน ประารกว่า
“ครูมักจะรายงานว่าการศึกษาในวิทยาลัยไม่ได้เตรียมสำหรับ
ความเป็นจริงในห้องเรียน”

น้อยกว่า 25% ของครู
ที่เข้าสู่วิชาชีพได้รับใบ
ประกอบวิชาชีพ
ฉุกเฉิน ไม่เคยได้รับ
ใบประกอบวิชาชีพที่
แท้จริง ครูเหล่านี้ควร
จะเลิกสอนภายใน 6 ปี
หรือต่ำกว่า
ลอรี ฟาท์ (Laurie
Fathe) ผู้อำนวยการ
(LA Trade Technical
Colleg) กันยายน 1998

ครูจำนวนมากไม่มีคุณสมบัติเพียงพอในวิชา ที่ตนเองสอน
ในรายวิชาเกี่ยวกับศาสตร์ต่าง ๆ นั้น 27% ของผู้สอนในมลรัฐ
แคลิฟอร์เนียไม่ได้เรียนมาเป็นวิชาเอก นับว่าสูงมากที่สุดในประเทศ
สหรัฐอเมริกาในระดับชาติ 35% ของครูวิทยาศาสตร์ ไม่ได้เรียน
ในวิชาเอกหรือวิชาโทในวิทยาศาสตร์ รูปแบบนี้เป็นเช่นเดียวกัน
ในมลรัฐ แคลิฟอร์เนีย⁸⁶? เมื่อครูมีความรู้ไม่เพียงพอในสาขา
วิชา ที่ตนเองสอน เคที เฮย์คอกด์ (Kati Haycock) ซึ่งเป็นนายก
ของทรัสทางการศึกษาระดับชาติ กล่าว “บรรดานักเรียนจึงไม่ได้
รับแหล่งความรู้ที่เป็นพื้นฐานที่สุด⁸⁷ การสอนวิชาที่ตนเองไม่มี
สมรรถภาพถือได้ว่าเป็น “การปฏิบัติงานทางวิชาชีพที่ไม่ถูกต้อง”
ตามที่ ไดแอน เรวิช (Diane Ravitch) ผู้ประพันธ์เรื่อง The
Troubled Crusade ซึ่งเป็นประวัติการศึกษาที่ได้รับรางวัลเขียน
ไว้

แบบทดสอบมาตรฐานและคะแนนในโรงเรียน มัชยมิได้วัด
ความพร้อมในการเข้าสู่วิทยาลัยอย่างมี ประสิทธิภาพ ในปี 1996
ศูนย์สำหรับการทดสอบที่ ยุติธรรมและเปิดเผยแห่งชาติ ได้
ประเมินโปรแกรมการทดสอบใน 50 รัฐ และจัด มลรัฐแคลิฟอร์เนีย
ไว้เป็นที่ 2 ในประเภทที่แย่มากที่สุด “ระบบการประเมินของรัฐ จำ
เป็น จะต้องมีการปรับปรุงอย่างมากในหลาย ๆ ด้าน”⁸⁸ ใน
หนังสือ Education week's ซึ่งรายงานเรื่องคุณภาพสำคัญ หรือ
(Quality Counts) จัดให้แคลิฟอร์เนียเป็นที่ 26 ในชาติ สำหรับ
มาตรฐานและการปฏิบัติการประเมิน⁸⁹ “มลรัฐแคลิฟอร์เนียได้แก่
ให้เกิดความก้าวหน้าอย่างมากเกี่ยวกับเรื่องของมาตรฐานในปี
1998 Education week ตั้งข้อสังเกต “แต่ก็ยังมีภารกิจและภาระ
งานมากมายที่จะต้องปฏิบัติต่อไป”⁹⁰ การอุดมศึกษาร่วมรับผิดชอบ
ขอสำหรับการจัดอันดับนี้ ไมเคิล เคิร์ส (Michael Kirst) จาก
คณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เขียนเอาไว้ว่า
“เราต้องปรับและยกเครื่องสิ่งที่ผิดพลาดในนโยบายการศึกษา
ระดับอนุบาลถึงปีที่ 16 ซึ่งส่งสัญญาณที่ยุ่งเหยิง ไปสู่ผู้เรียนและ
โรงเรียนว่า ความรู้จะไรสมควรรู้”⁸¹ ข้อเท็จจริงก็คือว่า เป็นส่วน

น้อยที่นักเรียนมัธยมศึกษา จะได้รับการประเมินอย่างสมจริงและครอบคลุมว่ายี่นอยู่ ณ จุดไหนที่จะนำไปสู่ทักษะและความรู้จำเป็นต่อการประสบความสำเร็จในระดับอุดมศึกษา แต่ถ้ามี 47% ของนิสิตนักศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย คงไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อ แก้ไขปรับปรุงในปี 1997 หรือ 54% จำเป็นจะต้องเรียนวิชา ทบทวนคณิตศาสตร์ ซึ่งถือว่าสูงมาก แม้ว่าจะได้เรียนรายวิชามาถึง 4 ปี ในภาษา อังกฤษ และ 3 ปี ในวิชาคณิตศาสตร์ และจบเป็นที่ 3 ในชั้นเรียนของตน

การให้ทุนของมลรัฐแคลิฟอร์เนียแบบใหม่สำหรับ ปี 1998 ราววัลเหล่านี้มีจำนวนสูงสุด 9,000 ดอลลาร์ และอาจจะใช้ค่าเล่าเรียนได้สำหรับ 1 ปี โดยประมาณต่อปีจะมีการให้รางวัล เช่นนี้ 3,000 รางวัล สำหรับนักศึกษาที่ได้รับปริญญาตรี ซึ่งจำเป็นจะต้องเข้าสู่โปรแกรมการเตรียมตัวเป็นครูผู้สอน โดยโรงเรียน ซึ่งได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการการออกไปประกอบวิชาชีพครูของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

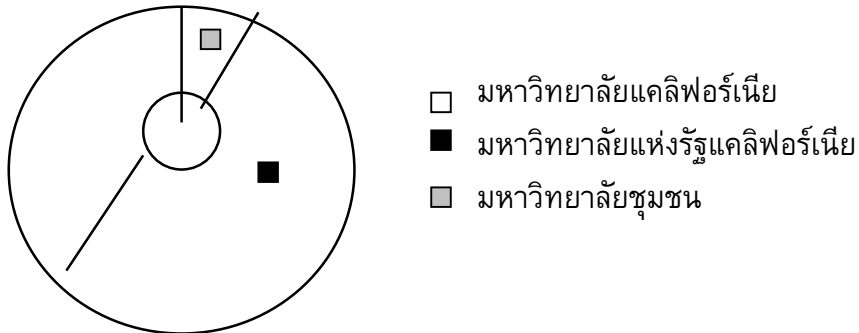
คณะครุศาสตร์ปราศจากชื่อเสียงในมหาวิทยาลัยและนิสิตนักศึกษาได้รับการจัดอันดับทางวิชาการโดยปกติต่ำกว่าคณะอื่น ๆ มหาวิทยาลัยวิจัยของประเทศตามประวัติศาสตร์นั้นมีจุดอ่อนเกี่ยวกับการเตรียมครู นั่นคือ ข้อค้นพบของกลุ่มโฮล์มส์ (Holmes Group) (ซึ่งเป็นนักการศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นนำเกี่ยวกับ การศึกษาระดับอนุบาลถึงชั้นปีที่ 12)⁸² และ มหาวิทยาลัยเหล่านี้มีนักเรียนที่มีโปรแกรมไม่ว่าจะขนาดใดทั้งสิ้น สำหรับให้ผู้เรียนได้รับใบประกอบวิชาชีพ ถึงแม้ว่าจะมี ผลงานวิจัยทางการศึกษาที่น่าประทับใจเพียงใด ตามที่แสดงในข้อมูลประกอบ 14 มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียผลิตผู้ที่จะเป็นครูได้จำนวนเพียง 5% ของทั้งหมดในรัฐ ถึงแม้ว่าการฝึกหัดครูเป็นเรื่องหลักของภารกิจ เช่น มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย คณะครุศาสตร์มักจะ ไม่ค่อยได้รับทรัพยากรอย่างมีนัยสำคัญ หรือได้รับ ความเชื่อถืออย่างสูงในลำดับของคณะวิชา “คณะครุศาสตร์ของชาติเราจะยังคงอยู่ล้าหลังไม่ได้อีกต่อไป รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ริชาร์ด ไรลีย์ (Richard Riley)⁸³ กล่าวยืนยัน” ความ

เชื่อถือและเป็นที่ยอมรับใน

เกียรติภูมิของคณะครุศาสตร์และคณาจารย์เพื่อจะ ดึงดูด
นิสิตนักศึกษาที่ดีที่สุดจะต้องเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ถ้าอาชีพการ
สอนจะรุ่งเรืองและทุก ๆ โรงเรียนจะมีครู ที่ดีเด่น

ข้อมูลประกอบ 14

จำนวนใบประกอบวิชาชีพครูระดับอนุบาลถึงปีที่ 12 ซึ่งให้แก่ครูที่ได้รับการฝึกฝน ณ
มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย และสถาบันอิสระต่าง ๆ
1996-1997



แหล่งที่มา : คณะกรรมการใบประกอบวิชาชีพครู แห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย 1997

**เงินทุนจากมลรัฐ
แคลิฟอร์เนีย (Cal
Grant T.) ใหม่
สำหรับปี 1998**

เงินทุนเหล่านี้ จัดให้
อย่างต่ำทุนละ
\$9,000 และอาจให้

โดยสรุป การอุดมศึกษาต้องเปลี่ยนแปลง คณะกรรมการ
เชื่อว่า หนทางที่ดีที่สุดที่จะดำเนินการเกี่ยวกับการสภาวะการณ์เช่นนี้
สำหรับสถาบันอุดมศึกษา คือ สถาบันเหล่านี้ต้องมีความรับผิดชอบ
มากขึ้น ในการปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษา ตั้ง
แต่ระดับอนุบาลถึงชั้นปีที่ 12 การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานสำคัญควรจะ
ต้องเกิดขึ้นในลักษณะที่การอุดมศึกษาพิจารณาการศึกษาในระดับล่าง
ใหม่ และมองเห็นว่าตนเองมีความรับผิดชอบใน

นำไปใช้เป็นค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่สถาบันเก็บในเวลา 1 ปี จัดไว้ประมาณ 3,000 ดอลลาร์ต่อปี สำหรับผู้จบปริญญาตรีที่ได้รับเข้าศึกษาต่อในโปรแกรมการเตรียมวิชาชีพครู ในสถาบันที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการออกใบประกอบวิชาชีพครูของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

เสียงเตือนจากสาธารณชนเกี่ยวกับโรงเรียนที่ธรรมดาปานกลางและเสียงเตือนของสาธารณชนเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบธรรมดาของโรงเรียน ก่อให้เกิดการเรียกร้องให้มีมาตรฐานสูงขึ้นสำหรับนักเรียน ใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา แต่ในช่วงระยะเวลาเดียวกันนั้น การจัดจ้างครูที่ประสบการณ์และคุณภาพไม่ถึงมาตรฐานเพื่อสอนในชั้นเรียนก็ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และเพิ่มขึ้นมากกว่า

การฝึกครูการเปลี่ยน ประเด็นสำคัญนี้ และมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อมลรัฐแคลิฟอร์เนียที่การสอน เนื้อหาวิชาแตกต่างจากการสอน เทคนิคการสอน ซึ่งถือว่าเป็นความรับผิดชอบของวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยทั้งหมด เป็นความรับผิดชอบเฉพาะของคณะครุศาสตร์แต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ 5-1

รัฐบาลควรประกาศว่า การขาดแคลน ที่มีคุณภาพก่อให้เกิดภาวะวิกฤต และเสนอ แผนการ 10 ปี เพื่อแก้ไขปัญหานี้ แผนนี้ควรประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

ก. พระราชบัญญัติงบประมาณรายปีควรจะเป็น 2 เท่า ที่ให้แก่โปรแกรมใหม่ ซึ่งให้ทุนแก่นิสิต นักศึกษาที่ต้องการเป็นครูใหม่ ทุนการศึกษาเพื่อ ครูในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (Cal Grant T.)

สถาบันอิสระผลิตผู้ต้องการครู 39% ในมลรัฐแคลิฟอร์เนียทุกวันนี้ รัฐบาลควรพิจารณาส่วนนี้ว่า เป็นหุ้นส่วนในการเพิ่มพูนจำนวนของครูที่มีคุณภาพ และขยายโปรแกรมอย่างชัดเจน เพื่อช่วยให้ นิสิต นักศึกษาเลือกสถาบันอิสระเหล่านี้ เมื่อต้องการจะมีอาชีพทางด้านการศึกษา

ข. มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะให้ความสำคัญสูงสุด และมุ่งสนับสนุนทรัพยากรเพื่อขยายความสามารถในการผลิตครูที่ได้รับใบประกอบวิชาชีพและมีคุณภาพ

รัฐบาลควรจัดสรรงบประมาณสำหรับการเพิ่มจำนวนเพื่อลงทะเบียนในคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทางด้านนี้ อย่างน้อยที่สุดของงบประมาณทั้งหมดซึ่งได้รับจากการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้น ควรจะนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเพิ่มจำนวนนิสิตนักศึกษาในคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย และเพื่อเพิ่มคุณภาพของกิจกรรมการฝึกหัดครูสำหรับนิสิต นักศึกษาปริญญาตรีทั้งหมดการสนับสนุนในลักษณะ นี้ควรจะใช้เพื่อเพิ่มสมรรถนะของภาควิชาทุกภาควิชาใน มหาวิทยาลัยซึ่งจัดสอนรายวิชาทั่วไปสำหรับครู ในอนาคต การสนับสนุนของรัฐควรจะเป็นไปเพื่อ เพิ่มจำนวนของวิทยาเขตที่จัดโปรแกรมให้ใบ ประกอบวิชาชีพตลอดทั้งปี และให้โอกาสการเรียนรู้ทางไกล⁸⁴

แกรี่ เค ฮาร์ท (Gary K. Hart) จดหมายถึงผู้อ่านในภาวะฉุกเฉินเรื่องครูสถาบันเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (A State of Emergency In a State of Emergency Teachers CSU Institute for Education Reform CSU Sacramento) ชาติราเมนโต 1996

ข้อเสนอแนะ 5-2

ในขั้นแรก รัฐบาลควรที่จะกำหนดให้อย่างน้อยไม่มากกว่า 10% ของชั้นเรียนในระดับมัธยมศึกษาของทุก ๆ โรงเรียน สอนโดยผู้สอนที่มีได้สำเร็จ การศึกษาวิชาเอก และวิชาโทในวิชาที่สอนอยู่ และไม่เกินกว่า 15% ของวิชาคณิตศาสตร์และ วิทยาศาสตร์ ที่จะต้องสอนโดยผู้สอนที่มีได้เรียนวิชาเอกมาใน รายวิชาที่เหมาะสม

ควรจะให้งบประมาณเพิ่มเติมแก่โรงเรียน เพื่อจะให้เงินเดือนเพิ่มขึ้นสำหรับบรรลุมাত্রฐานดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ 5-3

งบประมาณควรกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีความรับผิดชอบต่อการปรับปรุงการรักษาครูใหม่เอาไว้ได้อย่างชัดเจน โดยบ่งชี้ให้เห็นว่า ครูใหม่เหล่านี้คือผลผลิตจากการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีที่นำไปสู่ข้อเท็จจริงในการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยสถาบันอุดมศึกษาจะต้องฝึกฝนครูเหล่านี้ให้ดีกว่าในฐานะนิสิตฝึกสอน และให้การสนับสนุนอย่างกว้างขวางในช่วง ปีแรก ๆ ที่เข้าทำงาน

ก. โปรแกรมซึ่งจัดให้สำหรับนิสิตนักศึกษาปริญญาตรีเกี่ยวกับประสบการณ์ในชั้นเรียนระดับอนุบาลถึงชั้นปีที่ 12 ควรจะขยายอย่างชัดเจน

เพื่อที่ว่า นิสิตนักศึกษาทุกคนควรพิจารณาอาชีพการสอนว่าจะมีโอกาสฝึกสอนในโรงเรียนจริง ๆ เพื่อสอนซ่อมเสริมให้แก่ นิสิตนักศึกษาที่ล้าหลัง และจัดสอนวิชาในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับหลักการเรียนการสอน

ข. การปรับปรุงครู และการให้งบประมาณเพื่อการพิจารณา ควรจะกำหนดในงบประมาณของกฎบัตร 98 และจำนวนเท่ากันต้องได้มาจากอุดมศึกษาเพื่อสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับครูในโรงเรียนของรัฐ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการเป็นครูพี่เลี้ยงสำหรับครูใหม่ การเผยแพร่ผลของการวิจัยทางการศึกษา ให้การศึกษาต่อเนื่องแก่ครูทั้งหมด และบังคับให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างเขต การศึกษากับภาควิชาทางวิชาการทุกภาควิชาทั่วทั้งระบบการอุดมศึกษา งบประมาณนี้ควรมีเป้าหมายที่จะลดจำนวนการเลิกเป็นครูของครูใหม่ลงครึ่งหนึ่งภายในระยะเวลา 5 ปีข้างหน้า

ค. ภาควิชาทางวิชาการ ในทุก ๆ วิทยาเขตของการอุดมศึกษาควรมีส่วนร่วมในการทำงานกับ การศึกษาระดับอนุบาลถึงปีที่ 12 และเพียรพยายามที่จะปรับปรุงการฝึกหัดครู วิทยาลัยชุมชนควรมีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกัน รายงานของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ว่า 70% ของผู้ที่เข้าศึกษา ในคณะครุศาสตร์เป็นนิสิตนักศึกษาซึ่งโอนมาจาก

วิทยาลัย 2 ปี บ่อยครั้งที่วิชาสุดท้ายที่เรียน คือ ภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เป็นรายวิชาที่ได้เรียน มาแล้ว จากวิทยาลัยชุมชน

ง. คณะครูศาสตร์และนิสิตนักศึกษาในคณะนี้ควรมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางในเชิงหุ้นส่วนระหว่างชุมชนและโรงเรียน เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของนิสิตนักศึกษารายได้ต่ำ และผู้ซึ่งมีความเสี่ยงมากที่สุด ที่จะตกออกจากระบบโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ 5-4

สถาบันอุดมศึกษาควรมีความชัดเจนเกี่ยวกับมาตรฐานและสมรรถนะที่ต้องการ เพื่อ จะให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในระดับอุดมศึกษา และควรจะปรับเกณฑ์การรับเข้าให้ เป็นไปตามกัน ความรับผิดชอบของโรงเรียนระดับอนุบาลถึงปีที่ 12 ที่จะส่งนิสิตนักศึกษาที่มีความพร้อมดีที่สุดไปสู่การศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษา นั้นควรจะเป็นที่ยอมรับและเห็นว่าสำคัญ โดยอาศัยการสนับสนุนทางการเงิน

ก. ภาครัฐทั้งหมดควรจะเห็นว่า ผู้จบการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษาที่ต้องการจะเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษามีทักษะและความรู้ที่จำเป็นต่อการสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะ เป็นโปรแกรมวิชาการหรือโปรแกรมวิชาชีพ

ข. นักเรียนมัธยมปีที่ 10 และปีที่ 11 ซึ่งต้องการจะเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษาควรจะได้รับ การตรวจสอบวิเคราะห์และทำให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามีจุดอ่อนจุดแข็งอย่างไรในการเตรียมตัวเพื่อเข้าวิทยาลัย

ค. คณะวิชาและสภการบริหารในมลรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะเป็นผู้นำในการ เปลี่ยนแปลงนโยบายการรับในระดับอุดมศึกษาเสียใหม่ เพื่อสนับสนุนมาตรฐาน และการปฏิรูปโรงเรียนโดยเน้นสมรรถนะ มาตรฐานการรับเข้าควรจะเป็นไป

โดยที่ครอบคลุมมากกว่ากลไกธรรมดา ซึ่งพิจารณาแต่เพียงคะแนนวิชาที่เรียนมา ผลการทดสอบมาตรฐานระดับชาติ แต่ให้รวมถึงการ วัดสมรรถนะด้วย

ง. อย่างน้อยที่สุด ค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อจัดกิจกรรมซ่อมเสริมให้แก่ผู้จบจากโรงเรียนของแคลิฟอร์เนีย ควรจะเบิกได้จากงบประมาณตามกฎหมาย 98 หลังปี 2003

จ. สถาบันอุดมศึกษาของรัฐทั้งหมดควรจะให้ข้อมูลสารสนเทศอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับประวัติของนิสิตนักศึกษาของตนที่มาจากโรงเรียนมัธยมแต่ละแห่ง ข้อมูลนี้ควรจะรวมถึงอัตราการจบจากสถาบันอุดมศึกษาจำนวนปริญญาที่ได้รับ และเกรดเฉลี่ย ผลของการปฏิบัติเช่นนี้ควรจะรายงานตามกลุ่ม เชื้อชาติ และชาติพันธุ์และเพศด้วย รายงานนี้ควรจะประกอบไปด้วยอัตราการจบและ เกรดเฉลี่ยสำหรับนักเรียนที่น่าจะเข้าศึกษาต่อได้ โดยประกันว่า แคไหน ระดับไหน จะรับจากโรงเรียนมัธยมใด และมีเกณฑ์อย่างไรในการรับเข้าจากนิสิต นักศึกษาในรัฐทั้งหมด ดังได้กล่าวถึงแล้วใน ข้อเสนอแนะ 4-4

ข้อเสนอแนะ 5-5

สถาบันอุดมศึกษาควรที่จะเพิ่มพูนชื่อเสียงในวิชาชีพของคณะครุศาสตร์ และพยายามชักจูงนิสิตนักศึกษาที่ดีที่สุดเข้าสู่วิชาชีพครู

ก. นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งพบว่าตนเองมีความสามารถพิเศษในกิจกรรม ซึ่งนำไปสู่วิชาชีพการสอน (ดูข้อเสนอแนะ 5-3 ก) ควรได้รับเกียรตินิยมทางวิชาการและรางวัล หรือการประกาศเกียรติคุณระดับมหาวิทยาลัย

ข. นิสิตนักศึกษา 10% สูงสุดของชั้นเรียนที่กำลังจะ

จบปริญญา ควรจะได้รับเงินโบนัส 2,000 ดอลลาร์ เข้าสู่โปรแกรมใบประกอบวิชาชีพครูภายใน 2 ปี หลังการรับปริญญา

ค. รัฐบาลควรจะให้งบประมาณเท่า ๆ กัน เพื่อจัดตั้งสถาบันครูที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในวิทยาเขตอย่างน้อย 1 แห่ง หรือมากกว่า ของสถาบันที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะ ซึ่งมีคณะครุศาสตร์ สถาบันควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

คณะกรรมการยอมรับว่ามีความพยายามอย่างยิ่งยวดในปัจจุบัน เพื่อปรับปรุงโรงเรียนระดับอนุบาลถึงชั้นปีที่ 12 และการเชื่อมโยงระหว่างการอุดมศึกษาและการศึกษาระดับล่าง อย่างไรก็ตาม เราหวังว่า การใส่ใจเกี่ยวกับการเชื่อมโยงเหล่านี้ อาจจะไม่สูญหายไปหลาย ๆ ปีข้างหน้า ถ้าความใส่ใจของสาธารณะเปลี่ยนไป

1. คัดสรรการรับเข้าอย่างมีมาตรฐาน สูงเป็นพิเศษ โดยเลือกเฉพาะนิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถทางการสูง และมีประวัติการให้บริการต่อชุมชนด้วย

2. ควรจะให้ทุนการศึกษาเพื่อสนับสนุนการศึกษาทางวิชาการ และการศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งใบประกอบวิชาชีพเป็นระยะเวลา 1 ปี 6 เดือน

3. การจัดโปรแกรมซึ่งประกอบด้วยการเรียนการสอนข้ามสาขาวิชาในการอุดมศึกษา และการทำงานในโรงเรียนประกอบกัน นิสิตนักศึกษาควรจะมี

ข้อเลือกที่จะได้รับปริญญาโทหรือใบประกอบวิชาชีพครู เมื่อจบรายวิชาที่กำหนดในภาควิชาที่สัมพันธ์กับเรื่องนี้

4. ควรมีการใช้โปรแกรมวิจัยประยุกต์ ซึ่งอาศัยการทำงานของนักศึกษาครู และครูพี่เลี้ยงในโรงเรียน เป็นแหล่งของการศึกษาวิจัยและประเมินผลอย่างกว้างขวาง

5. โปรแกรมผู้ช่วยสอนในสถาบันซึ่งคล้ายคลึงกับโอกาสที่จะได้เรียนต่อระดับหลังปริญญาเอก ควรจะจัดขึ้นในภาควิชาทางวิชาการทุก ๆ แห่ง

ในฐานะผู้ช่วยสอน ครูผู้มีความสามารถเด่นอาจจะใช้เวลาจำนวนหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อทำงานในโครงการพิเศษ และเพื่อปฏิสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษา ซึ่งกำลังศึกษา เพื่อให้ได้ใบประกอบวิชาชีพครู

ข้อพิจารณาสุดท้าย คณะกรรมการยอมรับว่ามีความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวดในปัจจุบันที่จะ ปรับปรุงโรงเรียนระดับอนุบาลถึงปีที่ 12 และการ เชื่อมโยงกาบการอุดมศึกษา⁹⁵ อย่างไรก็ดี เราวิตกกังวลว่า การใส่ใจเกี่ยวกับการเชื่อมโยงนี้อาจจะลด ถอยลงเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี และ ความใส่ใจของสาธารณะเปลี่ยนไปในทิศทางอื่น นอกจากนั้น วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ยังไม่มึวัฒนธรรมหรือนโยบายซึ่งสนับสนุนการร่วมมือกันกับระดับอนุบาลถึงปีที่ 12 หรือไม่มีการพัฒนาโรงเรียน ในฐานะที่เป็นภารกิจสำคัญของระดับอุดมศึกษาทั้งหมดเลยทีเดียว เพื่อที่จะป้องกันมิให้กลับไปสู่รูปแบบการปฏิบัติงานเช่นเดิม รัฐบาลควรจะกำหนดว่า การเชื่อมโยงในลักษณะนี้มีความสำคัญถาวรตามแนวนโยบาย และ

สิ่งแวดล้อมทางการเงิน การรับผิดชอบต่อสาธารณะของทั้ง การอุดมศึกษาและการศึกษาระดับล่างควร จะได้รับการยอมรับอย่างชัดเจน และควรจะให้รางวัลโครงการความร่วมมือและความเพียรพยายามในการปฏิบัติการเกี่ยวกับความร่วมมือ ลักษณะนี้ที่ปรากฏผลสำเร็จอย่างแท้จริง

ข้อสรุป

มลรัฐแคลิฟอร์เนียมีระบบการอุดมศึกษาที่ดี นั่นคือระบบซึ่งควร จะได้รับการยอมรับว่าอยู่ในระดับสูงสุด ดีที่สุด ของชาติ แต่อย่างไรก็ดี ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในนโยบาย ศักยภาพทั้งปวง ของระบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น และ โอกาสสำหรับการศึกษาระดับหนึ่งก็จะหมดไป

คณะกรรมการมีความเชื่อว่า ชาวแคลิฟอร์เนียควรจะมีโอกาสและได้รับการสนับสนุนให้เข้าเรียนในสถาบันหลังมัธยมศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายพอสมควรที่จะ สนองต่อความต้องการของตน

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนียควร

จะให้บริการแก่นิสิตนักศึกษาที่มี คุณภาพและประสิทธิภาพ สูงสุด และควรจะต้องให้เห็นอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาว่า การ ปฏิบัติงานของสถาบันและผลของการปฏิบัติงานดังกล่าว นั้น ชัดเจนและเป็นไปอย่างเป็นปรนัยตามวัตถุประสงค์

มลรัฐแคลิฟอร์เนียควรจะมีมหาวิทยาลัยวิจัยที่มีผล งานดีเด่นมากที่สุดในโลก และมีสถาบันซึ่งนับว่าเป็นอันดับ หนึ่งจำนวนมากที่จัดโปรแกรมการศึกษาทั้งทางด้านวิชาการ วิชาชีพ และการศึกษาต่อเนื่อง ให้แก่นิสิตนักศึกษาทุกวัย

การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานควรจะเกิดขึ้นในทางที่สถาบัน อุดมศึกษาต่าง ๆ พิจารณาการศึกษาระดับอนุบาลศึกษาถึงปี ที่ 12 ใหม่ ซึ่งถือว่าการเปลี่ยนแปลงที่วิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยยอมรับ ความรับผิดชอบในการปรับปรุงดูแล คุณภาพและ ประสิทธิภาพของการศึกษาระดับล่าง โดยการ ปรับปรุงพัฒนาการฝึกหัดครู

รัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาควรจะต้องจัดว่า การเชื่อมโยงระหว่างสังกัดต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพนั้นเป็นวาระที่ สำคัญสูงสุด รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อ ปรับปรุงการเรียนรู้และขยายการรับนิสิตนักศึกษาเพิ่มขึ้น นิสิต นักศึกษาในการ อุดมศึกษาของรัฐทั่วทั้งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ควรจะสะท้อนให้เห็นความหลากหลายทางเศรษฐกิจและสังคม และเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ในมลรัฐ แคลิฟอร์เนีย ซึ่งถือว่าเป็นจุด แข็งหนึ่งของรัฐ

วาระการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ซึ่งเป็นพิมพ์ เชี่ยวเพื่อการเปลี่ยนแปลงนั้น เสนอแนะนโยบายชุดหนึ่งเพื่อ จะนำสถาบันอุดมศึกษาที่ทำให้วิสัยทัศน์ ดังกล่าวมาข้างต้นนี้ บรรลุสัมฤทธิ์ผลในทศวรรษแรก ๆ ของศตวรรษที่ 21 เป้า หมายของเรา คือ เพื่อประกันและเพิ่มพูนโอกาสทางการศึกษา ให้มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแห่งการเรียนรู้
